

De tine este vorba

Friedhelm König

Titlul original: *Du bist gemeint*,
de Friedhelm König Christliche Schriftenverbreitung. Hückeswagen

Ferice de cel iertat!

Trenul de provincie se străduia din greu să străbată ținutul muntos. Bătrâna locomotivă cu aburi găfâia și gemea, ostenindu-se să-i ducă pe calatori la locurile de odihnă. Pretutindeni se vedeau fețe vesele și nerăbdătoare. Doar într-un compartiment în care ședeau doi bărbați, cel mai tânăr părea să fie cu totul nefericit. Pe inima lui apăsa ceva greu. Tovarășul lui de călătorie îl privi gânditor și în cele din urmă începu să vorbească despre vreme și despre peisajul fermecător. Pentru a putea intra în vorbă cu trista persoană din fața lui. Și mai repede decât se așteptă, gheața se sparse. Tânărul, care părea așa de grav, de neliniștit și tulburat, începu să povestească, la început timid, nesigur și cu lungi pauze. Insa când observa că este ascultat nu din curiozitate, ci din compătimire. iar ca întrebările ce i se pun arata interes adevărat. atunci își revărsă inima în cuvinte.

“Da. am petrecut multă vreme în închisoare”, spuse el. „Ani de zile”. Azi-dimineață am fost eliberat. Acum mă aflu în drum spre casă. Ah, ce ocară am adus rudelor mele! Nu m-au vizitat nici o dată la închisoare în toți acești ani. De scris, mi-au scris foarte rar. Nu le-o iau în nume de rău. Eu le-am nesocotit iubirea. Dar poate nu m-au vizitat, pentru că era prea scumpă călătoria. Cât despre scrisori, la noi acasă nu s-au scris niciodată prea multe. Totuși sper că m-au iertat, chiar dacă nu par să stea așa lucrurile.

Ah, cât de mult îmi urăsc trecutul și cât de mult regret totul!” Agitat își ascunse fața pentru o clipă în dosul palmelor.

Apoi continua: „Pentru a le ușura părinților hotărârea, le-am propus într-o scrisoare să-mi dea un semn prin care să-mi dau seama dacă m-au iertat sau nu. Dacă m-au iertat, să agațe în măruș cel mare dinspre linia ferată o panglică. Dacă nu vor să mă întorc acasă, atunci nu e nevoie să dea nici un semn. iar eu voi rămâne în tren și voi pleca mai departe, cât mai departe. încotro”?. Nici eu nu știu!”

Pe măsură ce se apropia de localitatea părinților săi, era din ce în ce mai agitat, iar încordarea lui lăuntrică devenise atât de insuportabilă. încât îi era imposibil să privească pe fereastră. „In curând vine podul cel mic, apoi bariera și apoi”. și apoi”. Tovarășul de călătorie schimbă locul cu tânărul agitat și îi promise că va fi atent la măruș cu pricina. îndată ce îl văzu, puse mâna pe umărul tânărului: „Iată-!” Doar șopti cuvântul, căci vocea i se opri în gât. iar lacrimile îi umplură dintr-o dată ochii. „Totul este în ordine. Tot pomul este acoperit cu panglici albe!” în aceeași clipă dispărură amărăciunea, grijile și

toată frica. Parcă trăiseră o minune! Tânărul era de nerecunoscut, așa îi străluceau ochii acum.

O. de ai ști cât de mult dorește Tatăl ceresc sa te întorci acasă, la El! Chiar tară sa ti spart vreo banca. sa fii atacat vreun om sau să fii tăcut închisoare, est un prizonier. Fiecare dintre noi este din naștere un prizonier al eului sau. un prizonier al păcatului.

Te-a apasat si pe tine vreodată această robie? Atunci lasa tu ca tânărul despre care relatează Biblia! El a pus . Ma voi scula, mă voi duce la tatăl meu și i voi zice "Tata, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta".»" (Luca 15.18). Insa el nu numai că a pus aceasta, a si tăcut-o în realitate. El s-a sculat și i plecat spre casa. Probabil, pe drum a fost tot așa de liniștit, plin de îndoieli ca și acel tânăr din tren. Insa spre deosebire de acela care a văzut mărul acoperit cu panglici albe, acestuia i-a ieșit în întâmpinare însuși tatăl. În Cuvântul lui Dumnezeu citim: „Când mergea departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de-a căzut pe grumazul lui și l-a să-rutat mult" (Luca 15.20). Acest semn al dragostei dumnezeiesti este valabil și pentru tine. Ferice de cel iertat! Deja astăzi poți numi această fericire ca fiind a ta proprie.

Negri albi și albi negri

Cum ati spus? Negri albi? Mă faceți să râd! Aceștia exista! Probabil, aceste expresii ți-au trecut prin gand citind acest titlu. Ei bine. nici eu nu am intalnit pana acum vreun negru alb. Sau poate totuși? Ma gandesc la un bătrân muncitor de la construcții de drumuri, a cărui piele este bronzată și tăbăcită de vânt. Mă gândesc la grupurile de turiști, care întorc acasă după vacanțele de vară din sudul însorit: au plecat cu fețele palide și se întorc bine bronzăți. uneori de nerecunoscut.

Pentru ceilalți, care nu pot pleca în concediu sau trebuie sa — și petreacă vacanțele pe vreme ploioasă, exista solare, capsule de caroten și industria cosmetica. In definitiv, nu puțini oameni pun preț pe culoarea pielii, căutând să arate bronzăți în tot cursul anului. Pentru toți aceștia există creme de piele, care, și fără concediu la Mallorca și fără soare, poartă de grija ca un alb să devină un negru. Prin întrebuințarea unui astfel de preparat, chiar în mijlocul iernii, o secretara dintr-o regiune industrială arată așa de bronzată. de parcă s-ar fi întors chiar atunci din Tunisia sau de la schiat din zona alpină.

Acum însă nu te duce la cel mai apropiat magazin ca să-ți procuri o astfel de cremă de piele! Renunță si la caroten și la suc de morcovi cu litrul! Chiar și solarul nu este fără

urmări. Pe bună dreptate, medicii avertizează cu privire la folosirea cu abuz a unor astfel de metode. Dar pentru frumusețe se fac multe sacrificii! De fapt e ridicol, pentru că și oamenii de culoare fac ceva asemănător, dar nu pentru a deveni și mai negri, ci pentru a deveni albi.

Deja în secolele trecute, unii exploratori ai Africii au relatat că anumite triburi de negri prelucrau un fel de argilă deschisă la culoare într-o pastă moale, cu care își ungeau trupul, ca, după părerea lor, să le devina pielea mai deschisă. Astăzi însă doamnele și domnii de culoare vanitoși au un mijloc mai simplu: își cumpără de la cea mai apropiată drogherie un „decolorat” de piele și au același succes. Deci există și „negri albi”, dacă vrei.

Și totuși știm cu toții ca dintr-un negru nu se poate face un alb și nici invers. În acest sens, toate trucurile nu schimbă nimic. Aceasta ne amintește de cuvântul biblic: „Poate un etiopian să — și schimbe pielea sau un pardos să — și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13.23).

Nu. Nu este imposibil să ieșim din pielea noastră și să îmbrăcăm o alta. La fel și pantera își păstrează blana ei cu pete.

Tot așa este și cu omul. Nu suntem în stare să facem nimic bun, pentru că din copilărie suntem obișnuiți să facem răul. Din fire, nu suntem buni, cum au afirmat unii filozofi, ci mai degrabă prin păcatul original suntem răi și incapabili să rezistăm în fața Dumnezeului celui sfânt. Dar acestui Dumnezeu să-I fie aduse laudă și mulțumire, pentru că El poate să săvârșească minunea salvării pentru toți aceia care în lumina Cuvântului Său își recunosc starea lor păcătoasă și pierdută, așa cum citim în Isaia 1.18: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada!”. Îmi amintesc de un negru, care, la o adunare de evanghelizare, le-a spus ascultătorilor săi următoarele cuvinte: „Eu am o față neagră, însă am o inimă albă, care a fost curățată prin sângele lui Isus. Voi care stați în fața mea aveți fețe albe, dar poate aveți inimi negre. Astăzi, acum, lăsați ca inimile voastre să fie spălate prin sângele Domnului Isus, Mântuitorul! «Feriți sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!»”

Este vorba de dreptul tău de cetățean

La scurt timp după izbucnirea celui de-al doilea război mondial, Benito Mussolini a emis un decret, care interzicea italienilor emigrarea în Statele Unite ale Americii. Într-un

oraș italian, doi bărbați erau afectați de acest ordin. Ei doreau să se reîntoarcă în Statele Unite. Trăiseră mulți ani în S.U.A., așadar America devenise patria lor.

Unul din cei doi era un bancher renumit. Pe când era tânăr, părăsise Italia și emigrase în Statele Unite. Prin hărnicie ajunsese în scurt timp la prosperitate și prestigiu. Dar nu se interesase de îndeplinirea condițiilor, care sunt necesare pentru a deveni cetățean american. Ce-i drept, locuia în America și își însușise avantajele acestei țări până acolo, că devenise milionar. Cu toate acestea, cetățenia americană nu era valabilă pentru el. Era și rămânea un cetățean italian.

Acest bancher tocmai își terminase pregătirile pentru a se reîntoarce în Statele Unite. Însă chiar atunci apărură decretul lui Mussolini. La început, acest decret nu îl neliniști în mod deosebit. Sigur de sine, se duse la consulatul american. Acolo ceru să-i vorbească personal consulului și îl rugă să îi rezolve primirea unei vize. Cât de surprins și supărat a rămas însă când a aflat de la consul că el nu are nici o șansă de a putea emigra! La început protestă împotriva acestui fapt, apoi spumegă de furie. Insa totul a fost în zadar! Apoi se rugă din nou și îl imploră pe consul, dar fără succes. El nu era cetățean american, ci italian. Bogăția lui, relațiile private și de afaceri, perfectă vorbire a limbii engleze, toate acestea nu i-au putut fi de folos. A fost nevoit să rămână în Italia.

Celălalt bărbat era o persoană simplă și se îndeletnicea cu agricultura. Trăise doar câțiva ani în America, vorbea o engleză stricată și nu avea maniere americane. Și totuși, el voia să se întoarcă în America, noua sa patrie. Se duse așadar la autoritățile competente și ceru permisiunea de a părăsi Italia.

„Sunteți cetățean al Statelor Unite?” întreba funcționarul. „O. yes!” și apoi începu să vorbească repede într-un amestec de italiana și engleza: „Eu sunt cetățean al Statelor Unite! Am depus jurământul pe constituția americană! Aici sunt documentele mele!” Funcționarul consulatului examinează pașaportul și îi dădu viza. „Dumneavoastră puteți călători”, spuse acesta zâmbind, „doar sunteți american! Decretul lui Mussolini nu vă afectează.”

Iar tu, în ce fel de călătorie te găsești! Chiar dacă nu ai nici o intenție de emigrare, odată va trebui să pleci, fie că vrei, fie că nu vrei; va trebui să pleci într-o altă țară. Încotro va duce călătoria ta? în slava veșnică sau departe de Dumnezeu?

Trebuie să știi un lucru important: locul de destinație nu se hotărăște după moarte, ci aici și astăzi! Pentru a putea ajunge în cer, trebuie să obții de pe acum cetățenia cerească.

Încă ceva: această cetățenie cerească nu o posedă din naștere nici un om. chiar dacă e cumsecade, chiar dacă provine dintr-o familie distinsă, onorabilă. pentru că îl cunoaște bine pe domnul preot sau pentru că are documente "religioase". Nu. toate acestea nu ajută la nimic. Însă Domnul Isus Hristos vrea să-ți dăruiască această cetățenie. Pentru a-ți dăruia această minunată cetățenie cerească, pe El L-a costat viața pe crucea de la Golgota. Dumnezeu L-a trimis la moarte pe singurul Lui Fiu pentru tine!

Tuturor celor ce cred în lucrarea de împăcare a lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu le zice: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2.19).

Gândește-te în mod serios la acest lucru! Este vorba de cetățenia *ta!* Merită să fie văzut. Nenumărați turiști din toate continentele vizitează Londra, capitala Angliei. Mulți vizitează renumitele monumente arhitectonice ale acestui oraș grandios cu opt milioane de locuitori, iar un obiectiv important de vizitat este și catedrala Sf. Pavel, cea mai mare biserică din Anglia. Ea este așezată chiar în inima orașului. Arhitectul Sir Christopher Wren. constructorul mai multor clădiri renumite, a construit și aceasta biserică între anii 1675-1710.

Această catedrală avea să devină cea mai importantă creație a sa. în anul 1723. la vârsta de 91 de ani a încetat din viața și a fost înmormântat aici. Deasupra mormântului său este scrisă o inscripție modestă: "Dacă îi cauți monumentul, atunci privește în jurul tău!"

Și alți oameni de seamă sunt înmormântați în această catedrală. Aici poți găsi cavoul curajosului amiral Nelson. care în anul 1805 a câștigat o mare luptă navală în fața coastei de sud a Spaniei, la Trafalgar, împotriva flotei franco-spaniole și care a fost rănit mortal în această bătălie. De asemenea, aici e înmormântat și generalul Wellington. Poate îți amintești de la cursurile de istorie că el împreună cu mareșalul prusac Bliicher. în anul 1815 la Waterloo în apropiere de Bruxelles, au învins definitiv pe mândrul Napoleon și oastea lui.

Dar vreau să-ți atrag atenția asupra altui lucru. Dacă vei merge vreodată la Londra, nu trebuie să pierzi prilejul de a vizita catedrala Sf. Pavel. unde vei putea vedea tabloul pictorului englez William Holman Hunt (1827-1910) intitulat: „The Light of the World" (Lumina lumii). Tabloul vorbește insistent oamenilor, care zi de zi stau în fața lui. în acest tablou predomină întunericul. Un chip maiestuos și blând îl înfățișează pe Fiul lui Dumnezeu. El poartă o coroană de spini și ține în mâna stângă o lumină vie. care

străpunge întunericul. Cu mâna dreaptă bate într-o ușă. Pe această ușă se pot vedea cuie ruginite, așchii, printre care se cațără un maraciniș sălbatic. E ciudat însă că ușa nu are nici o clanță. Oare să fi uitat pictorul să o facă? Și de ce a înfățișat această ușă atât de respingător, încât, îndată ce privești tabloul, observi că nu a fost deschisă niciodată? Sub tablou se află un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, care vrea să-l ajute pe cel ce privește să înțeleagă tabloul: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el”. (Apocalipsa 3.20).

Oare nu se referă ușa din acest text biblic, cât și ușa din tablou la inima omenească? Cu siguranță! Iar pictorul a încercat să înfățișeze această inimă omenească așa cum este ca din fire: plină de întuneric și necurație, respingătoare și antipatică. Cât de disperată ar fi fost situația noastră, dacă Domnul Isus Hristos, care Se numește pe Sine „Lumina lumii” (Ioan X.12), nu ar fi bătut la ușa inimii noastre! El asculta încordat, dacă bătăile Lui sunt auzite și dacă se deschide ușa inimii, ca să aducă lumina, viața și bucuria! Acum înțelegi și tu, desigur, de ce lipsește mânerul ușii pe dinafară. Pictorul a vrut să arate celor ce privesc tabloul că ușa inimii poate fi deschisă numai pe dinăuntru. Domnul Isus nu forțează ușa inimii omului, însă El bate”, uneori încet, altădată mai tare. Tu însuși trebuie să-i deschizi. Ai auzit vreodată bătaia la ușa inimii tale? Deschide-i țara șovăială! Nu știi, dacă astăzi stă pentru ultima dată în fața ușii tale.

Panică pe stadion

Granițe barate pe o lungime de 650 de kilometri”. La granița, control sever de pașapoarte”. 80.000 de bărbați în stare de alarmă”. Vehicule blindate peste tot”. Ce se întâmplă? Amenință un nou război în mijlocul Europei? Din fericire, nu! În ciuda tuturor măsurilor de siguranță care au înghițit mai mult de 160 milioane de euro, invazia huliganilor și a luptelor de stradă cu poliția din Bruxelles și Charleroi au lăsat o urmă a devastării. Pe lângă aceasta, abia cu câteva luni înainte avusese loc baia de sânge a fotbalului în Turcia.

Istanbul, 5 aprilie 2000”. După jocul din Istanbul contra Leeds United, fanii au fost omorâți prin lovituri de cuțit ca niște vite. Curând vor fi, probabil, și alte instrumente de omor. Țipătul după răzbunare va acoperi totul, iar rațiunea și memoria vor fi abandonate. Sângele și jocurile formează un întreg.

Cine își mai amintește de orele cele mai întunecoase ale sportului? Pe stadionul Heysel, numit azi stadionul Regele Badouin, din Bruxelles, în 29 mai 1985, când a avut loc jocul

dintre Juventus Torino și FC Liverpool. sărbătoarea plănuită a fotbalului a devenit o grozăvie cu efect de lungă durată.

Deja înainte de semnalul de începere, cete de scandalagii au început să lovească în fanii Juventusului cu drugi de fier și pietre. Bilanțul beției de sânge de nedescris a fost 39 de morți și 450 de răniți. Polițiștii au reușit cu greu să respingă contraatacurile a sute de italieni. Secretarul general al uniunii fotbalului european UEFA a afirmat în retrospectivă: „Am trecut cât pe-aici pe lângă o catastrofă totală cu mii de morți.”

Alt insert retrospectiv! Lima. duminică, 24 mai 1964”. Capitala Perului avea o zi mare. Iubitorii fotbalului din toată țara veniseră în grupuri. Mulți călătoriseră toata noaptea, iar unii chiar mai multe zile în șir. Jocul eliminatoriu dintre echipele naționale ale Perului și Argentinei va arata care echipă va zbura la Tokio pentru a lua parte la Jocurile Olimpice. Pentru mulți iubitori ai sportului, sosirea la Lima începu cu o decepție. Săptămâni de-a rândul economisiseră bani pentru biletele de călătorie și pentru biletele de intrare. Însă stadionul național cu cele 50.000 de locuri ale sale era arhiplin. Toate biletele fuseseră vândute. La orele 15. când s-a auzit semnalul de începere. mii de oameni se mai înghesuiau încă la intrare. Iară a mai putea pătrunde pe stadion.

Pe stadion domina o atmosferă sărbătorească. în tribune era tumult și zarvă. Micul grup de suporterii argentinieni își încuraja echipa prin aclamații în cor. însă masa imensă a publicului peruan îl acoperea cu vocea lui. Cei unsprezece argentinieni jucau cursiv și sigur; puteai spune că joacă aproape elegant. Dai și peruanii erau în forma cea mai bună și se luptau cu toate forțele. Era un joc rapid, curajos și emoționant. Prima repriză se termină cu 0:0. După lovitura de deschidere din repriza a doua, mulțimea fierbea de emoție. Un entuziasm de nedescris clocoti printre spectatorii argentinieni când mingea, imposibil de reținut, se opri în poarta peruanilor. Aceasta a fost răsplata pentru lunga lor călătorie din sudul țării, de aproape peste 3.000 de kilometri depărtare. Peruanii însă nu se dădură bătăuți. Echipa lor ataca îndârjită. Apoi. cu zece minute înainte de terminarea meciului, din gâtlejul răgușit al celor 50.000 de spectatori se auzi un singur strigat: Gol! Gol! Gol! Bucuria a fost tară margini. S-a egalat!

Dar ce se întâmpla pe terenul de joc? Intre arbitru și jucători avea loc un schimb aprins de cuvinte. Se auzeau vorbe de ocară și amenințări. Eduardo Pazos. arbitrul din Uruguay, nu acorda golul. El spunea că fluierase cu puțin timp înainte, pentru că un jucător argentinian fusese faultat. Hotărârea lui declanșă un țipăt de mânie și decepție printre spectatorii de la peluze. Stadionul clocotea, de parcă erai într-un cazan în flăcări. Căzura

primele sticle pe terenul de joc. Neliniștea masei se intensifică. Arbitrul, complet neputincios, fluieră întreruperea jocului.

Ca urmare, furia și agitația luară o amploare și mai mare. Ce bine ca terenul de joc era înconjurat de un gard de 2.5 metri din sârmă împletită, care ținea departe mulțimea înfuriată! Afară de aceasta, mai era și poliția de față. Comandantul poliției din Lima avusese grija încă de la început să plaseze oamenii lui îmbracați în uniforme albastre de jur-împrejurul gazonului, echipați cu căști de oțel, pistoale, bastoane de cauciuc și bombe lacrimogene. Poliția sud-americană se așteaptă de la orice în timpul unui meci de fotbal. Fanaticii sportului din Peru se înfuriau ușor. Isi pierdeau repede controlul și se repezeau asupra arbitrului sau a jucătorilor. Așa că poliția trebuia să intervină rapid în acțiune.

Într-o clipă, doi temerari reușiră să treacă peste gardul de sârmă și se năpustiră asupra arbitrului. Polițiștii reușiră să-i oprească, împingându-i înapoi cu bastoanele de cauciuc. În acest timp însă, niște adolescenți năvăliră în jos pe culoar și încercară să sară gardul. Polițiștii îi împiedicară cu toate forțele. În timp ce tot mai mulți se îndreptau spre gard. Cât ai clipi din ochi. aceștia taiară sârma și făcură găuri mari în gard, după care se năpustiră pe terenul de joc. Între timp, spre norocul lor, arbitrul și jucătorii fuseseră duși în siguranță, însă mânia mulțimii nu mai cunoștea granițe. Unii dădeau foc băncilor de lemn din tribune, alții dărâmau un zid de baraj și aruncau cu cărămizi în polițiști. Pentru a se evita vărsări de sânge, trebuiau neapărat împiedicate alte ciocniri între poliție și fanaticii turbați. Așa că poliția începu să folosească gazele lacrimogene. Mii de oameni se înecau, tușeau, își frecau ochii și totuși nu puteau să vadă. În felul acesta, un zid nepătruns de oameni rămânea pe loc.

Dintr-o dată mulțimea tresări ca zguduită de un șoc electric. Fiecare își știa ce are de făcut: Afară! Numai afară! În momentul următor, mulțimea se înghesuie spre ieșire, coborând spre tunelurile late de patru metri, ce duceau sub tribune, afară în stradă. Fiecare dorea să — și salveze viața, să poată să respire, să își câștige libertatea. În acel vârtej, mulți au fost doborâți și călcați în picioare.

Însă urmă ceva îngrozitor. Ușile grele de metal de la capătul tunelurilor erau închise. Cu scurt timp înainte de terminarea jocului, portarii își părăsiseră posturile pentru a urmări ultimele minute ale meciului internațional și nu se mai putură întoarce. Val după val de oameni aproape înnebuniți se rostogolea spre ușile închise. Țipete disperate se stingeau tare și li luate în seamă. Mulți se sufocau striviți sau călcați în picioare.

În această catastrofă, cea mai marc din istoria fotbalului. și-au pierdut viața peste trei sute de oameni, iar numărul răniților a fost foarte mare. Ușile închise le-au blocat drumul spre viața și libertate.

Și în Cuvântul lui Dumnezeu este vorba despre uși închise. Citim despre un bărbat cu numele Noe, care le-a vorbit semenilor săi despre judecata viitoare a lui Dumnezeu, chemându-i la pocăință. Pentru aceasta, el s-a ales doar cu batjocură și dispreț. A fost socotit drept nebun, căci s-a apucat să construiască pe uscat timp de zeci de ani o corabie foarte mare. Însă pedeapsa anunțată acestor oameni, atât de siguri de sine, s-a împlinit. În decurs de patruzeci de zile și tot atâtea nopți, toate izvoarele de apă de pe pământ și toate zăgazurile cerurilor au schimbat uscatul într-o mare imensă. Dar despre Noe și arca lui citim: „Domnul a închis ușa după el” (Geneza 7.16). Noe și familia sa au fost salvați și puși în siguranță, pe când ceilalți au fost nimiciți. La început, corabia salvatoare a fost pusă la dispoziție pentru toți. Apoi însă ușa s-a închis în fața mulțimii de batjocoritori, nepăsători și șovăielnici. Această ușă a fost singura care i-ar fi putut salva de la pierzare. Timpul de har trecuse irevocabil. Multă vreme, Dumnezeu îi chemase la pocăință prin Noe. Acum însă, sentința dreaptă se execută. Domnul însuși, care mai întâi le oferise mâna salvatoare, devenise judecătorul tuturor neascultărilor și batjocoritorilor.

Această povestire despre ”ușile încuiate” are o însemnătate sfântă. Nici astăzi nu poate ști nimeni când se va închide pentru totdeauna ușa harului. Domnul Isus spune tuturor oamenilor: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9). El singur este calea, care duce la viața veșnică. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu Tatăl decât prin El. De aceea El avertizează încă și astăzi pe cei ce șovăie și vor să mai amâne. Acestora li s-ar putea întâmpla ca și fecioarelor nechibzuite, care au venit prea târziu și în a căror pildă impresionantă citim:

„și s-a încuiat ușa” (Matei 25.10). Bătăile în ușă și strigătul lor: ”Doamne, Doamne, deschide-ne!” nu le-au mai putut ajuta. A fost prea târziu. Ușa a fost închisă pentru totdeauna. Ele au mai putut auzi cuvântul sever al Domnului: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” De aceea intră pe ușa harului câtă vreme mai este deschisă!

Un avion propriu

Cum? Nu ai un avion propriu? Păcat! Atunci ai poate o vilă frumoasă? Ce? Nici vilă? Atunci în mod sigur conduci un autoturism de marcă aleasă. Poftim? Doar o motoretă? O.

bietul de tine! Permite-mi să te compătimească puțin. Curând vei observa însă că nu o iau așa în serios cu compătimirea.

Mai întâi vreau să-ți povestesc despre o femeie tânără și frumoasă, care posedă toate lucrurile pe care tocmai le-am enumerat. În afară însă de un avion privat, o vilă splendidă la Paris și mai multe automobile de lux. Mai avea încă multe alte lucruri care erau proprietatea ei. Poseda bijuterii prețioase de o valoare aproape inestimabilă, iar ca animal de casă creștea o panteră neagră îmblânzită, pe care obișnuia să o scoată la plimbare. Însă încă nu ți-am spus numele acestei femei care e demnă de invidiat. Vorbesc despre manechina, odinioară cunoscută în toată lumea, Nina Dyer. Fiica a unui avocat englez, ca a venit la Paris unde a lucrat pentru cele mai de seamă case de modă. La vârsta de 24 de ani s-a căsătorit cu baronul german Thyssen. un mare industriaș. La nuntă, în afara de mai multe cadouri prețioase, acesta i-a mai lăsat un dar cu totul aparte, și anume i-a dăruit tinerei sale soții o insulă proprie în Marea Caraibilor. Cu toate acestea însă. căsătoria lor nu a fost de durată. La divorț se zice că a primit ca despăgubire o sumă uriașă. Și a doua ei căsătorie cu prințul Sadruddin Khan. un unchi a lui Aga Khan. nu a făcut-o fericită. S-a ajuns din nou la divorț și ea a primit de la acesta mai multe milioane drept despăgubire. De atunci a trăit într-o nesfârșită bogăție. În vila ei din Garches, o suburbie vestică a Parisului, până când frumoasa manechina de 35 de ani a fost găsită moartă în vila ei. Se sinucisese.

Acum cred că îți dai seama cine merita în realitate compătimirea. Și mai sunt încă mulți bogătași sau unii care vor neapărat să devină bogătași, pe care într-adevăr am putea să îi compătimim. În felul acesta. mulți își pierd banii la jocuri de noroc, săptămână de săptămână, pentru că vor să câștige "lozul cel mare". care să îi elibereze de griji și să îi facă fericiți. Insa dacă s-ar scrie odată o carte despre viața acestor câștigători "fericiți", mă tem că nu s-ar putea citi despre prea multă bucurie și fericire. Așa a murit italianul Nicola Saccini într-un spital de boli nervoase din Genua. El și-a însușit un câștig de milioane, care nu mai fusese niciodată câștigat. Din acel moment însă, viața lui a luat o întorsătură nefericită. După câteva luni s-a despărțit de soția lui. și-a cumpărat casă și și-a pierdut banii prin speculații. Nu a fost în stare să facă față sumei fabuloase și ispitei ei. Până la urmă, sărac și lipsit, a ajuns la casa de nebuni.

Biblia relatează într-o parabolă despre un om bogat. a cărui țarină rodise mult. El și-a propus să — și construiască grânare mai mari și și-a zis: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!" Citim mai departe:

„Dar Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu" (Luca 12.19-21). Nu devii fericit prin bogății pământești. De asemenea „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor" (1 Timotei 6.10). În zilele noastre, oamenii sunt în mod deosebit iubitori de bani (2 Timotei 3.2). Revistele, televizorul și internetul arată aproape numai oameni cu fețe strălucitoare în mijlocul unei lumi mirifice. Noua formulă magică este: bunăstare, bunăstare peste orice! Realitatea însă este cu totul alta. Privește în jur și uita-te la semenii tăi! Observă lăcomia lor de îmbogățire și cum gonesc spre ghișeele loto. Fețele lor arată nefericite. Există o singură cale, ca să devii cu adevărat fericit. Dumnezeu spune în Cuvântul Său: „Ferice de omul care M-ascultă!" (Proverbe 8.3236). Pe singurul Lui Fiu. Isus Hristos, El L-a făcut sărac pentru noi. pentru ca. prin sărăcia Lui. noi să ne îmbogățim (2 Corinteni 8.9). De aceea vino la El! Numai El te poate face bogat și fericit.

O mulțime de lucruri!

Marele filozof grec Socrate (469-399 î. H.) se afla odată cu un grup de discipoli ai săi în portul Pireu, cartierul comercial al Atenei. Acolo văzură cum o mulțime de mărfuri aduse de vapoare erau încărcate și transportate apoi mai departe la orașe, spre a fi oferite cumpărătorilor pretențioși. După ce priviră un timp animația din port, Socrate, bine dispus, își netezi barba lungă și zise discipolilor săi: „Cât de multe lucruri există în lumea aceasta de care eu nu am nevoie!"

Această vorbă a lui Socrate arată, desigur, o atitudine sănătoasă și evidențiază o mare înțelepciune. Dacă s-ar exprima aceste cuvinte în zilele noastre, atunci valoarea lor ar fi și mai mare, deoarece după aproape 2.500 de ani după Socrate oferta de bunuri și prestări de serviciu de tot felul este incomparabil mai mare ca pe timpul vechilor greci. Majoritatea oamenilor cred astăzi că trebuie să posede multe lucruri. Astfel își consumă toată viața și aspirațiile în strădania de a câștiga cât mai mult. pentru a-și agonisi ceea ce cred că le-ar fi necesar. În secolul trecut s-au putut deosebi într-o succesiune în timp diferite perioade marcate prin tendința spre anumite lucruri. Așa de exemplu, după anii de foamete și lipsuri, a existat așa-numitul val de mâncare, apoi au urmat valul de îmbrăcăminte, valul de locuințe, valul de motorizare, valul de călătorii și în cele din urmă valul de lux. Însă mi se pare că mulți dintre cei ce se gândesc la ceea ce au nevoie sau ar avea nevoie fac o greșală fatală. La Cel de care au neapărată trebuință, la Domnul Isus. nu se gândesc, ci mai degrabă îl ocolesc intenționat.

Te rog. nu-i imita pe aceștia! Dacă vrei ca barca vieții tale să străbată toate talazurile în timp ce râvnești după bunurile amețitoare ale luxului, atunci în mod sigur vei naufragia și nu vei găsi fericirea. Această fericire vrea să ți-o dăruiască Domnul Isus. atunci când El devine pentru tine căpitanul și cârmaciul vieții. El îți spune prietenos: „Pentru multe lucruri te îngrijezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește" (Luca 10.41-42):

„Vino și urmeaza-Ma!" (Matei 19.21).

Un joc periculos

Minunat era cerul albastru și nisipul lucitor! Era o după-masă liniștită și frumoasă de duminică. Marea din fața țărmului Borkum. care de obicei era furioasă. era liniștită ca în somn. Refluxul potolise valurile agitate. împingându-le departe în larg. De-a lungul coastei nisipoase Borkum se apropiau trei băieți sprinteni și bine dispuși. Râdeau și săreau zburdalnici. Se îndreptau spre un pod de nisip masiv și neted. Năvăliră asupra configurației, care de departe părea un șarpe uriaș, spălat de valuri, și își făcură de lucru acolo. Era lanțul greu și gros cu care era ancorai cablul transatlantic. El înainta prin mare până aici în fata Borkumului. Numai în perioada refluxului, când masele de apă se retrăgeau mult. lanțul era vizibil. Alge cafenii și iarba de mare de culoare verde deschis atârnavă de puternicele verigi forjate ale lanțului. Uwe. unul din cei trei băieți. încercă să ridice puțin lanțul. Cu mușchii încordați reuși să ridice aproape o jumătate de metru lanțul, care căzu apoi plesnind în nisipul umed. Ceilalți doi încercară același joc.

După aceea urmă un alt joc la rând. Propunerea a fost ca lanțul să fie ridicat cu un singur picior, pe care îl băgau într-o verigă a lanțului. încercarea a reușit. însă. când ridicau piciorul și lanțul puțin deasupra pământului, celălalt picior se afunda tot mai adânc în terenul ud și lipsit de stabilitate. Dar ce se întâmplă? Uwe, cel mai puternic dintre ei. se îndoi dintr-o dată și căzu pe spate. în timp ce încerca să se sprijine cu ambele mâini și să se ridice, ceilalți doi izbucniră în râs arătând cu mâna spre fundul pantalonilor uzi ai lui Uwe. Curând însă observară ce se întâmplase de fapt. Piciorul lui Uwe rămase prins într-unui din inelele lanțului. Jens și Heiner îi strigă răzând și glumind: „Acum ești prins, ai căzut în cursă. Acum te vei îneca!", după care porniră să-l ajute pe prietenul lor. Uwe însuși se trăgea și se smucea din toate puterile. în timp ce prietenii încercau să-i desfacă cizma și să-l descalțe. Dar în zadar! Piciorul se umflase deja foarte tare. începea deja să se întunece! În acest timp. la început abia perceptibil, apoi tot mai tare. auziră un urlat înspăimântător. Marea! Venea fluxul! Cu frica morții se trudeau, se smuceau și

trăgeau. Picături de sudoare se prelingeau pe obrajii lor înfierbântați și disperați. Uwe gemea și țipa. Marea însă se întorcea nestăvilita. Curând se aflara toți sub apă până la coapse și fiecare minut, fiecare val nou făcea ca cei trei băieți să se afunde mai adânc. Nu mai exista nici o soluție; cei doi se luptară cu ultimele eforturi să ajungă la uscat. Pe prietenul lor nefericit, care stătea prins în lanț, îl acoperită valurile și noaptea veșnică". Jocul, care la început a părut inofensiv, a devenit experiență amara.

Tot astfel, cine nu-L cunoaște pe Isus ca pe Domnul și Mântuitorul său personal, este prins într-un lanț greu, un lanț care nu-i da drumul, ci îl ține strâns cu o putere irezistibilă, de fier: lanțul păcatului și al vinei. A început poate aparent inofensiv, dar apoi a trebuit să constăți: nu mă mai pot elibera! Astfel, într-o zi te va lovi fluxul unei judecăți teribile, însă drepte. Dar am un cuvânt pentru tine, o veste bună. Ea spune că „Domnul izbăvește pe prinșii de război" (Psalmul 146.7). „Deci, dacă Fiul va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8.36). Mai vrei atunci să trăiești cuprins în lanțuri?

Numai oameni cinstiți

Regele Prusiei, Frederic al II-lea (1712-1786). a fost numit încă din timpul vieții Frederic cel Mare, căci a fost într-adevăr un mare bărbat de stat. A fost foarte iubit de popor, care a prețuit mai ales simțul lui de dreptate. În anii de mai târziu a fost numit simplu, cu adânc respect: „bătrânul Fritz". De multe ori se amesteca printre oamenii din popor, ca să le poată cunoaște grijile și problemele. Pe de altă parte, nimănui nu trebuia să-i fie frică să — și spună doleanțele înaintea marelui rege.

Într-o zi, bătrânul Fritz a vizitat o închisoare. Acolo a stat de vorbă cu deținuții și s-a interesat mai ales de faptele lor și de părerea lor față de hotărârea judecătorească. Marele rege, care în simpla lui haină albastră a stat de vorbă cu fiecare ocaș în parte, a trebuit să constate, spre marea lui mirare, că toți cei întemnițați erau nevinovați. Unii spuneau că au fost calomniați. Alții, că au fost victima unei erori, alții se prezentau a fi victime ale unor judecători nedrepti. Regele, răbdător, i-a ascultat pe toți. La urmă a ajuns la un om, care părea foarte descurajat. La întrebarea de ce este așa de îngrijorat, acel bărbat a răspuns: „Maiestate, eu sunt un ticălos! Mai întâi am început să chiulesc de la școală. Mai târziu m-am eschivat mereu de la muncă. Aceasta i-a întristat mult pe bunii mei părinți. Dar eu eram un libertin. Prin lenevia mea, am intrat în datorii, după care am atentat la lucrurile altuia. Viața mea este ratată. Ah. de-aș mai putea îndrepta odată totul!" Regele prusac a

spus despre acest păcătos plin de căință: „El este singurul nemernic între toți oamenii aceștia cumsecade. Să plece imediat, pentru ca ceilalți să nu fie stricați sub influența lui!” De la acesta, regele se mai aștepta la ceva destoinic și la un început de viață nouă. Despre ceilalți, bătrânul Fritz a spus: „Flăcăii aceștia pot să stea mai departe la răcoare. Ei n-au nici rușine, nici sentiment de vinovăție, mint și sunt convinși de propria lor dreptate.”

Cât de mulți tineri și bătrâni se supraestimează pentru a apărea în fața altora drepti și cinstiți! În ochii oamenilor poate că și sunt. În fața lui Dumnezeu însă. nu există nici un singur om fără vină. Nu trebuie să fi stat la închisoare sau să ti omorât pe cineva. A ti convins de propria dreptate este un suficient păcat pentru a nu putea intra în cer. Calea largă, care duce la pierzare, are și ea un „trotuar”. Acesta nu duce prin murdărie adâncă. Însă conduce spre pierzare veșnică. Și cât de mulți merg într-acolo, fără griji și siguri de sine! Concepția lor de viață este exact după placul lor și ei se află într-o societate numeroasă și foarte bună. Dar astfel de oameni nu mai pot ti ajutați. numai dacă li s-ar deschide ochii la timp să vadă. Isus Hristos a spus: „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ei pe cei păcătoși” (Matei 9.13). Iar în alta parte a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Lucea 5.31).

Dacă ești cinstit, atunci trebuie să recunoști că și în viața ta nu sunt toate în ordine. Nu te ascunde după pretexte și nu te înveșmânta în mantaua fățarniciei! Nu îți ascunde neliniștea și greșeala! Mărturisește-I celui mai mare rege vina ta! Prin aceasta faci primul pas. pentru ca El să te poată ajuta.

Încadrați-vă pe bandă!

Eram pentru prima oară într-o călătorie cu autoturismul în Olanda. Eram bucuroși să privim casele cochete, grădinile îngrijite, canalurile, digurile și morile de vânt. toate așezate atât de perfect, strălucitor de curate și în culori vii. de parcă priveai într-o carte cu ilustrații. Dintr-o dată am văzut pe asfaltul de pe autostrada scris cu litere mari. albe o indicație pentru șoferi: „presortare”.

Am izbucnit în râs, căci cuvântul acesta ni s-a părut atât de neobișnuit. Totuși imediat ne-am dat seama ce voia să spună acest cuvânt olandez „presortare”. însemna: „Atenție, urmează o intersecție importantă! încadrați-vă!”

Chiar și la noi în țară. înaintea intersecțiilor principale putem citi acest indicator: „încadrați-vă!”. iar pe partea carosabilă sunt indicate direcțiile prin săgeți mari. albe. Vai de șoferul care întârzie să se înscrie la timp pe banda de circulație dorită! El va ti condus

de puhoiul de autovehicule într-o direcție cu totul falsă. „Încadrează-te!” îți spune și Cuvântul lui Dumnezeu. Te apropii de marea răscruce. Timpul de har se apropie de sfârșit. Încotro vrei să te îndrepti? Vrei să apuci la dreapta sau la stânga? Dacă nu te încadrezi din timp, atunci nu mai ai posibilitatea să-ți schimbi direcția. Și ia seama, încadrarea trebuie făcută la timp! Anii tinereții talc sunt cei mai potriviți. Mai târziu îți va fi mult mai greu să părăsești șoseaua cu direcția falsă.

Această mare intersecție va sosi. Cât de curând, nici tu nu poți ști. De aceea e important să te „încadrezi” din timp. Orice amânare este periculoasă. Cuvântul Domnului spune clar: „Vremea este aproape!” (Apocalipsa 1.3). Astăzi mai răsună încă strigatul: „încadrați-vă!” Astăzi încă mai este timp pentru pocăință și întoarcere. Invitația Domnului Isus este valabilă și astăzi: „pe cel ce vine la Mine. nu-l voi izgoni afara” (Ioan 6.37).

Pe eșafod

Ai întâlnit în cărțile de engleză și povestea cunoscută despre Sir Walter Raleigh și zelosul său slujitor? Acest Sir Walter Raleigh (1552-1618) a fost unul din renumiții amirali ai Angliei și totodată un expert în expediții de descoperiri. Regina Elisabeta I l-a apreciat foarte mult pe acest om curajos și cinstit. Acesta a călătorit adesea peste ocean în America pentru regină. Dintr-una din aceste călătorii a adus și foi de tutun, din care a văzut că fumează indienii. A mai adus și o pipă veritabilă, pe care a considerat-o proprietatea lui. Ce-i drept. Columb adusese deja tutunul în Europa, însă fumatul acestuia rămăsese totuși încă multă vreme necunoscut.

Într-o zi. pe când Sir Raleigh se afla în camera lui de studiu și trăgea din pipă învăluit într-un nor gros de fum, servitorul său intră în cameră. Acestuia nu-i veni să — și creadă ochilor, când văzu că din nările și gura stăpânului său ieșea un nor gros de fum. De spaimă rămase încremenit pe loc, apoi ieși iute. Apăru din nou cu o găleată plină cu apă și. înainte ca Sir Raleigh să-i poată spune vreun cuvânt explicativ. îi aruncă apa drept în obraz. Servitorul a fost convins că săvârșise o faptă bună, căci se gândise că acolo trebuia stins ceva. Și chiar dacă Sir Raleigh nu a fost de-a dreptul încântat de dușul neașteptat, a trebuit să râdă la urmă din toată inima.

Dar nu totul din viața acestui mare bărbat este așa de cunoscut ca această întâmplare hazlie. Mai puțin cunoscut este faptul că s-a tăcut o mare nedreptate și în cele din urmă a trebuit să moară pe eșafod. în anul 1603. regina Elisabeta I a murit, urmându-i la tron James I, fiul Măriei Stuart. Raleigh a căzut în dizgrație și a fost condamnat la moarte pentru pretinsă înaltă trădare. Sentința însă a fost amânată. A fost ținut la închisoare timp

de treisprezece ani în turnul Londrei. închisoare ce era pentru întemnițării politiei din acea vreme. Pentru că regele a avut nevoie de Sir

Raleigh pentru o nouă acțiune cutezătoare în Guiana, l-a grațiat. Deoarece acea expediție a.eșuat. însă tara vina lui, regele a renunțat definitiv la temerarul navigator și a dispus să se execute sentința de moarte rostită cu cincisprezece ani în urmă. Realitatea este că acest Raleigh a fost unul din cei mai nobili fii ai poporului său. A fost un om foarte talentat, care a scris o istoric universală în cinci volume și numeroase lucrări științifice.

însă el nu a fost numai un savant, ci și un adevărat bărbat, curajos și îndrăzneț ca nimeni altul. Dar înainte de toate, a fost un creștin. în toate împrejurările din viața sa, a avut parte de harul și credincioșia Dumnezeului său. A savurat această pace cu Dumnezeu. pentru că s-a simțit în siguranța la pieptul și în brațele lui Isus. Pe data de 29 octombrie 1618 a trebuit să se urce pe eșafodul din Londra. S-a suit pe eșafod ca un erou. Când și-a așezat capul pe butuc, călăul l-a întrebat daca sta bine așa. Atunci Raleigh i-a răspuns: „Este totuna, prietene, cum sta capul, atâta vreme cât sufletul meu este în ordine." O splendidă mărturie a unui osândit nevinovat!

Cum stau lucrurile cu sufletul tău? Oprește-te o clipă și judecă! Gândește-te la cuvintele scrise în Evanghelia după Matei 10.28: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degraba de Cel ce poate sa piardă și sufletul și trupul în gheenă"!

Douăzeci și cinci de milionari la bord

Înaintarea omului în spațiul cosmic ne ține pe toți în tensiune. între puterile mondiale de frunte are loc un marc concurs al oamenilor de știință, al astronautilor și al rachetelor. Care națiune va avea succes și va putea pătrunde mai adânc în univers? Aceasta întrebare stăpânește milioane de oameni.

Și în trecut au avut loc evenimente care au fost urmărite cu încordare de popoare întregi. Cine va câștiga întrecerea în ghețarii veșnici și va ajunge primul la Polul Sud? Va fi englezul Scott sau cercetătorul norvegian Amundsen? într-adevăr, a fost o luptă emoționantă, până ce. în 18 ianuarie 1912, Scott, după eforturi aproape supraomenești, a ajuns la Polul Sud. Acolo însă, spre dezamăgirea lui, a văzut fluturând deja steagul norvegian. Așadar, Polul Sud, încă nevăzut de ochiul omenesc și niciodată călcat de vreun picior omenesc, a fost cucerit într-un timp foarte scurt de două ori. Amundsen cu câinii lui siberieni ajunsese deja în 17 decembrie 1911 și înălțase aici semnul biruinței. Scott și

oamenii lui s-au întors descurajați. Slăbiți de lipsuri și necaz, la întoarcere au înghețat cu toții în zăpada veșnică, unde câteva luni mai târziu au fost găsiți împreună cu prețioasele lor jurnale de zi.

Anglia era încă îngrijorată din cauza eroilor ei dispăruți, în timp ce un nou eveniment emoționant a mișcat inimile. În primăvara anului 1912 a fost lansat un vapor uriaș și luxos, care trebuia să cucerească pentru Anglia „Cordonul Albastru” al oceanului, cea înaltă și râvnită decorație pentru cea mai rapidă călătorie cu vaporul peste Oceanul Atlantic. Toți au sperat, ba chiar s-au așteptat la un lucru sigur: „Titanicul”. cel mai mare, rapid, sigur și mai frumos vapor din lume. va pune în umbra vapoarele celorlalte națiuni.

Toți au dorit să fie de față. când acest vapor uriaș va readuce pentru Anglia „Cordonul Albastru”, să asiste când acest colos. în prima lui călătorie, va traversa în timp record Atlanticul. Nu a lipsit însă nici aroganța, nici mândria organizatorilor acestei călătorii și nici a călătorilor care pentru bani mulți și-au putut procura un bilet de vapor. Pe corpul vasului uriaș, o mână calomnioasă a scris cu litere mari să se poată citi de departe: „No God” (Nu avem nevoie de Dumnezeu). La bord. o distracție trebuia să iacă loc altele. Pe vapor se găseau 2224 de oameni, iar printre aceștia erau 25 de milionari. Toți erau într-o dispoziție bună. se amuzau și dansau.

În noaptea spre 15 aprilie 1912. vaporul de lux a ajuns în apele din Terra-Nova, unde pe timp de primăvară trebuia să te aștepti la ghețari plutitori. Un vapor din apropiere a avertizat neînterupt „Titanicul” prin telegraf că exista pericol de ghețari: „Mai încet! Mai încet!” însă „Titanicul” înainta nebunește, căci biruința trebuia câștigată cu orice preț. În noaptea aceea, pe vapor s-au petrecut tot felul de lucruri.

A avut loc o petrecere furtunoasă. Orchestra a cântat fără întrerupere.

Dintr-o dată, o zguduitoare puternică a străbătut corpul uriaș al vasului. Dansatorii s-au clătinat îngroziți. Mai întâi a fost o întrebare, apoi o bănuială, după care o certitudine înfiorătoare. Cu viteză record. „Titanicul” lovide un ghețar exact în locul unde era scris: „No God”. Peretele vasului a fost tăiat de ghețar. Apa a început să pătrundă în vapor. Panica a izbucnit. Căpitanul a poruncit să se păstreze calmul și să se coboare în bărcile de salvare. Dar oare cine putea să păstreze calmul, când s-a constatat că bărcile de salvare nu ajungeau decât pentru o parte din pasageri? În felul acesta a început lupta exasperată a unora împotriva altora pentru un loc în barca de salvare. „Titanicul” transmitea fără întrerupere SOS”. SOS”.

Însă singurul vapor din apropiere, care avertizase în mai multe rânduri cu privire la pericolul ghețarilor. nu dădea răspuns. Numai tăcere, disperată tăcere! Telegrafistul acestui vas se dusese la culcare, pentru că la semnalizarea lui nu primise nici un răspuns de la „Titanic”. Dintr-o dată. lumini, lumini! Un alt vapor se vedea la orizont. Aici era ajutorul, salvarea. Imediat oamenii de serviciu de pe „Titanic” au aruncat în aer rachete de semnalizare. însă abia atunci au constatat că la bord nu aveau decât rachete luminoase, albe. care se folosesc ca semn de salut pentru alte vapoare și pentru sosirea în port. Rachetele luminoase, roșii pentru semnal de alarmă nu erau disponibile. Au fost prea mândri, ca să le mai ia în călătoria „record”. în noaptea întunecoasă, celălalt vapor nu a putut bănui nimic despre agonia de pe „uriaș”. A salutat înapoi cu semnale albe și a plecat mai departe.

Minutele „Titanicului” erau numărate. Apa se strecura cu putere prin spărtura deschisă a prorei. Mânați de frica morții, mulți dintre pasageri au sărit pur și simplu în apă. Apoi. dintr-o dată faimosul vapor s-a afundat vertiginos în adânc. Cei ce pluteau țara ajutor pe apă au fost trași printr-un vârtej uriaș în adânc. 1563 de oameni s-au înecat în valurile reci ale Atlanticului. Un record groaznic!

Tu și eu. noi toți ne aflăm într-o uluitoare călătorie. Mă refer la călătoria pe marca tulburată a acestei vieți. Depinde de lansarea corectă. Sta scris la prora vaporului tău „Cu Dumnezeu” sau scrie „No God”? Poate că nu este scris cu litere așa mari. ci numai foarte mărunț și greu de descifrat sau într-o scriere secretă pe care nimeni nu are voie să o citească. Atunci gândește-te că acest start greșit duce la dezastru! Dumnezeu în Cuvântul Său îți spune clar: „Fiule, da-mi inima ta!” (Proverbe 23.26). Doar acesta este startul bun. Toți cei care nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu sunt atenționați cu mare seriozitate: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Când observi că plutești pe un curs greșit, nu te poate ajuta decât hotărârea de schimbare a direcției. Altfel, mai devreme sau mai târziu vei merge în pierzare. Ai auzit cum radiotelegrafistul te previne și iar te previne ca să-ți vii în fire? Ascultă-l. nu-ți „deconecta” conștiința, căci curând nu vei mai putea auzi semnalele lui aducătoare de salvare!

Maratonul

În anul 490 î. H” 600 de corăbii ale noii liote persane se îndreptau pe mare spre vest. Frica și groaza mergeau înaintea lor. Darius. puternicul rege persan, își trimisese cei mai buni războinici pentru a-i nimici pe greci. Persanii debarcă pe coasta orientală a

peninsulei Attica. în câmpia Maratonului. Siguri de victorie, aduseră cu sine și lanțurile cu care elinii urmau să fie legați și duși ca sclavi spre răsărit. La scurt timp însă, și grecii sosiră la fața locului. Curajosul lor strateg Miltiade înaintă în mare grabă cu 10.000 de ostași înarmați până în dinți în întâmpinarea armatei persane, care era mult mai numeroasă. Printr-un atac prin surprindere, grecii se năpustiră asupra lor străbătând cu repeziciune ploaia de săgeți nimicitoare, după care atacară cu o furie îngrozitoare rândurile arcașilor persani țara armură. După o luptă tenace avu loc deznodământul. Cu toată rezistența îndârjită, invadatorii reușiră doar cu greu să se salveze în corăbiile lor. La apusul soarelui părăsiră coasta Atticii umiliți și însângerați, grecii jubilau. Pentru prima dată fusese învinsă o oștire persană. În amurgul serii, un alergător fugi găfâind printre vii și livezi de măslini până la Atena, la o depărtare de peste 40 de kilometri. Mai striga cu ultima putere „Victorie! Victorie!”, după care se prăbuși mort în piața din Atena.

Aproape cu 2.500 de ani mai târziu au avut loc în 1964 Jocurile Olimpice de la Tokio. Dacă în domeniul sportului se mai întâmplă minuni, atunci acestea au avut loc în ziua finală la atletism în cursa maraton de 42.196 de kilometri, în aerul sufocant și plin de fum al acestei mari metropole.

Pistolul dădu semnalul de start. Parcă prea lent se puseră în mișcare alergătorii, adevărații eroi ai disciplinelor olimpice! Pe o întindere de peste 42 de kilometri. ce corespundea distanței dintre localitatea greacă Maraton și Atena, energia trebuia repartizată exact. Cel cu numărul 17 de pe ultimul rând din dreapta. Abebe Bikila, era unul dintre mulții alergători. Aceasta întrecere, pe care numai el singur o stapânea suveran, avea să fie maratonul său. Doua milioane de japonezi stăteau de-a lungul traseului și îl aclamau pe plutonierul în vârstă de 27 de ani din garda palatului imperial din Addis Ababa. Deja în 1960 la Roma câștigase pentru Etiopia medalia de aur și. ceea ce nimeni nu putea să creadă că ar fi cu putință, se va realiza și de data aceasta: aur la maraton pentru Etiopia! Cu un avans de peste un kilometru. acest sportiv rezistent și zvelt a câștigat într-un timp. care până atunci a fost socotit ca imposibil pentru distanța de maraton.

Să aruncăm o scurtă privire asupra deținătorilor de performanțe de odinioară și din prezent pe această distanță. Câștigătorul olimpic din Los Angeles, în anul 1932, renumitul argentinian Zabala, care odinioară bătuse recordul în această alergare în 2 ore, 31 de minute și 36 de secunde, a dorit să câștige la Berlin în 1936 pentru a doua oară medalia de aur, însă după 22 de kilometri s-a prăbușit. La fel și "locomotiva cehă", Emil Zapotek,

care în anul 1952 la Helsinki câștigase trei medalii de aur, și anume la 5,000 de metri, la 10.000 de metri și în maraton, a eșuat în 1956 la Melbourne la a doua sa încercare pentru medalia de aur la maraton. La olimpiadele din Atlanta, în anul 1996. și Sidney, în anul 2000. aproape în toate disciplinele a fost vizibil progresul în antrenament. Au trecut în orice caz peste 30 de ani de la olimpiada din Tokio. O noua generație de alergători a pășit pe locurile de start. în Atlanta, alergătorul Josia Tugwane. înalt de numai 1.58 metri și 45 de kilograme greutate, a câștigat medalia de aur pentru Africa de Sud în timpul fantastic de 2 ore, 12 minute și 36 de secunde. Dar cu acest rezultat de vis s-a aliat în urma lui Abebe Bikila. rege printre eroii singuratici ai străzii.

Să revenim la Tokio. Când a alergat Bikila, a fost de față și Emil Zatopek. precum și Jesse Owens, „minunea neagră”, câștigătorul a patru medalii de aur în anul 1936. Ce-i drept, ca om de vârstă mijlocie. bine situat, nici el nu a vrut să renunțe să fie prezent la acest mare concurs. Chiar și lor. oamenilor de specialitate, li s-a tăiat răsuflarea când Abebe Bikila. atletul de culoare, după circa 15 kilometri s-a distanțat de grandiosul australian Ron Clarke și a pornit înainte cu o viteză ca în povești.

După exact o ora și 48 de secunde a parcurs distanța de 20 de kilometri, după care alergarea a continuat pe un teren defavorabil. La kilometrul 35 a băut o înghițitură de ceai dintr-un pahar de carton, fără să-și piardă ritmul de fugă. La scurt timp după aceasta s-a văzut stadionul. Adunându-și ultimele puteri. a parcurs și ultimele sute de metri până pe stadion. unde a fost primit cu o explozie de bucurie de nedescris. Dacă n-ai fi știut că viteazul atlet parcursese deja peste 40 de kilometri, ai fi putut crede că tocmai făcuse o rundă în jurul stadionului. Dar cronometrul stadionului arata 2 ore. 12 minute și 11.2 secunde. Zatopek a exclamat: „Cine alerga pe această pistă cu urcușurile infinite în acest timp record. acela nu mai poate fi numit grandios, acela nu mai este un fenomen, ci este ceva de nedescris!” Chiar și rezultatele remarcabile ale următorilor alergători au pălit în fața unui asemenea record de timp. în timp ce ceilalți sportivi deplin epuizați au necesitat îngrijiri medicale, Bikila și-a scuturat extraordinara oboseală prin câteva exerciții de gimnastică. Ochii lui negri străluceau. Premiul râvnit era obținut!

Și în Cuvântul Lui Dumnezeu, în câteva locuri e vorba de „alergare”, precum și de pista de alergări și premiul câștigat. însuși Isus Hristos și apostolii au vorbit în repetate rânduri în pilde pentru a fi înțeleși. Și viața ta este asemenea unei alergări. Dacă aceasta va fi pe distanța scurtă sau maraton, nu are importanță. Importante sunt startul și ținta. Numeroși sunt alergătorii pe pista largă a plăcerilor lumești și a egoismului. O astfel de alergare

duce cu siguranță la o veșnică pierzare. La începutul acestui drum se află o strălucire înșelătoare, iar la capătul lui. noaptea. \ceasta cu mult mai repede decât bănuiesc cei mai mulți! Chiar Iov a trebuit să zică: „Zilele mele alearga mai iuți decât un alergător” (Iov 9.25). De-ai dori ea timpul pus ție la dispoziție să-l trăiești spre cinstea lui Dumnezeu!

Domnul Isus te cheamă pentru a te conduce pe o nouă cale. De aceea pășește pe stadionul credinței! Tot ceea ce împiedică alergarea ta. păcatul și vina. El vrea să le înlăture din calea ta. Orice povara, oprire și întârzieri inutile nu sunt potrivite pentru un alergător pe pista de alergări.

„Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6.12). Mulți eroi adevărați au primit deja o răsplată nemuritoare pe acest stadion al credinței. „Și noi. dar. fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne sta înaintea. Să ne uităm ținta la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12.1-2).

„Uitați ce este-n urmă și lăsați povara. priviți mereu-nainte. căci cel jertfit e Unul: El înveselește îndată o inimă bolnavă. Cu drag și cu simțire El rana ta o leagă.

Așa urcați voi liberi cu El. în El mai sus. Spre înălțimi cu soare ce n-au în veci apus. El merge înainte croind drumuri tot mai noi: Pe dușmani și potrivnici lăsându-i înapoi.

Iar tot ce vă mai ține captivi pe vechiul drum O. aruncați îndată ca pe un coșmar! În mormântata fie lumea pentru voi în groapa-n care Isus învie pentru voi!

De aceea, tot mai sus să ne-ndreptăm privirea. Cu pas ușor și hotărât să-nfăptuim unirea! Cu Maestrul nostru sfânt să mergem mătia-n mână. Pe calea sfântă, dreapta și plină de lumina.”

Ce este dialectica?

Țăranii unei cooperative au venit la primarul satului și l-au întrebat:

- Tovarășe primar, spuneți-ne: Ce se înțelege prin cuvântul „dialectica”?

Primarul a spus:

- Dragi tovarăși, eu nu vă pot explica acest cuvânt în mod așa de simplu, însă vă voi spune un exemplu. Inchipuiți-vă că vin la mine doi tovarăși. Unul este curat, iar celălalt este murdar. Eu îi invit pe amândoi să facă baie. Care din ei va accepta mai degrabă să facă baie?

- Cel murdar, au răspuns țăranii.

- Nu. cel curat, a răspuns primarul. Cel curat este obișnuit cu baia. Cel murdar nu pune nici o valoare pe ea. Deci care dintre ei va accepta baia?

- Cel curat, au răspuns țăranii.

- Nu. cel murdar! Acesta are nevoie de o baie. a răspuns primarul. Deci cine acceptă baia?

- Cel murdar, au răspuns țăranii.

- Nu. amândoi, a răspuns primarul. Cel curat este obișnuit să facă baie, iar cel murdar are nevoie de o baie. Deci cine va accepta baia?

- Amândoi, au răspuns încurcați țăranii.

- Nu. nici unul din ei, a spus primarul. Cel murdar nu este obișnuit să se îmbăieze, iar cel curat nu are nevoie de baie.

- Păi. tovarășe primar, au protestat țăranii, cum să înțelegem noi lucrul acesta? De fiecare dată spuneți altceva și de fiecare dată numai ceea ce vi se potrivește socotelilor dumneavoastră.

- Ei. vedeți, tocmai aceasta este dialectica, a spus primarul zâmbind.

Ar fi ceva de râs în toată povestea aceasta dacă nu ar fi totuși așa de gravă. Oare nu ești și tu un astfel de dialectician? Știi că ai făcut ceva rău. O voce lăuntrică îți spune aceasta cu certitudine.

Îndată însă vine o alta voce, vocea dialectică, avocatul celui rău. Știi ce spune aceasta cu predilecție: „Ei lasă. nu este chiar așa de rău. Cine crezi că o ia chiar așa în serios? Nu fac și alții la fel? Doar nu te-a văzut nimeni. O singură dată este ca niciodată.” Așa sau ceva asemănător se poate auzi de la vocea aceasta. Ea încearcă să prezinte ca fiind inofensiv, să răstălmăcească și să prezinte altfel ceea ce s-a petrecut în realitate. Această voce satanică vrea să contrazică permanent cugetul.

Diavolul este marele potrivnic care lucrează cu râvna pentru a răstălmăci adevărul. Cuvântul grecesc pentru diavol este „diabolos”. care tradus textual înseamnă „a arunca totul în dezordine”. El încearcă zi de zi să lăcească dezordine în cugetul tău. își dă toată osteneala pentru a te împiedica să citești Biblia. Numai în Biblie găsești singura măsură incontestabilă pentru bine și rău.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo ca desparte sufletul și duhul. încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4.12). Acest Cuvânt minunat dorește mai înainte de toate să te conducă spre Isus Domnul și Mântuitorul. care așteaptă să vii acum la El.

Acest acum" este așa de important pentru tine! Îndată însă, glasul celui rău este la post și îți spune: „Nu te grăbi, mai este timp!” Dar amintește-ți că nimic nu este ascuns! Totul va fi descoperit (Matei 10.26) de ochii Aceluia care sunt ca para focului (Apocalipsa 19.12)! Isus te cheamă astăzi să vii la El. Nu-L refuza!

Podul de peste Tay

La Dundee, în fața coastei scoțiene, furtuna urla amenințător. Râul Tay, care de obicei era așa de pașnic ca un peisaj dintr-o ilustrată, se vărsa într-un golf larg și pitoresc al Mării Nordului. Acum însă, în acest golf, totul era transformat din cauza furtunii. Fluxul izbea cu furie. Vântul de nord-est își croia drum adânc în mare și ridica valuri înfiorător de înalte, cărora furtuna le pune capete de spumă zgomotoase, pe care le lovea apoi cu putere uluitoare și le topea într-o ploaie sălbatică. Între cele două coaste ale golfului din Marea Nordului, ea, marea morții, așezase o centură ucigașă pentru valurile furioase. În spatele zidului nestatornic de spumă de mare și a valurilor se putea doar bănuși țărnu de apus. Din când în când câte un fulger, ce străbătea printre peticele de nori, lumina într-o fugă nebună coasta opusă. Aceasta doar pentru o secunda, apoi din nou era noapte sinistă.

La izbucnirea fulgerelor se zărea din când în când unul din cele 85 de arcuri ale uriașului pod de cale ferată, care se întindea pe o distanță de peste 3.000 de metri peste golful marin. Berbecii greoi de apă se repezeau cu un zgomot înăbușitor spre pilaștrii și plăcile de oțel ale podului. Din nou un fulger mai luminos, care despică stratul de nori negri, arăta cât de puternic balansa acest pod. Printre mugetele furtunii pătrunse un sunet straniu, strident. Locomotiva trenului accelerat de la Londra șuiera gâfâind. Înaintea podului însă, trenul se opri.

Mecanicul de locomotivă era nehotărât. Oare să îndrăznească să treacă peste pod de partea cealaltă pe o astfel de vreme? Zăbovi un timp, apoi trenul porni încet cu o nouă șuierătură stridentă, care se amestecă în vâjâitul valurilor ce se izbeau și cu bubuitul tunetelor. Mecanicul de locomotivă spera că podul este suficient de solid pentru a rezista furtunii. Pe liniile tremurânde, roțile se învârtiră încet până la mijlocul podului. Dintr-o dată, un troznet asurzitor! Țipete de groază răsunară în vuietul elementelor dezlănțuite. În câteva clipe, furia uraganului smulse podul pe care se afla trenul și îl arunca în prăpastia înfiorătoare.

Poate ai auzit despre aceasta nenorocire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, în noaptea de 28-29 decembrie 1879. Această tristă întâmplare, care a zguduit odinioară

toata lumea, a servit ca inspirație poetului Theodor Fontane (1819-1898) pentru una din cele mai mișcătoare balade ale sale.

Toți cei care s-au aflat în acel tren au sperat că podul va fi rezistent. Ei s-au înșelat. Toți au murit, atât mecanicul de locomotivă, cât și cei ce și-au pus nădejdea în el. La ce i-a ajutat faptul ca *nu sperat* ca vor trece podul fără pericol?

Poate unii călători ce vor să călătorească spre țelul ceresc, se încredințează unui „mehanic de locomotivă de asemenea îi conduce peste niște poduri nesigure. Ei spun: „Am citit în cutare carte sau am auzit de la conferențiarul acela că am putea avea toată încredințarea că bunul Dumnezeu ne va primi, dacă totuși n-am fost chiar așa de răi, străduindu-ne să facem ceva bun. Doar Dumnezeu este dragoste, iar păcătoși suntem toți. Eu am fost totdeauna religios. ba chiar am fost și botezat. Sper”."

În loc de a ajunge în împărăția lui Dumnezeu, foarte mulți s-au prăbușit în adânc de pe acest pod al "speranței că". Într-ocolo duce numai *un* pod, numai un singur drum. pe care Dumnezeu Însuși l-a stabilit și despre care Domnul Isus spune: „Eu sunt calea. adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14.6).

Reclame

Cum ai spus? „Nu produce spumă?" Nu-i rau deloc! Cuvinte ca „nu produce spumă, activează respirația. înviorează corpul, bun la gust. binefăcător, plăcut pentru piele" ne conduc nemijlocit în înfloritoarea agenție germană de reclame, în birourile și atelierelor creatorilor de reclame. Acolo nu se potrivește reclamația mișcătoare a filologilor naivi care se plâng că limba germană devine superficială. își pierde puterea și devine săracă. Autorii de scrieri propagandistice sunt energici. Lucrează fără răgaz să dea noi impulsuri vocale. Cu un simț sigur satisfac și cele mai tainice ramificații ale sufletului. Știu ce se anunță. Mai mult decât atât, hotărâse ce trebuie să se anunțe, și aceasta pe toate canalele și frecvențele.

Așadar, stimate consumator, examinează-ți memoria! Care din cuvintele de reclama predominante, care dintre aceste cuvinte inventate după temperamentul autorilor de scrieri de reclamă îți răcnește sau îți șoptește blând la ureche? Care dintre ele sunt pe primul loc? Spui „nou" sau „excelent, plus, extra, dublu"? Fără îndoială, ești pe calea buna. Acestea sunt cuvinte de reclamă cu o importanță semnificativa. Și „alb" ai mai spus? Simplu „alb"? Hai sa examinam și „albul" în numeroasele sale nuanțe si să-l supunem criticii de text! Sa ne punem întrebarea: Știam noi odinioară ce se poate scoate din acest simplu cuvințel „alb"? Rușinați, trebuie sa mărturisim ca nu, noi n-am știut. Abia ultimii ani ne-au adus

claritate asupra faptului cât de alb poate fi *albul*. Timpurile romantice cu „alba ca zapada” sau „alb ca lebăda” au trecut de mult.

În sfârșit cunoaștem *un alb* mai alb. Ce vrei sa spui? *Albul* cel mai alb care a existat vreodată? O. nu! Acesta a existat și anul trecut. Ciclonul alb? Da, și el! Dar gândește-te o data la super-grozav-extra alb! Așa de alb. ca mai alb nici nu poate fi! Foarte bine! Dar trebuie sa mai avanseze, sa devină si mai alb. Așadar, în fața concurenței, oamenii constrâng cenușiul din rufe sa iasă. iar *albul* îl silesc să intre, oxigenul îl constrâng înăuntru, iar murdăria afară după motto-ul: Ca soarele si vântul! în sfârșit, gata cu rufele cenușii spălate lin la mașina moderna de spălat! În sfârșit avem în fața noastră întinse la uscat rufele albe cu conținutul de ozon al pădurilor finlandeze. cu parfumul de briză proaspătă a primăverii în fiecare cuta. O, cum miroase acest *alb* proaspăt de pădure si pe ce înălțimi ale *albului* mai vrea încă sa ne duca! Plin de presimțiri văd cum la orizont apare *albul* luminos cu efect glacial sau cămașa alba ca zăpada veșnică, ce se poate purta doar cu ochelarii de soare.

Dar nu este vorba numai de culoarea albă. Ce s-ar întâmpla cu dinții tai fără să-i speli zilnic eu noua substanță activă K-605? Sau vrei. ca o personalitate conștientă cum ești tu. sa te expui mirosului mirosurilor și să iei asupra ta cusurul spălării neparfumate? Nu, ci mai bine te hotărăști sa te simți înviorat în tot corpul. Ce-i drept, totul cu măsură, dar în mod regulat! Oameni buni, niciodată nu ne-a mers mai bine ea astăzi! Niciodată nu au fost reclamele atât de razante. atât de pline de energie ca astăzi.

Zâmbești? Și eu! Dar când mă gândesc la toata zarva reclamelor, care, vrând-nevrând. ne îmbie insistent zi de zi, atunci aș dori să-i strig fiecărui organizator de reclame: „Mai fă odată pauză!” cu aceasta iar am folosit un slogan de reclamă. Chiar si timpul liber, ce îi mai stă la dispoziție omului agitat din zilele noastre, a devenit un loc de întâlnire al reclamelor. Sau nu s-ar putea spune mai bine un loc de momeala? Toate excitațiile acustice si vizuale sunt oferite, pentru ca sa nu-i permită omului din zilele noastre sa ajungă la un pic de liniște, sa se reculeagă. sa reflecteze. Pentru a-i sustrage atenția de la acestea. nu se face deloc economie cu mijloacele bănești. Pentru reclamă la televizor sunt cheltuite sume enorme. Câți copii din Africa sau de altundeva ar putea fi salvați de la moartea prin înfometare cu suma care trebuie plătită pentru 30 de secunde de emisie la televiziune?

Iar ție personal, doresc sa-ți dau un sfat bine intenționat: Mai fa odată pauza cu multele distrageri! Vino-ți în fire odată! Ce-ar fi să încerci ca astă-seara sa nu apeși pe butonul de

la radio sau televizor lasându-te îmbiat cu reclame și în loc de aceasta ai pune mâna pe o carte buna și ai citi?

Ce-ar fi dacă ai lua odată în mâna Biblia, să citești și să te inspiri de acolo? În această carte vei găsi mari surprize pentru tine! Ce-i drept, pe dinafară nu arată atât de atragătoare, este chiar simplă și modestă. Insa Biblia conține aur curat, comori neprețuite. Fiecare minut ce îl petreci cu Cuvântul lui Dumnezeu nu este risipit.

Dumnezeu poate și dorește să-ți descopere tot mai mult din Cuvântul Său. făcându-l nespus de prețios pentru tine. Roagă-te ca și regele David: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale!” (Psalmul I 19.IX). Atunci vei observă ca această carte ti se adresează în mod sincer și cu cele mai bune intenții Conținutul sumar al mesajului ei este următorul :

Ești un păcătos și de aceea Dumnezeu trebuie să te condamne, pentru că El este drept și nu trece cu vederea păcatul (Romani 3.10-12: Apocalipsa ' I N; I vrei 10.31).

Dumnezeu este dragoste (I Ioan 4.8-10). El vrea și poate să-ți ierte toate păcatele, pentru că unicul Sau Fiu, Domnul Isus Hristos, a luat pedeapsa asupra Lui. ispășind vina în locul tău. Acest fapt este valabil pentru oricine își mărturisește vina în fața lui Dumnezeu și crede ca Mântuitorul Isus a împlinit totul pe crucea de pe Golgota.

Celui care Îl primește pe Hristos și îl urmează îi sunt promise pacea cu Dumnezeu și o țintă minunată. Care este răspunsul tău la această ofertă tăcută de Dumnezeu?

Foarte bine lustruit

La cunoscutul cabinet londonez de figurine de ceară al doamnei Tussaud. pe treptele de la intrare se putea vedea un polițist englez stând în picioare. Unii chiar au vrut să discute cu el și să îl întrebe pe unde pot să meargă mai departe. Abia atunci au observat că el este tăcut din ceară. Atât de natural, atât de uimitor de natural părea, de parcă ar fi fost într-adevăr un polițist englez. Era doar o asemănare exterioară.

M-am dus prin toate camerele acestei expoziții ciudate. Pretutindeni același tablou: personalități renumite de toate nuanțele, regi și conducători de oști. politicieni, oameni de arta și de știință! Neverosimilă această asemănare! De asemenea, incredibil de tăcuți deveneau mulți vizitatori îndată ce intrau în această expoziție. Ți-ar fi venit să crezi că unii se vor amuza. Dar nu! Majoritatea deveneau foarte tăcuți. Rămâneau muți. Aceste figurine aveau un efect apăsător, paralizant chiar. Ele erau fără viață. Numai masurile exterioare corespundeau.

Cât de mulți oameni ai zilelor noastre se ostenesc pentru a avea o măsură exterioară, o haină creștină, o forma creștină pe dinafară! Este de speriat câtă aparență ne înconjoară astăzi! Johannes Busch a spus odată: „Cine nu este roșu, este roșiatic, iar cine nu este creștin, este creștinesc.” Câtă dreptate a avut cu aceasta! Tocmai aceasta este problema în bisericile noastre, este problema poporului nostru, chiar și a întregii noastre țări așa-zisă creștină. La noi există un creștinism fără Hristos. Aici este religie, dar lipsește viața. Există forme religioase, dar nu este putere. Sunt mulți oameni creștini cu pregătire. Însă așa de puțini care mărturisesc cu curaj. Există așa de multe concepții spongioase, însă așa de puțini bărbați care să stea pe terenul stâncos al propovăduirii biblice. Da, aceasta este situația reală, ceea ce produce confuzie în zilele noastre, căci însuși râul se învâluie în fasoane creștinești. Cât de bine se potrivesc cuvintele Scripturii pentru timpul nostru: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați: iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Timotei 3.1-5).

De aceea ține minte că numai acela este creștin care a primit de la Hristos o viață nouă. Și tu trebuie să-L recunoști pe Isus ca Domn al vieții tale și să-L urmezi. Numele de creștin, asemănarea și forma nu au nici o valoare.

Este precum automobilul care este lustruit la perfecție. Motorul este nou, ca scos din cutie. Cauciucurile, frânele sunt în perfectă regulă. Chiar și cheia este în contact, dar îi lipsește benzina în rezervor, îi lipsește carburantul. Cu acest automobil poți să cobori dealul, dar va veni în mod sigur momentul când nu mai poți face nimic cu el și vei trăi o surpriză neplăcută. O, cât sunt de mulți aceia vorbind în pilda aceasta care nu au carburant! Ei călătoresc comod pe drumul larg care duce la pierzare. Direcția însă este falsă. Toți vor ajunge la o țintă pe care n-au așteptat-o.

Cine poate număra oștirea creștinilor cu certificat tic botez care gândesc că pot prezenta Dumnezeului sfânt un astfel de document creștinesc? Și cine poate număra mulțimea creștinilor de ocazie? La botez, la căsătorie, atunci da. Le poți vedea mașinile parcate în fața bisericii. De asemenea, forțați de împrejurări. Îi poți vedea și la capela de la cimitir. Cu câtă aparență creștină se înconjoară lumea! Calea largă care duce la pierzare veșnică are în realitate un trotuar lat cu fațada creștină. Are un nume. Își păstrează

simbolul, dar lipsește viața. Despre un astfel de creștin. Biblia spune: „.îți merge numele ca trăiești, dar ești mort" (Apocalipsa 3.1) și „având doar o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea”. (2 Timotei 3.5).

Cerceteaza-te dacă ai viața din Dumnezeu sau numai o forma de evlavie, o forma moartă! Gândește-te ca si peștii morți înoată cu torentul. De ceea ce ai tu nevoie este viața din Dumnezeu.

Afară din murdărie!

„Adunăm zdrențe, oase. fier și hârtie”.", striga în cor o trupă mică de băieți care trecea pe străzi. Doi dintre ei trăgeau în urma lor un căruț zgomotos. încărcat eu zdrențe, oase. fier și hârtie.

Îmi amintesc de o întâmplare care s-a petrecut în Berlin. La marginea orașului, departe de cartierele de locuințe, exista un sector imens unde se transportau gunoiul si reziduurile orașului. Acolo era un loc urât mirositor. în acea imensitate de necuprins, în afara de stolurile de corbi croncănitori și șobolanii care mișunau printre gunoaie căutând câte ceva de mâncare, mai era o ființă: colectorul de vechituri. Cu un sac mare în spinare și cu un băț lung în mână, el scormonea printre gunoaie căutând fier vechi, sticle, oase, cârpe si alte vechituri aruncate la gunoi. Din zilele tinereții sale și până atunci, acea zonă s-a întins lot mai mult. cuprinzând o suprafață crescândă. Într-o parte a gunoiului de odinioară au crescut de multa vreme iarbă, tufe și chiar copaci. Dar drumul colectorului era zi de zi în urma gunoiului.

Cu toate că încărunțise, tovarășia lui zilnica se compunea tot din doze de conserve ruginite. încălțăminte și cauciucuri uzate, cioburi, cutii vechi de carton și sticle, toate împrăștiate în munți cenușii și gunoaie urât mirositoare. Aceasta era lumea lui de ieri, precum și de astăzi. Nu cunoștea o alta viață, decât aceea de a scormoni mereu în murdărie și praf. Ceea ce se întâmpla în jurul lui. nu-l preocupa. Nu avea nici o legătură cu viața pulsantă din jurul lui. Gândurile sale se roteau doar în jurul locului de gunoi. Pentru el. valoarea unei zile se calcula după câte zdrențe. oase și sticle căra acasă în sacul lui. Acasă? Ah, baraca aproape dărăpănată, în care locuia, nu era căminul lui. De fapt. casa lui o constituia grămada imensă de gunoi situată la marginea orașului. în praful și în mirosul greu al acesteia își petrecea zilele lui triste.

într-o zi însă. la locul de depozitare al gunoiului, veniră la el doi bărbați, un polițist și un funcționar de la judecătorie, care îi cerură datele personale și îi făcură cunoscut că este căutat. O rudă de mult uitata din Anglia îi lăsase o moștenire care consta din mai multe

milioane. Dar colectorul de vechituri aproape că nu dădu atenție celor auzite. Nu îi venea să creadă că cei doi soli se deplasaseră special pentru el până la locul gunoaielor și că vestea lor avea vreo însemnătate pentru el. În timp ce căutau să-l convingă, colectorul de vechituri deveni neliniștit și agresiv, crezând ea vor să îl aresteze. În sfârșit, pricepu realitatea. Se lăsă de asemenea convins că starea lui murdară și zdrențuroasă nu i se mai potrivește. Cei doi funcționari îi oferiră banii necesari ca să se îmbăieze, să se bărbierească și să se îmbrace cu haine noi din cap până în picioare. Vechii lui cunoscuți nu-l mai recunoscuseră. Apoi călători cu funcționarul de la judecătoria, care îl luase de la grămada de gunoi, în Anglia, unde i se plăti de la o bancă londoneză moștenirea. Pe drumul de întoarcere îi dădu însoțitorului său unul dintre bacșișurile cele mai generoase care s-au dat vreodată, 25.000 de curo.

Ți-ai dorit și tu vreodată o viață nouă și curată? Oare nu observi muntele de gunoi în care te afli? Discuțiile murdare pe drumul înspre școală, bancurile șoptite la locul de muncă, pozele arătate în secret, filmele, ilustratele și cărțile rele caracterizează ele viața ta? Și unde navighezi pe internet? Toate aceste lucruri sunt mai rele decât o grămadă de gunoi. Putregaiul și otrava putreziciunii și a morții sunt în ele. Cu toate acestea, mulți cunosc numai necurația și permanenta poftă și dorință nestăpânită după ele. În dosul zâmbetului radios al obrazului fardat se ascunde adesea o inimă nefericită. Și totuși se scormonește mai departe în munții de gunoi, așa cum tăcea odinioara colectorul nostru de vechituri.

Acum însă fii atent! Unul pe care tu l-ai dat uitării de multă vreme a lăsat un testament pentru tine. Chiar pentru tine! Ești chemat la un mare drept de moștenire. Milioanele pământului sunt doar un fir de praf fața de această moștenire, căci vei deveni moștenitor al lui Dumnezeu împreună cu Hristos. Pe toate acestea, simțurile noastre le pricep cu mult mai puțin decât colectorul de zdrențe moștenirea milionului sau. Să nu consideri însă această solie drept o glumă! Nu te gândi că aceasta nu te privește pe tine! Chiar dacă oamenii din jurul tău nu se lasă abătuți din vechiul lor făgaș, tu ești chemat să devii un fiu al Celui Preaînalt. Aceasta a vestit-o El cu solemnitate și dorește să te facă moștenitorul slavei Sale. Noi amândoi nu putem înțelege tot ce cuprinde acest fapt; este mult prea mare pentru mintea și inima noastră! Tu însă trebuie să ieși din viața ta veche, din viața nenorocită cu miros de putrefacție și murdară de nedescris. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și laudaroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (I Ioan 2.16-17).

De aceea trebuie sa te lași spălat și curățat pe deplin. Ai nevoie de aer proaspăt si curat, pentru ca sufletul tău să poată în sfârșit respira adânc. Și ce bine ea „sângele lui Isus Hristos. Fiul Lui. ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 1.7). Grăbește-te, orele sunt prețioase! Ai putea muri pe neașteptate, mai înainte de a intra în posesia mării moșteniri!

E totul în ordine cu tine?

Totul in ordine? Americanul întreaba simplu: „okay?" si scrie prescurtat: „o.k.". Cu siguranța, ai auzit și tu de multe ori această expresie, căci cuvântul nu se folosește numai în Statele Unite, ci si în multe alte țari. Te-ai întrebat vreodată de unde vine această expresie eu prescurtare specifica o.k.? Nu este chiar așa de simplu sa răspunzi la aceasta întrebare. Există mai multe explicații despre cum a luat naștere acest „okay".

Doresc sa povestesc aici cea mai verosimila istorie a genezei acestui cuvânt. Oricum, un cuvânt englezesc. care sa sune așa. nu exista. De asemenea. în dicționarele foarte vechi, precum și în scrierile limbii engleze nu se poate gasi acest cuvânt. El a aparut prima data în Statele Unite, nu în Anglia sau în posesiunile engleze. Prin urmare, acest cuvânt nu poate fi mai vechi decât S.U.A., iar Statele Unite exista ca stat din 4 iulie 1776. când s-a despărțit de Anglia prin renumita declarație de independență. Probabil, aceasta expresie deosebită a fost folosită pentru prima oara in timpul războiului american de independență si a fost folosita fara nici o intenție si totuși într-un mod foarte original de către un ofițer" german.

Acel german nu a fost nimeni altul decât cunoscutul general Friedrich Wilhelm von Steuben (1730-1794). Înainte de a deveni general, a avut o viață agitata. Ca fiu al unui ofițer prusac, o mare parte din copilăria lui a fost nevoit să o petreacă în tabăra de companie. La vârsta de 17 ani s-a înrolat în armata prusacă și curând a devenit sublocotenent, luptând curajos în bătăliile războiului de șapte ani. Curând după aceea, Frederic cel Mare l-a adus ea aghiotant în statul său major. Mai târziu, îl vedem ca mareșal al curții prințului de Hohenzollern-Hechingen, iar în cele din urma drept colonel în armata din Baden. Curând însă s-a scârbit de intrigile de curte, și mai ales propria lui neliniște l-a împins la noi acțiuni. În felul acesta a urmat sfatul unor prieteni, înalți politicieni. și a călătorit peste marele ocean spre America de Nord. țara viitorului, care tocmai lepăda dominația Angliei, pregătindu-se pentru lupte grele. Steuben a fost omul de care America a avut nevoie mai mult decât de praful de pușcă și tunuri.

Miliția americană era indisciplinată, decăzută, fără nici o pregătire. Ofițerii ei nu cunoșteau nici tactica, nici strategia de luptă. Pe timp îndelungat nu puteau ține piept

trupelor engleze care atacau, acestea fiind solidare și bine instruite. Steuben însă, care în anul 1778 a fost numit inspectorul general al armatei de către Congresul S.U.A., a făcut ordine temeinică, bl a elaborat instrucțiuni practice pentru serviciul de instruire și a avut grijă ca aceste instrucțiuni sa fie și executate. Chiar în calitate de conducător activ de trupe a câștigat rapid succese importante. După ce independența a fost asigurată și pacea a fost încheiată, la recomandarea primului președinte George Washington, pentru meritele avute față de Statele Unite ale Americii, Congresul i-a acordat o importantă proprietate de pământ împreună cu o pensie substanțială. Și astăzi încă, în luna septembrie a fiecărui an, societatea germano-americană „Steuben” face cunoscuta paradă Steuben în New York.

Însă cum se face că expresia „okay” i se atribuie generalului Steuben? Steuben a fost un soldat de isprava. însă când a mers la vârsta de 57 de ani în America, nu a mai avut chef să învețe limba engleză. Totuși, silit de împrejurări, a trebuit să-și însușească cele mai importante cuvinte, cu toate ea i-a venit foarte greu. îndeosebi ortografia lui se orienta mai mult după fonetica germană. Subalternii săi trebuiau uneori sa ghicească despre ce era vorba, ceea ce de multe ori era și un motiv de haz. În felul acesta s-a răspândit cu repeziciune printre soldații americani cele mai noi greșeli gramaticale ale șefului lor. Documentele oficiale, pe care le avea de controlat și semnat, trebuiau să poarte însemnarea „all correct: Steuben”. ceea ce însemna „perfect, în regulă: Steuben”. Ca de obicei, generalul Steuben a transcris pronunția engleză în ortografia germana și a scris. în loc de prescurtarea „a.c.” pentru „all correct”, simplu „o.k.”. Soldații săi au găsit aceasta prescurtare foarte hazlie și așa a ajuns „okay-ul” foarte curând de pomină, rămânând până în zilele noastre.

Acum, te rog, aruncă din nou o privire asupra titlului. Cum îți merge? Este totul „okay”, totul în ordine? Nu, nu ma refer la exteriorul tău, ci la omul dinăuntru. Spui: „La mine, totul este okay. M-am orientat totdeauna după cele zece porunci, n-am furat niciodată și n-am nici o crimă pe conștiință.” Ei, poate fi adevărat, dar cum stai de pildă cu porunca a noua? încă n-ai spus niciodată vreun neadevăr? Sau cum stau lucrurile cu prima porunca: „Să iubești pe Dumnezeuul tău din toată inima ta”“? Nu-i așa ca examinat la lumină trebuie să recunoști ca la tine nu este totul în ordine cum ar trebui sa fie? Si dacă ești foarte sincer. îți aduci aminte și mai bine cât ai necinstit sfintele porunci ale lui Dumnezeu!

Dar să presupunem ca în toată viața ta ai păcătuit numai o singură dată față de porunca dumnezeiască; să zicem că ai spus numai o singură data o minciuna, ceea ce este tot așa

de rău, de parcă ai spune adevărul pe jumătate. Pentru aceasta ești supus întregii judecăți a sfântului Dumnezeu, căci El mărturisește în Cuvântul Său: „Căci. cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate" (Iacov 2.10). Atunci vei avea pe buze întrebarea: „Cine va putea sta în fața lui Dumnezeu și cine va putea intra în cer?" Această întrebare este ușor de înțeles. Ea face destul de clar cât de trista și deznădăjduită este situația întregului neam omenesc. Dar în fraza de mai sus, un cuvânt este fals. Corect ar trebui spus: Această întrebare face destul de clar cât de trista și deznădăjduită *ar fi* situația întregului neam omenesc, dacă Dumnezeu nu ar avea o evanghelie, o veste *bună* atât pentru omenire, cât și pentru tine. Aceasta veste se numește: Dumnezeu te iubește! Dumnezeu te caută! Da. Dumnezeu L-a dat pe Acela, pe care îl iubea nespun de mult. pe Acela care nu a călcat nici o poruncă și care nu a tăcut nici un păcat: Isus Hristos, Fiul Sau. Judecata, care o merita tu. a fost executată asupra Lui. Oh. minune a harului: Domnul Isus S-a lăsat răstignit pe cruce, de bunăvoie. din dragoste pentru Tatăl Sau și din dragoste pentru tine!

Nu este aceasta o veste bună pentru un suflet condamnat la moarte, când un altul își asumă vina, iar el este grațiat? Această grațiere însă nu o primești automat. Prin poarta strâmtă nu poți marșalui în coloană. Pe aici trebuie să se treacă unul câte unul. De aceea hotărăște-te! De tine este vorba! Domnul Isus Hristos îți spune: „...cine asculta cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecata, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5.24). O. de ai asculta de Cuvântul Său și de i-ai da crezare! Atunci într-adevar totul va fi „okay", totul va fi în ordine cu tine!

Un ABC

Nu mă refer la ABC-ul pe care îl învață copiii la școală. De asemenea nu mă gândesc la marea societate americană de radiodifuziune ABC (American Broadcasting Company), nici la prescurtarea referitoare la Argentina, Brazilia, Chile (Statele ABC). Și în domeniul tehnic, de asemenea există o mulțime de invenții și procedee tehnice unde întâlnim aceste trei litere: ABC. Însă aici nu este vorba de nici unul din aceste familii de ABC-uri numite mai sus. Aici voi relata despre cele mai periculoase ABC-uri care există. Mă refer la așa-numitele arme-ABC. Această expresie care sună inofensiv, pentru că ne amintește de abecedarul școlar, nu este altceva decât denumirea colectivă pentru mijloacele de luptă atomice, biologice și chimice. Și acestea sunt cu totul altceva decât inofensive.

Numai puține știri pătrund în public despre ce lucruri îngrozitoare se ascund în spatele fiecăreia dintre cele trei litere. Aceasta se datorează faptului că strategii militare ai

puterilor mondiale veghează cu grijă asupra secretelor lor. Posibilul adversar trebuie sa rămână în neștiință și de aceea se maschează cu un înveliș impermeabil acest arsenal al distrugerii, însă ceea ce a devenit cunoscut și mai devine este suficient să caracterizeze acest ABC drept ABC-ul ororii.

Toate discuțiile în legătură cu securitatea mondiala culminează astăzi în problema armelor atomice. Asupra efectului distrugător al acestui A din acest ABC suntem, în mare măsură, teoretic lămuriți. Faptul ca un singur submarin echipat nuclear al clasei Poseidon are aceeași putere ca cea dezlănțuită în întregul prim război mondial ne cauzează Hori de groază. Unde au aterizat zecile de mii de presupuse rachete echipate atomic din anii nouăzeci? Nimeni nu știe exact. Puținele vechi puteri atomice și multele noi stau în secret în ciuda tuturor afirmațiilor solemne și ale ceremoniilor din fața zecilor de camere de televiziune.

Curios este însă că celelalte forțe de distrugere din camera roșie a dezvoltării armelor celor mai moderne par a fi uitate. Arma atomică revendică toată atenția, în timp ce materialul de luptă biologic și chimie trece pe planul al doilea, în parte, aceasta constă în aversiunea naturala pe care o simte oricine față de lucrurile funeste. Însă după cum am mai spus, atârână greu în balanța faptul ea exista foarte puține informații asupra dezvoltării celor mai noi arme B și C. În decursul anilor, oricum multe noutăți au pătruns în viața publică. Acestea sunt atât de neimaginat, încât rațiunea le-ar refuza, bucuroasă sa nu dea crezare acestor posibilități moderne de purtare a războiului.

Cu toate acestea, se știe că unele țări mari și mai puțin mari cheltuiesc sume considerabile pentru cercetarea substanțelor biologice și chimice de luptă, în timp ce cheltuiesc sume și mai ridicate pentru studierea mijloacelor de apărare împotriva acestora. Nu numai S.U.A” Rusia și China lucrează cu râvna în aceste domenii. Republica Federală Germania în cadrul tratatului din anul 1954 și-a luat obligația să nu producă nici un fel de arme ABC. De asemenea, prin protocolul de la Geneva din 1925 cu privire la convenția din Haga, semnatarii s-au obligat să nu utilizeze mijloace de luptă chimico-biologice. Odinioară, omenirea se găsea încă sub teribila impresie a începutului războiului cu gaze din primul război mondial. Soldații celui de-al doilea război mondial au purtat după ci măștile cu gaz de pe un câmp de lupta pe altul, însă nici Hitler. nici Stalin n-au îndrăznit sa înceapă lupta cu gaze toxice.

Gazul toxic. în ciuda tuturor amenințărilor, nu e cea mai periculoasă substanță chimică. Cea mai otrăvitoare substanța chimico-organică este botulinul. O cantitate neînchipuit de

mica de numai 0,0084 de miligrame acționează mortal. El poate fi pulverizat din avion sau împrăștiat prin cartușe de gaz. Este fără miros și fără gust și, prin urmare, nici nu poate fi constatat. Provoacă o paralizie progresivă care duce în cele din urmă la paralizia respirației și a cordului, omul rămânând deplin conștient până la moarte.

Dacă deja este foarte dificil de a controla fabricarea și experimentarea armelor atomice, atunci pare lipsită de perspectivă includerea lor în negocierile pentru dezarmare. Este mult mai ușor să se fabrice gaze și să fie depozitate în secret. Până și țările mai puțin dezvoltate sunt deja în stare să le producă.

În mod deosebit în timpul de astăzi, mijloacele de luptă biologice devin tot mai amenințătoare. Deja în timpul războiului rece erau pregătite cantități uriașe de bacterii periculoase care păreau în mare măsură să fi dispărut de mult. La nevoie, acestea urmau să acopere țara dușmană cu pestă și holera. Aceasta ar fi însemnat moartea chinuitoare a milioane de oameni.

Abia de curând serviciile secrete au descoperit că în zilele noastre sunt dezvoltate arme biologice mult mai agresive. Astfel în laboratoare este cultivată o nouă formă a agentului patogen de antrax care este imun față de orice tip de vaccin. În afară de aceasta s-a dezvoltat o substanță de luptă biologică, ce constă din contopirea genetică a virusului aducător de moarte, Ebola, cu alți agenți patogeni. E de temut că acești viruși vor fi folosiți nu numai în cazul unui război, ci și în posibile acțiuni teroriste. Dacă ar fi introduși prin sabotaj în apa potabilă, ar putea contamina în cel mai scurt timp regiuni uriașe și să le transforme într-un singur cimitir.

O perspectiva într-adevar îngrozitoare se deschide în fața ochilor noștri. Toate acestea arată ce este în stare să facă omul căzut de la Dumnezeu. Cauza înarmării, a neliniștii și a fricii din toată lumea este păcatul. Oricare mutilat de război, orice ruina este la urma urmelor efectul păcatului.

Cuvântul pacat este un cuvânt incomod. De aceea nici nu se folosește asta/i. Mai bine se vorbește despre comportament greșit. Pacat nu înseamnă numai să nu minți, să nu preacurvești, să nu furi, să nu ucizi. Și îngâmfare, aroganța și lipsa de iubire sunt păcate.

Pacat înseamnă să trăiești în așa fel, de parcă Dumnezeu nu ar exista. Fiecare însă, care trăiește în pacat, de parcă n-ar exista Dumnezeu, este în adevăratul înțeles al cuvântului despărțit de Dumnezeu. Oare și tu ți-ai închipuit pe Dumnezeu, ca și mulți alții, ca un om bătrân cu o barbă stufoasă, un om cumsecade sau ceva asemănător? Și aceasta tot păcatul a izbutit să facă. Pentru că mulți oameni să aibă o închipuire falsă despre Dumnezeu, care

contrazice pe deplin Ființa și Atotputernicia Preasfântului Dumnezeu. În Biblie se spune că păcătoșii au „minte întunecată. fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se afla în urma împietririi inimii lor” (Efeseni 4.18). Când un orb nu vede, lipsa lui de vedere este o dovadă a orbirii lui. Iar când un om care nu este născut din nou nu pricepe ce este Duhul lui Dumnezeu, atunci aceasta este dovada stării lui pierdute. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie”. (I Corinteni 2.14). „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării” (1 Corinteni 1.18). Un alt loc din Biblie spune că Dumnezeu mai invită încă la împăcare, căci „pe viața Mea. zice Domnul Dumnezeu, ca nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33.11). Încrede-te în El; El Și-a arătat deplin dragostea Sa față de noi (Romani 5.8).

Bunica scriitorului Karl May

Karl May a scris despre Winnetou și Old Shatterhand, despre comoara din lacul de argint și testamentul incașilor și despre multe altele. Operele sale cuprind exact 70 de volume. Edițiile lor se ridică la milioane de exemplare și cresc continuu. Dar ce este cu bunica lui Karl May? Ce caută ea aici? Povestirile lui cu indieni doar nu sunt pentru bunici! Si totuși bunica a fost aceea căreia i-a datorat aceste povestiri. Ea, Johanne Christiane May, a fost aceea care a exercitat o influență cu efect durabil asupra lui și care apoi i-a stimulat fantezia. El a prețuit-o foarte mult pe bunica lui, de aceea a și scris detaliat despre aceasta femeie inteligentă.

Karl May s-a născut în 1842 într-un orășel sărăcăcios din Saxonia. fatal sau a fost țesător sărac, iar Karl a fost al cincilea copil din cei paisprezece frați. Din nefericire, noua dintre ei au murit în primii lor ani de viață. Și micuțul Karl s-a îmbolnăvit grav la puțin timp după ce s-a născut. Și-a pierdut lumina ochilor și și-a petrecut primii ani ai copilăriei într-o continuă boală și orbire totală. Mai târziu l-a tratat un medic iscusit. El și-a recăpătat vederea și a devenit un băiat puternic și robust.

Mama sa a trebuit să muncească greu, ca să poată ajuta și ea la întreținerea familiei. Bunica însă s-a ocupat permanent de nepoții ei și îndeosebi de micuțul orb, îngrijindu-l cu

devotament. Această femeie nu numai ca a fost altruistă, ci a dispus și de un uimitor talent de a povesti istorioare captivante legate de viața, stimulând astfel fantezia micuțului Karl, care era interesat să audă tot mai multe. Era așa de entuziasmat de cele auzite, că adesea începea să plângă. Ore în șir putea să stea liniștit și nemișcat pentru a cugeta asupra personajelor din povestirile bunicii.

Dar să-l lăsăm pe Karl May însuși să evoce acest timp din amintirile sale: „Nu vedeam nimic. Pentru mine nu existau personaje, forme, culori, localități. Puteam simți personajele și obiectele, le puteam auzi și chiar adormea. Aceasta însă nu era suficient pentru a mi le înfățișa fizic și în imagini. Mi le puteam numai închipui. Nu știam cum arăta un om, un câine, o masă; despre acestea puteam doar să îmi fac o imagine vagă în sinea mea. Iar când cineva vorbea, deși nu vedeam persoana, interiorul ei îmi era însă aproape. Tot așa a rămas și când am început să văd. Aceasta este cheia succesului cărților mele, explicația a tot ceea ce se lauda sau se acuză la mine. Numai cine a fost orb se poate transpune cu imaginația în toate câte le-am scris. Eu rămâneam peste zi la bunica mea. Ea a fost tatăl meu, mama mea, educatoarea mea, ba chiar soarele meu. Tot ce am acumulat, a venit de la ea. Ceea ce mi-a povestit bunica am repovestit adăugând și eu câte ceva”.

De persoana bunicii lui se leagă o întâmplare ciudată, care l-a impresionat în mod deosebit pe micul Karl. Într-o zi, la prânz, bunica a căzut dintr-o dată de pe scaun ca moarta. Toată casa s-a alarmat. A fost adus doctorul. El a constatat o apoplexie (moarte subită prin atac de cord). Doctorul a declarat-o pe bunica moarta, iar după trei zile putea fi înmormântată. Însă ca trăia! Moartea era numai aparentă! Cu toate acestea, nu își putea mișca nici un mădular, nici măcar buzele sau pleoapele întredeschise. Vede și auzea totul, chiar și plânsul și jalea rudelor. Înțelegea și fiecare cuvânt vorbit. Auzea și vedea tâmplarul care îi lua măsură pentru sicriu. Când acesta a fost gata, a fost așezată înăuntru și pusă într-o cameră răcoroasă. În ziua înmormântării a fost așezată pe catafalc, în coridor. Au sosit cei care duceau sicriul la mormânt, la fel și preotul, cantorul împreună cu corul bisericesc de copii. Familia a început a-și lua rămas-bun de la cea aparent moarta, închipuie-ți chinul acesteia! Trei zile și trei nopți și-a dat toată osteneala posibilă să arate printr-o oarecare mișcare că încă mai trăiește, însă în zadar.

Acum sosise ultimul moment în care mai putea fi recunoscută starea ei de fapt. Odată ce sicriul ar fi fost închis, însemna să fie îngropată de vii. Mai târziu a povestit că în marea ei frică și-a dat toată osteneala, ca atunci când vor veni rudele să-i strângă mâna ca pentru ultima oară să-și poată mișca măcar un deget. Așa se face că cea mai mică fată,

care de asemenea ținuse mult la bunica, țipă dintr-o data. îngălbenind de groază: „M-a prins de mână! Voia sa mă țină strâns!” Și într-adevăr, se vedea ca moarta aparenta își închidea și își deschidea mâna cu mișcări ușoare. Oamenii, care au venit la înmormântare, au dat buzna afară. În grabă a fost adus un alt doctor, iar acesta a confirmat: Johanne Christiane May a fost numai aparent moartă.

Ceea ce povestește Karl despre bunica lui este neobișnuit, ca și atâtea alte lucruri din cărțile lui. S-a constatat că în trecut au fost îngropați astfel de morți aparenti. La nivelul științei medicale din zilele noastre este mai mult decât exclus să nu fie recunoscută moartea aparenta a unui om. Pentru aceasta nu trebuie să îți faci griji. Însă altceva este mult mai important și foarte serios: mulți oameni, care sunt în viață, sunt deja morți. Așa ne spune Biblia.

Acești oameni pot părea sănătoși, vânjoși și întreprinzători, însă Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu afirmă despre ei că, fiind încă în viață, sunt morți. Nu numai aparent, ci morți pentru eternitate!

Vreau să-ți explic acest lucru pe baza Sfintei Scripturi. Urmarea păcatului, a vieții țara Dumnezeu este moartea. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23). Moartea ea plată a păcatului se arată în trei feluri, iar prima dată în *moartea trupească*. Oamenii mor. toți sunt supuși acestei morți, atât cei întorși la Dumnezeu, cât și cei care nu sunt întorși la Dumnezeu. Dar copilul lui Dumnezeu are făgăduința: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11.25).

Apoi se arată plata păcatului prin *moartea spirituală*. Mulți oameni sunt morți spiritual. Cel care nu este născut din nou este mort în păcate. El are urechi, dar nu aude. are ochi, dar nu vede. El nu poate și nu vrea să primească și să înțeleagă ceea ce este dumnezeiesc (1 Corinteni 2.14; citește și Efeseni 2.1 și Matei 8.22). El este un cadavru viu.

În sfârșit este vorba de *moartea veșnică*, ce este urmarea păcatului. Moartea veșnică este condamnarea veșnică. Aceasta este cea mai mare pedeapsă pentru toți cei care sunt morți duhovnicește, pentru toți aceia care nu primesc vestea bună a lui Dumnezeu și preferă să trăiască în păcat. Toți aceștia vor auzi odată aceste cuvinte groaznice: „Duceți-va de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25.41; citește și Apocalipsa 20.14-15).

Isus Hristos, prințul vieții, îți oferă chiar astăzi viața veșnică! Ia-L pe cuvânt și lasă-te salvat! (Ioan 5.24).

Scandal pe scenă

Cunoscutul și talentatul violonist Sir Yehudi Menuhin (1916-1999), după un concert al grupului Rolling Stones, a spus următoarele cuvinte memorabile: „Nu știu dacă muzica este o limbă care este înțeleasă peste tot.” Ce înseamnă aceste cuvinte? Prin aceasta a vrut să spună că el nu înțelege această limbă a muzicii rock. Cântărețul de muzică rock Mick Jagger, unul din grupul Rolling Stones, a înțeles un lucru: sa adune bani cu rockul. sa strângă sume imense. Fostele sale soții s-au resemnat cu sumele primite. Soția lui. Jerry. a primit după divorț 15 milioane de euro. Fosta iubită. Luciana, a primit în 1999 numai jumătate din sumă. Iar Morad. fiul lui Mick Jagger și al Lucianei, va primi de la tatăl lui 310.000 de euro pe an. Astfel „muzica” lui l-a făcut bogat.

Dar cum arata interiorul lui? într-un interviu cu Frankfurter Allgemeine Zeitung. sub titlul „De ce nu sunteți fericit, mister Jagger?”. cântărețul a recunoscut deschis: „Am dobândit tot ce am visat. Am ajuns în punctul în care îți pui întrebarea: A fost ceea ce mi-am dorit? Am recunoscut că nu a fost totul, ea mai trebuie să existe ceva(!).” „Am dobândit foarte multe lucruri. Dar tot nu sunt fericit.” „Noul meu album îl consider o producție interesantă. Dar acesta nu mă face fericit.” Când a fost întrebat în legătură cu unul din cântecele lui. „I can't get no satisfaction”, pe care l-a scris la vârsta de 20 de ani, a spus lapidar: „Astăzi tinerii sunt tot atât de nemulțumiți nu găsesc nici o «satisfacție».”

Faptul că rockul nu este în stare să răspândească liniște și pace se simte de la intrarea în scenă a trupei de muzică rock. Leșinurile adolescenților sunt relativ inofensive. Dar deseori au fost și răniți și morți. Suntem deseori tare uituci. Cine se mai gândește la morții călcați în picioare și striviți și la răniții festivalului de muzică rock al trupei „Pearl Jam” din 30 iunie 2000 din orașul danez Roskilde? Mulți au murit călcați în picioare în ziua de vineri, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Festivalul a continuat și sâmbătă până duminică inclusiv. The rock is going on.

Cine își mai amintește de începuturile grupului Rolling Stones în primele lor turnee prin capitale? Cum s-au desfășurat lucrurile la început?

Agitație mare în Berlin! De data aceasta, nimic politic! Revista „Bravo” a invitat grupul muzical pop „Rolling Stones” să vină la Berlin, ca să dea concerte. Reprezentația urma să aiba loc miercuri seara, 15 septembrie 1965. Cei cinci englezi au sosit pe aeroport. unde au fost întâmpinați de o mulțime de admiratori. După aceea tineretul a năvălit literalmente în sală, ca să-și sărbătorească idolii. Pe unii tineri nu era ușor să-i deosebești

daca sunt băieți sau fete. căci unii dintre adolescenți își lasasera parul lung pana peste umeri. Atât fetele, cât si băieții, iară excepție, toți purtau pantaloni lungi si strâmți.

Din ce în ce tot mai multa lume venea sa vadă si sa audă grupul „Rolling Stones”. încă înainte de începerea concertului pop. în sala supraaglomerata era o înghesuiala extrem de periculoasa. Unii tineri aprindeau materiale inflamabile pentru artificii colorate. Alții aruncau artificii cu fum înecacios. Fetele țipau. în sfârșit, grupul „Rolling Stones” aparut pe scenă și intră în acțiune. își aruncară capetele pe spate și înainte. în dreapta și în stânga. în timp ce instrumentele lor scoteau niște sunete asurzitoare. Nu trecură nici două minute, când tinerii din sala. deveniți isterici, încercară sa navaleasca pe scena. Poliția își puse toate forțele ca să-i respingă. Câțiva admiratori căzuseră deja pe tribună, pentru că partea din fața a acesteia fusese unsă preventiv cu săpun moale. Grupului de muzică pop i se păru prea riscant să continue reprezentația și părăsi temporar scena. Abia după ce poliția formă un cordon dublu, grupul intră din nou în acțiune pentru a împlini cele douăzeci de minute ale reprezentației stabilite mai înainte. în gălăgia ce se iscase în sala. muzica aproape nu se mai auzea.

Curând însă admiratorii se năpustiră dintr-o data în față. apropiindu-se de vedetele lor idolatrizate, într-o clipa, aceștia dispărură. Fugiră de pe scena, ca și cum ar fi fost în joc viața lor și. sub protecția poliției. se ascuseră într-un adăpost subteran, de unde au fost conduși la hotel pe căi ocolite. După aceea sala se transformă eu desăvârșire într-un vacarm. în timp ce în fața sălii, o mică orchestră intona ritmuri ieșite din comun, ca la un ordin, admiratorii pop începură să demonteze scaunele, alții să arunce cu pietre și sticle de coca-cola în lămpile electrice sau sa arunce cu bucăți de scaune în mulțimea care țipa asurzitor. Trei sute cincizeci de polițiști încercară să calmeze masele. însă zadarnic. După o luptă înverșunată între polițiști și admiratori, cei din urmă au fost alungați de pe arenă. La întoarcerea spre casă. aceștia se asocieră tinerilor decepționați care nu primiseră bilete. De îndată mașinile parcate au fost răsturnate și deteriorate, blocându-se străzile. Tramvaiele rapide de cursă lungă au fost oprite. Când liniștea s-a restabilit într-o oarecare măsură, a fost deja târziu.

Bilanțul reprezentației”Rolling Stones” în Berlin: pentru reprezentația lor de douăzeci de minute au primit o sumă uriașă; în urma lor a rămas un câmp de luptă. Numai sala s-a ales cu o pagubă foarte mare: băncile, scaunele au fost aproape complet deteriorate, jumătate din becuri au fost sparte. încăierarea celor aproximativ 20.000 de suporteri-pop, majoritatea fiind între 15-17 ani, cu polițiștii s-a soldat cu 87 de răniți, dintre care mulți

foarte grav, care au fost transportați la spital. Proportia pagubelor produse în afară de sala abia că s-a putut calcula. 85 de tineri recalcitranti au fost arestați.

În toate vremurile au existat lucruri care au captivat inima omului vrăjind-o și înlanțuind-o. Ele au fost și sunt adorate în public sau tainic. La poporul Israel a fost un vițel de aur pe care l-au turnat din bijuteriile lor și căruia apoi i s-au închinat. La bastinașii din pădurile seculare au fost și sunt niște figuri urâcioase din lemn. cu ochii holbați. La oamenii de azi. în loc de idealuri, de jur-împrejur cât vezi cu ochii sunt numai idoli; aceștia sunt atât de idolatrizați, încât portretele lor se poartă cu sine sau se decorează camera cu ele.

Există însă idoli mult mai moderni; tot ceea ce îți acaparează inima este un idol și tot ce jertfești idolului tău ca timp și bani este idolatrie. Trebuie să știi că ești chemat la cu totul altceva. Dumnezeu vrea să te aibă! El îți spune: „Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor” (Isaia 42.8). Fii sincer! Nu te înșela singur! Idolatria ta strict personală nu te-a făcut fericit. Și tocmai fericirea este ceea ce cauți, de care ai nevoie! Dumnezeu vrea să ți-o dăruiască. El îți asigură pe toți care vin la El: „va voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri” (Ezechiel 36.25). De aceea vino la Isus Hristos! Numai El te poate face liber și fericit!

O jumătate de pod o absurditate

O jumătate de pod? Da. așa ceva există. Unde? La Avignon. în sudul Franței. El trece peste”. nu. el tocmai că nu trece. Ar fi trebuit să treacă peste Rhône. Pe malul stâng însă. în evul mediu era regatul Sfântului Imperiu Roman al națiunii germane, iar pe malul drept al râului Rhône se afla regatul francez. Și fiindcă cele două regate nu s-au unit. podul a rămas neterminat.

Astăzi, jumătatea de pod de la Avignon face parte din monumentele acestui oraș bogat în construcții romane vechi. Nenumărate ilustrate cu fotografia podului care sfârșește în mijlocul râului Rhône sunt trimise în toată lumea.

Însă un pod pe jumătate este o întreagă nebunie. El nu duce la ținta, la țărmul celălalt. Iar oamenii nehotărâți sunt nebuni. Câtă indecizie găsim în jurul nostru! S-ar dori să se asculte și de Dumnezeu, dar și să se slujească păcatului. Așa a fost și cu poporul Israel odinioară, pe timpul profetului Ilie. Pe de o parte slujea singurului Dumnezeu adevărat, iar pe de altă parte zeului soarelui. Baal, din mediul lor păgân. Atunci Ilie l-a pus în fața

alegerii. A chemat tot poporul să se adune pe muntele Cârmei și i-a adresat întrebarea: „Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El: iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 împărați IX.21).

Și astăzi aș dori să pun aceeași întrebare multora. Cine se împarte în două, între a fi un urmaș al lui Hristos Isus și al mersului lumii acesteia, acela este incapabil să trăiască. El va fi sfârșit. Ernst Moritz Arndt, marele poet german, spunea: „Libertatea și împărăția cerului nu le câștiga cei cu inima împărțită!” Acesta este un cuvânt adevărat. De aceea pune capăt indiferenței! Indivizii indiferenți sunt lași (citește Apocalipsa 3.15-16). Isus Hristos dorește să te predai cu toată ființa ta! „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”, spune Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 6.24). Nu te opri în prag! Acolo te trage curentul și te vei alege cu o răceală și cu moartea! Nu dori să fii pe jumătate înăuntru și pe jumătate afara! Jumătate pentru Dumnezeu și jumătate pentru lume înseamnă să fii în întregime în slujba diavolului. De aceea, ori aici, ori dincolo! Pentru a fi un urmaș al lui Hristos este nevoie de tărie și hotărâre, curaj și sacrificiu. Pentru aceasta ia o hotărâre serioasă și urmează-l din toată inima!

Torța lui Alexandru

Pe hipodromul de la curtea împărătească din Pella, în Macedonia, așteaptă un băiat. Ochii lui erau sclipitori, albaștri, iar părul blond și lung îi flutura, lira prințul Alexandru. Sclavii îi aduseră un cal negru. Înfocat, cu ochii furioși și agitați, un animal pe care nimeni nu putea călări. Dar Alexandru observase că numai atunci armăsarul se speria și o lua la fugă, când își vedea propria-i umbră. Prințul îl așeză cu fața la soare: un salt calculat pe spatele calului, o luptă scurtă între om și animal, după care calul se supuse inteligenței și puterii omului. Mai târziu, acesta i-a fost cel mai credincios însoțitor care l-a purtat prin toate bătăliile și primejdiile vieții sale zbuciumate. Și ce viață aventuroasă și bogată în răspunderi a dus călărețul său!

După moartea subită a regelui Filip, tatăl său, Alexandru, în vârstă de douăzeci de ani, a urcat pe tronul Macedoniei în anul 336 înainte de Hristos. A fost educat sever și a fost erudit. Educatorul lui a fost înțeleptul Aristotel (384-322 î.H.), cel mai mare învățat al timpului său. Plin de râvnă, Alexandru a studiat cărțile de istorie, a citit pe poetul Homer. Curând însă, tânărul monarh a fost pus în fața primei încercări, căci grecii au refuzat să-l asculte. A reușit însă repede să-i convingă să recunoască stăpânirea sa. A devenit adevăratul unificator al întregului popor grec.

Prima sa țintă războinică a fost cucerirea împărăției persane. Această împărăție se întindea la „infinit”. până la capătul lumii cunoscute pe atunci. Insa nici Darius al III-lea. regele Persiei. nu dormea. Cu multele sale nave de război și trupe, el era de o sută de ori superior micului grup al macedonenilor si grecilor. Oricât de mare a fost riscul. Alexandru nu a cunoscut însă nici o ezitare. Instinctul lui l-a mânat spre Asia Mica. Cu oastea lui a ajuns la locurile vechii cetăți Troia și curând s-a ciocnit cu ostile persane. S-a năpustit în luptă în fruntea trupelor sale si a căutat duelul cu comandantul suprem al armatei persane. După o luptă grea. persanii au fost risipiți. Bătălia a fost câștigată.

Această primă victorie a însemnat pentru Alexandru câștigarea Asiei Mici în întregime. Fara lupte își croi drum de-a lungul coastei vestice. O cetate după alta se supunea curajosului rege. Darius insa nu se dădu încă bătut. In timp ce Alexandru se pregătea sa cucerească bogatul colț nord-estic al Marii Mediterane, sosi vestea că regele persan se apropie cu o superioritate de douăsprezece ori mai mare. într-adevăr, în fața orașului Issus, grecii au fost atacați din spate prin surprindere. învâlmășeala s-a extins. Din nou. Alexandru însuși a fost acela care, în fruntea cavaleriei, a adunat trupele si le-a condus în lupta. Deși rănit, a făcut totuși efortul sa pătrundă în oastea dușmana si sa ajungă la Darius; acesta a reușit cu mare greutate sa scape. Lucrul de necrezut a devenit realitate: persanii au fost puși din nou pe fuga. iar calea spre Fenicia și Egipt a fost deschisă.

Acum marșul a continuat spre sud în țara faraonilor. Egiptenii, care de doua sute de ani trăiau sub stăpânirea persană, l-au salutat pe Alexandru ca pe eliberatorul lor. In delta Nilului, regele a întemeiat portul Alexandria, care nu numai că a devenit baza sa navală cea mai importantă, ci foarte curând și un centru al comerțului mondial, precum și un centru al artei si al științei. Până în zilele noastre. Alexandria a rămas unul din cele mai mari orașe ale Africii, unde occidentul se întâlnește eu orientul. Armatele lui Alexandru însă și-au continuat drumul spre nord și spre răsărit, în inima împărăției persane. Apoi a trecut dincolo de Eufrat și a ajuns la Tigru, unde din nou s-a ciocnit cu armatele lui Darius. Cu toate că acesta l-a întâmpinat cu atelaje pe două roți trase de cai. atelaje prevăzute la roți cu seceri ascuțite din fier care țâșneau în afara, iar în vârful oiștilor cu fier ascuțit și topoare, toate acestea nu au putut împiedica pierderea luptei. în felul acesta, drumul a fost deschis spre inima împărăției persane, spre Asiria, Babilonia și vechea Persic.

Totuși spiritul neobosit al lui Alexandru nu s-a declarat satisfăcut. El era cuceritor și stăpânitor, dar dorea să devină și descoperitor. în marșuri nesfârșite spre răsărit, prin

pustiuri și lanțuri nesfârșite de munți mirifici, căuta India. În spatele căreia după cum se credea se sfârșea discul pământului. După traversarea Indusului. îl aștepta o armată imensă a unui rege indian. În fața armatei, sute de elefanți de război stăteau ca un zid. Aceste „tancuri ale antichității” scoteau niște sunete stridente de trompetă din trompele lor ridicate, iar colții lor uriași se mișcau amenințător. Printr-o încercuire iscusită însă. Alexandru stăpâni și această situație periculoasă și atacă dușmanul din flancul lipsit de elefanți.

Când s-a întors iarăși în țara sa natală. Macedonia. după 8 ani și jumătate. Alexandru străbătuse aproape 18.000 de kilometri, ceea ce este egal cu aproape jumătate din circumferința globului. Acum el s-a dedicat pe deplin ordinii și reconstrucției imensului său imperiu. Totuși l-au preocupat mereu și alte planuri pentru explorarea lumii. Dar în mijlocul activității sale neobosite s-a îmbolnăvit de malarie. Oastea lui a trecut tăcută prin fața patului lui de suferință. Vocea i s-a oprit în gât, numai cu ochii i-a mai salutat pe tovarășii săi. A avut doar treizeci și trei de ani când a încetat din viață.

Ceea ce mi se pare important în toate cuceririle sale este un fapt care ne face să înțelegem mai ușor omul Alexandru și strategia lui. Astfel se relatează că de câte ori asedia o cetate dușmană. înfingea în pământ în fața porții acelei cetăți o făclie aprinsă. Aceasta însemna ea. dacă cineva venea la el atâta timp cât făclia ardea, i se acorda milă și i se dăruia viața. Când făclia se stingea, el lua orașul cu asalt, iar pe toți împotrivitorii îi trecea prin sabia judecății.

Făclia vieții tale mai arde încă. Cât timp. aceasta nu o știi. O furtună neașteptată poate să ți-o stingă într-o clipă. Chiar și flacăra vieții lui Alexandru s-a stins relativ devreme. De aceea gândește-te că există Unul care îți oferă astăzi încă har și viață! Ce va fi mâine, îți este necunoscut. Dumnezeu îți mai acordă astăzi îndurare prin Fiul Său. Isus Hristos, care a murit și pentru tine pe crucea de pe Golgota. De aceea Duhul Sfânt îți spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” (Evrei 3.7-8), căci „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31).

De tine este vorba

Știați că numele tău este scris în Biblie? Ți se pare neverosimil? Totuși, el este scris. Numele tău este scris în Biblie în mod sigur, incontestabil.

Mai întâi doresc să-ți spun ce anume nu este scris în Biblie: numele tău civil cu care ești trecut în cartea de telefoane sau la fișierul biroului de evidență al populației. Nu, acesta nu este scris acolo. În aceasta privință ai dreptate. Dar aceasta nici nu este așa de

grav. Pe drept cuvânt ai privi cu îndoială, că în 2.000 de ani nu au mai fost și alții care s-au numit ca și tine. Poate că au fost o sută sau cinci sute sau poate mai mulți care au purtat același nume. La care dintre aceștia se referă? întreaga bucurie că numele tău este scris în Biblie s-ar spulbera într-o clipă.

Numele tău civil ca Horia Popescu sau Irina Mihăiescu nu este amintit nici măcar o singură dată în Biblie. Și totuși, numele tău este scris acolo! Da, nu poate fi nici o îndoială asupra acestui fapt. Și acest nume, fie că îți place sau nu, fie că îți pare demodat sau nu, acest nume este: „păcătos”. Dar acum, atenție! Biblia spune despre Isus Hristos ceva minunat: „Omul acesta primește pe păcătoși” (Luca 15.2).

Acesta este un nume cum nici nu poate fi altul mai clar și mai potrivit. Nici unul nu poate spune: „Acest nume nu mi se potrivește!” Ba da, și cum se mai potrivește! Și cât de ușor este de înțeles! Nu poți să-ți închipui nimic altceva prin aceasta, decât un suflăt care trebuie să meargă la pierzare, pentru că sta sub mânia lui Dumnezeu. Chiar acesta este și cazul tău! În felul acesta este scris numele tău în Biblie. Acest fapt este clar și neîndoielnic.

Ce faci când vrei să intri într-o casă? Suni sau bați la ușă. Ușa se deschide, iar tu intri. Aici nu-i nimic greu sau neclar. Orice copil poate face acest lucru. Exact așa poți să faci și tu acum. Du-te și bate la ușa Mântuitorului tău! El îți deschide. El te primește și devii un copil al lui Dumnezeu. Aceasta este totul. Împotriva acestui lucru, nici diavolul nu poate spune nimic. Și chiar dacă cel rău îți șoptește că ești prea rău pentru a merge la Isus și că întâi trebuie să te faci mai bun, căci ești doar un păcătos, atunci el îți face un serviciu tară să vrea, căci tu ai voie să-ți însușești sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, care spune despre Isus Hristos: „Omul acesta primește pe păcătoși.” El nu te alungă. Nu, de mii de ori nu! El te primește!

Cu siguranță, ai auzit despre problemele rasiale din Africa sau din alte părți. Chiar dacă acestea țin de trecut, acolo existau școli, restaurante și autobuze speciale numai pentru albi. Negrii nu aveau voie să pășească în ele. Pentru ei erau localuri anume. Hai să luăm odată lucrurile în ordine inversă. Să zicem că te afli într-o călătorie prin centrul Africii. Ai ajuns într-unul din multele orașe noi de acolo. După o călătorie obositoare, cauți un adăpost pentru înnoptare. Rătăcești prin oraș. Picioarele îți sunt grele ca plumbul. Peste tot la hoteluri vezi anunțul: „Numai pentru negri!” Afară se lasă întunericul. Ești frânt de oboseală, iar setea te chinuiește. După ore în șir de căutare, te mai târăști cum

poți până la hotelul următor și dintr-o dată vezi o placă indicatoare scrisă cu litere mari: „Aici se primesc albi.”

Ce ai de făcut? Stupidă întrebare! Nu-i așa că intri imediat? Îți vei zice: „Casa este pentru mine!” Cât de fatal ar fi, dacă pe placa indicatoare ar fi însemnate o serie de nume, iar numele tău nu s-ar găsi scris printre ele! Ce bine că acolo stă scris simplu „albi”, iar acest cuvânt este îndeajuns! Cauți un adăpost. iar aici este unul pentru albi. *De tine este vorba!* Fără îndoială! S-ar fi potrivit pentru tine o altă placa indicatoare deasupra ușii?

Tot așa de simplă este și Evanghelia. „Păcătos” de tine este vorba! Poți intra prin ușa acestei invitații: „Omule acesta primește pe păcătoși!”

Un petic de pânză cenușie

Tânărul pictor examina încă o dată tabloul la care lucrase deja săptămâni la rând. Constată că trebuie să mai finiseze. Tema măreață a tabloului sau era „întoarcerea fiului risipitor”.

Acum era aproape gata. Aproape? Da! La drept vorbind, mai era doar o pată relativ mică, ce arata culoarea pânzei originale. Aproape gata? Nu. de fapt nu! Partea cea mai importantă sau mai bine zis cel mai important lucru lipsea încă: el. fiul risipitor. În rest. totul era gata și foarte reușit: minunata casă părintească, cu toate ornamentele ei: pe lângă casa, robi veseli care lucrau la îngrijirea animalelor care zburdau; lanuri de grâu și flori pe marginea drumului; mai încolo, în planul din spate, munți împăduriți, iar deasupra, albastrul luminos al cerului. Și totuși dominantă era statura tatălui, pe fața căruia radia o bunătate de nedescris, dar ale cărei trăsături reflectau o îngrijorare. Cu privirea în zare, scruta văzduhul așteptând pe cineva. Și dintr-o dată, îl zări! Acest cineva trebuia să fie redat pe locul cenușiu, liber. Acolo își avea locul fiul risipitor, care încă nu era pictat. La drept vorbind, de ce nu? Ei bine, pictorul nostru căutase de multă vreme un tânăr care i-ar fi putut fi ca model pentru fiul risipitor. Până acum însă nu găsisese pe cel potrivit. Pictorul avea o imagine foarte precisă despre el.

Într-o zi. pe când străbătea cartierul de mizerie al Londrei, își zări dintr-o dată modelul. Rareori întâlneau o statură omenească mai ruinată: par răvășit, barbă neîngrijită, murdar, învelit mai mult în zdrențe, tânăr și totuși încovoiat, rezemându-se de un zid. În obrajii lui lini. viciul și patimile săpaseră urme de neșters. O față de om schimonosită până la imposibilitatea de a mai fi recunoscută!

Aproape că nici nu auzi când pictorul i se adresa. Abia când acesta îi întinse o monedă de argint. în ochii lui stinși apărură o licărire. Apoi repede căzu la învoială. înțelese că a

doua zi după-amiază la ora trei trebuia să apară așa cum era la locuința pictorului. Adresa o va găsi pe cartea de vizita. O masă bogată și o plată bună îi erau asigurate. Ca plata anticipată. primi pe loc zece lire, ca să fie sigur.

Ziua trecu repede. În ziua următoare sună punctual la ușa cu adresa. Pictorul deschise în grabă. Pregătise totul. Se bucura că în sfârșit va putea termina tabloul. Dar cine era acesta? Un om străin stătea în fața ușii lui. Necunoscutul dorea să intre. Pictorul îl opri. Tocmai dorea să-i întoarcă spatele străinului, când acesta scoase ceva din buzunar și îi puse în fața ochilor o carte de vizită cu adresa sa. a pictorului. Atunci totul se lămurii. Tânărul, acel chip jalnic pe care îl depistase în cartierul mizeriei, stătea înaintea lui. Inșă el fusese la frizer care îl bărbierise, se spălase, se îmbrăcase în haine noi și, așa aranjat, avea o figură ordonată. Ce decepție! Tânărul din cartierul mizeriei ruinează totul cu felul lui necugetat. Așa cum arăta, pictorul nu mai avea nevoie de el, nu îl putea folosi ca model. De aceea, necăjit. îi închise ușa în nas.

Tabloul a rămas mai departe neterminat. Bucata de pânză cenușie a rămas mai departe cenușie. Locul din fața credinciosului tată a rămas mai departe gol. Și toate acestea numai pentru că „unul”, care trebuia să vină așa cum era, nu a venit. Ba el a venit, ce-i drept. Inșă nu așa cum s-au înțeles. Așa cum a venit, nu a putut fi acceptat.

Știi că și astăzi mulți oameni fac exact ca și el? Poate că tu însuși te găsești într-o stare ruinată de nemulțumire. Tânjești după o viață curată, fericită. Poate că până acum ai încercat să ieși din situația nefericită într-un mod cu totul greșit. În loc să vii la Isus Hristos. Domnul și Mântuitorul, așa cum ești. și să-l aduci vina ta, amâni mereu în speranța sa te faci mai bun. În loc să descoperi totul ca să fii iertat, mai vrei poate să dai dovada de ceva calități proprii. Ce păcat!

Așa nu merge! Intrarea la Dumnezeu îți rămâne închisă, pentru că înțelegerea dintre Dumnezeu și oameni sună altfel. Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască *ce era pierdut*. De aceea El cheamă pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El (Luca 19.10; Matei 11.28). Domnul Isus dorește să îți dăruiască salvare, pace și liniște.

Este așa de ușor să devii un copil fericit al lui Dumnezeu. Poate că locul gol. cenușiu de pe pânza tabloului nostru este încă liber tocmai pentru tine. Umples-I!

„Așa cum sunt la Tine vin. Putere n-am, Tu-mi fii sprijin, Mă spală-n sângele-Ți divin: O. Mielule, eu vin, eu vin!”

„Baza zero"

Istoria lasă în urma monumente stranii. În amintirea lucrării unor oameni cu renume avem monumente. adesea mai importante decât oamenii pe care îi reprezintă. Pietrele funerare împodobesc scenele măcelurilor de mult trecute sau mărturisesc despre nașterea și moartea oamenilor, pentru ca renumele lor să supraviețuiască prin ele. Dar oare știm noi unde s-a aprins primul foc? Sau știm când anume? Unde se afla indicația asupra locului unde a apărut prima roata? Nimeni nu știe! Cu privire la marile epoci, istoria nu are date așa de exacte.

De aceea nu e puțin de mirare că locul de naștere al erei atomice este indicat doar printr-o placă simplă de lemn în mijlocul pustiului din statul Noul Mexic. Inscripția suna simplu: „Ground Zero" („Baza zero"). Insa inscripția nu este gravată, ci este vopsită. Dedesubt este scris: „Fumatul interzis!"

În vara anului 1945 a apărut dintr-o dată viață în pustia Noului Mexic. Ia Carrizozo. Coloanele de camioane și-au croit drum prin nisip, pietre și mărăcini uscați. Cândva se căuta aici aur și putere. Unii le-au găsit pe amândouă, alții și-au lăsat oasele în pustie. Însă materia misterioasă, cu care omul s-a întors în pustie, a fost mai prețioasă decât tot aurul la un loc din Rio Grande. Materia se numește plutoniu.

La 11 iulie 1945. tehnicienii au început în „Baza zero" construcția unor schele de oțel. înalte de 30 de metri. După doua zile a urmat montarea primei bombe atomice ce urma să fie experimentată. Fizica și politica s-au unit cu intenția de a-l înșenunchea pe dușman. Bomba nucleară, care a fost montată pe schela de oțel, a fost rezultatul acestei uniri.

Profesorul Oppenheimer și colaboratorii săi au stabilit aprinderea primei bombe atomice din lume pe data de 16 iulie 1945, orele 5:30. Toate posturile centrale de filmat și de măsurat erau postate la o mare distanță. Oamenii de știință se aflau la 15 kilometri depărtare, în cazemate subterane, de unde doreau să supravegheze explozia. La ora cinci au început contactele radiofonice care i-au pus în legătură pe toți observatorii pentru a le da la timp semnalele, încă 30 de minute, încă 20. încă 15”.

Tensiunea măcina nervii savanților. Asupra rezultatelor cercetărilor lor se va hotărî în următoarele minute. Cu toate că specialiștii credeau în exactitatea calculelor lor. totuși au existat temeri până la ultima secundă. Toți cunoșteau ce teribile urmări poate avea declanșarea unei reacții lanț. în ultimele secunde înaintea momentului hotărâtor, profesorul Oppenheimer abia mai putea respira. Numai cu foarte mare efort se mai putea menține pe picioare. Emițătorul de timp ticăia nemilos prin microfon. Cu 45 de secunde

înainte de orele 5:30, ceasul automat de aprindere a intrat în funcțiune. Acum nu mai era posibilă o întoarcere. încă 30. 20, 10 secunde”. Cât de nesfârșite pot fi secunde! Apoi o uriașă explozie de lumină, „mai luminoasă decât o mie de sori” și bubuitul profund al exploziei au vestit că bomba s-a aprins. În timp ce mingea de foc creștea cu o viteză de neînchipuit. unul dintre ofițerii care erau de față a strigat: „Acum profesorii au pierdut controlul!” Norul de foc și fum a urcat, a urcat mereu până la 12.000 de metri înălțime. Din clipa aceea, lumea noastră nu a mai fost aceeași”.

După câteva ore de la explozie, primii cercetători în costume de protecție s-au îndreptat spre „Baza zero”, unde au găsit un crater mare de 400 de metri. Solida schelă de oțel dispăruse. Nu e de mirare, căci prin dezagregarea unei cantități de plutoniu de mărimea unui măr s-au dezvoltat 55 de milioane grade Celsius. Această temperatură este aproximativ de zece ori mai puternică decât temperatura de la suprafața soarelui. Pe o mare întindere de jur-împrejur, pământul s-a topit, transformându-se într-o sticlă verde. Fulgerul luminos al exploziei a fost vizibil până la 700 de kilometri depărtare, iar în localitatea Gallup. situată la 400 de kilometri distanță, unde bubuitura exploziei a ajuns după aproximativ 20 de minute. au zăgănit geamurile caselor.

Dar foarte curând din această încercare au rezultat urmări grave. Deja la 6 august 1945. prima bombă atomică a fost aruncată peste orașul Hiroshima. Numele acestui oraș japonez este indisolubil legat de suferințe nesfârșite și groază de neconceput. Bomba a provocat moartea a peste 200.000 de oameni. Mulți dintre aceștia n-au mai fost găsiți niciodată. Pe lângă răniți și infirmi, mulți au fost condamnați la moarte din cauza urmării radiației radioactive, iar alții, din cauza gravității leziunilor. Dar când pe data de 9 august 1945 a doua bombă a fost aruncată peste orașul Nagasaki pe care l-a șters de pe fața pământului. Japonia a depus armele. Al doilea război mondial s-a încheiat.

De mulți ani, lumea trăiește cu bomba atomică. Primei bombe atomice i-au urmat alte mii de bombe, iar lupta de concurență în tehnica armelor dintre marile puteri mai continuă. Această luptă s-a deplasat tot mai mult de la bombe la rachete purtătoare. în fortificațiile subterane, bombele reci și albe ca niște stafii se află în vârful rachetelor intercontinentale. Sub căciulile lor albe ticăie moartea intercontinentală.

În ultimii ani. puterea bombei atomice s-a mărit mai mult decât de o mie de ori. De la bomba din pustia Noul Mexic s-a ajuns la bomba cu hidrogen. Aceasta înseamnă ca o singură bombă H are mai multă putere de distrugere decât o mie de bombe de la Carrizozo.

De la explozia primei bombe atomice, secretul fabricării acesteia nu a rămas doar în Statele Unite. Spionul Fuchs a trădat cele mai importante secrete fostei Uniuni Sovietice. Apoi a ajuns mai departe. Nimeni nu știe câte țări, chiar țări mici, posedă bomba. Riscul unui război s-a mărit, cu toate străduințele pentru pace și siguranță. Bărbații de stat din răsărit și din apus se ostenesc teribil să stopeze această reacție politică în lanț. Conferințe pentru pace aici. conferințe pentru dezarmare dincolo”.

Însă în ciuda acestor întruniri, nimeni nu știe dacă nu se fac în ascuns pregătiri pentru desfășurarea celei mai îngrozitoare scene din drama istoriei omenirii. Se va întâmpla exact așa cum a profețit Cuvântul lui Dumnezeu: „Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei”. (1 Tesaloniceni 5.3). Acesta este motivul pentru care asupra omenirii apasă o inexplicabilă și înspăimântătoare frică. Ei bănuiesc doar că se va întâmpla ceva de neînchipuit. În realitate, toate semnele acestui timp indică clar că arătătorul de la ceasul acestei lumi arata puțin înainte de ceasul al doisprezecelea!

Pentru creștini însă nu este nici un motiv de teamă! Ei merg cu pași repezi în întâmpinarea revenirii iubitului lor Domn. Ce eveniment măreț va fi acela, când toți care Îi aparțin vor fi răpiți din haosul de nedescris și vor fi luați la El! Ce groaza va fi pentru cei necredincioși și pentru creștinii cu numele! Acest mers al istoriei omenirii nu este ideea unor vizionari sau sectanți, ci se întemeiază pe făgăduințele ferme ale Cuvântului lui Dumnezeu. Clipa venirii Sale poate fi acum! De aceea gândește-te serios. în caz ca nu ești încă al Lui! Grăbește-te, salvează-ți sufletul!

O cămilă și 87 de pianе

Tot la câteva zile. același teatru! Săptămâna trecuta a venit prințesa Anne, ieri, Elton John, iar astăzi. Bill Gates cu soția. Polițistul înalt de statura ofta stând neputincios în valurile mulțimii de oameni care îl înconjurau. În fața magazinului universal londonez Ilarrods. curioșii alergau de la o vitrina la alta pentru a-și vedea idolii răscolind între cravate și plimbându-se printre exponate. În magazinul universal. cel mai exclusiv din Europa și al doilea ca mărime din lume, primul fiind o întreprindere din Texas, persoanele distinse merg la cumpărături după orele de închidere. Proprietarul magazinului Ilarrods este multimilionarul Mahomed Al Fayed, tatăl lui Dodi și care urma să devină socrul prințesei Diana. Moartea ei subită a pus lumea întreaga în stare de urgență.

Imensa clădire construită în stil victorian are peste 60 de vitrine. Firma da de lucru la mai multe mii de oameni. O uimitoare dezvoltare, când te gândești ca domnul Ilarrods a

început cu o mică prăvălioară acum o sută de ani. pe care a preluat-o de la un prieten falimentar! Majoritatea personalului lucrează la cele două etaje din subsol, care se întind cu mult mai departe peste hotarul firmei, afară spre cartierul Knightsbridge. Kilometri întregi poți merge prin labirinturile unui oraș subteran. În afara de multele magazine mai exista o fabrică de pâine, una de ciocolată. o tipografie, o vopsitorie, o curățătorie, o fabrică de țigări, ce produce o marcă proprie firmei.

Sortimentul magazinului universal este repartizat în peste 200 de raioane de vânzare și fiecare în parte este cu mult superior în varietatea și bogăția lui decât cele mai multe magazine de specialitate din Londra. Numai în imensa hală cu produse alimentare sunt oferite spre vânzare 45.000 de sortimente de mărfuri nealterabile din toată lumea. Miei și porci sunt special hrăniți pentru Harrods. Maistrul măcelar, care supraveghează personalul, merge de colo până colo îmbrăcat într-o redingotă victoriană încheiată cu nasturi până sus. În felul său, el aduce o contribuție la tradiția firmei.

Raionul de pianе al firmei Harrods trece drept cel mai mare magazin de pianе al Europei. În ce alt magazin de specialitate s-ar vinde 87 de pianе pe săptămână? Se pot achiziționa însă și antichități: smochinguri din dantelă neagră cu căptușeală de mătase roșie sau verde sau un serviciu de masă aurit. Pentru soția răsfățată a unui milionar se poate achiziționa din raionul de bijuterii al magazinului un inel cu diamant de 11 carate pentru suma de 100.000 de euro sau". sau". Dorințele cele mai bizare pot fi satisfăcute.

O deosebită putere de atracție o are grădina zoologică a firmei Harrods de la etajul al doilea. într-o perfectă curățenie, animalele exotice așteaptă în multe cuști pe noul lor stăpân sau noua lor stăpână, într-o vitrină se pot vedea trei rânduri de șiraguri de perle, elogiate ca ultima modă pentru câini; câțiva pași mai departe, se recomandă rasfațarea patrupedelor prin oferirea unor biscuiți cu ciocolată, bomboane cu lapte sau comprimate din mentă. Tablete cu vitamine și medicamente speciale promet chiar și animalelor domestice morocănoase să le păstreze buna dispoziție. Iar cine vrea să pregătească o bucurie deosebită câinelui sau. toate acestea i le poate prezenta într-un minunat ambalaj de cadou care poartă eticheta: „Îi doresc cățelului meu iubit o viață fericită!"

Abia însă după un drum la raionul de asigurări al firmei Harrods te poți bucura netulburat de cimпанzeul sau puiul de urs de curând achiziționat. Chiar dacă s-ar întâmpla vreodată ca favoritul să facă prea multe nebunii și la următoarea serată să muște răutăcios pe oapeți de picior, ce are să facă? Ești asigurat!

Servirea clienților este fără asemănare în acest magazin universal. Îți poți exprima dorințe pe care alta întreprindere le-ar refuza socotindu-le pretenții exagerate. Poți telefona și la miezul nopții pentru a-ți comanda micul dejun pentru dimineața următoare, iar la ora patru să mai dai ordin să-ți mai trimită încă patru sticle cu apa minerală. Zi de zi, 24 de ore pe zi, și aceasta de 365 de ori pe an. poți să comunici firmei hotărârea ta de a te lăsa antrenat la școala de golf a firmei pentru viitoarea olimpiadă, de a împrumuta pentru câteva ore cel mai nou model de mașină de curse, de a absolvi un curs de limba spaniolă sau chiar să rogi ca mătușa Mary să fie ajutată la mutarea ei în Honolulu. fără să se neglijeze a se expedia la noua adresă obișnuitul gem de portocale, sorturile de ceai sau sosul pentru salată.

Abia la întrebarea dacă există totuși ceva ce firma nu poate rezolva, cei doi domni din biroul de presă stau și se gândesc, însă până la urmă ajung la concluzia că nu le vine în minte ceva, ce n-ar putea rezolva. Apoi aduc un exemplu cât de departe poate merge servirea clientului. Nu de mult. Ambasada Marocului din Londra s-a adresat cu o cerință magazinului. Diplomații erau într-o mare încurcătură. La o eminentă vizită a unui șeic, voiau să-l primească și cu obiceiuri din patria sa. Pentru aceasta aveau nevoie de o cămilă. Harrods a fost și aici de ajutor. Dintr-un avion închiriat, dintr-o cutie uriașă coborî punctual cocoșata locuitoare a pustiei, care pași apăsat, puțin ofensată, prin circulația londoneză. în întâmpinarea misiunii ei diplomatice.

Neckermann-ul face posibilul, dar Harrods face chiar imposibilul, posibil! N-ai dori. dacă ai deține câștigul unui loto de prim rang, să-ți cumperi fericirea după pofta inimii de la Harrods? Da? Eu nu! Și mulți alții nu ar dori. căci Domnul Isus spune: „căci viața cuiva nu sta în belșugul averii lui” (Luca 12.15). Viața este mai de preț decât posesiunea materială. Mulți au râvnit toată viața lor anumite lucruri, iar în cele din urmă. când au reușit să intre în posesia lor, li s-au părut dintr-o dată cu mult mai puțin valoroase decât au crezut. Mulți care posedă tot ce se poate stăpâni în bunuri materiale sunt dezgustați de toate, sunt nemulțumiți și suferă de o serie de boli închipuite sau reale.

Pavel. credinciosul și curajosul luptător pentru cauza lui Hristos. a declarat: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere. din pricina lui Hristos” (Filipeni 3.7). Cu aceasta, el merge și mai departe, pentru că a recunoscut ea nu numai toate aceste lucruri materiale, ei chiar toate valorile spirituale și culturale pălesc pe deplin în fața prețului nespus de mare al recunoașterii lui Isus Hristos Domnul. Nici un câștig la loterie și nici firma Harrods nu pot face ca tu să devii fericit. Aceasta o poate

face numai Isus Hristos. El dorește ca tu să fii fericit. De aceea deschide-I inima și lasă-L să intre! Mărturisește-I toată vina ta! El vrea să ți-o ia.

Iar când ai devenit proprietatea Lui, atunci și pentru tine este valabilă o promisiune care depășește cu mult ceea ce mintea omenească poate să-și închipuie prin tot ce e frumos și bun. „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit. așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc!” (1 Corinteni 2.9). Ce răsplată de nedescris!

Este plăcută otrava de șobolani?

Ai mâncat vreodată otravă de șobolani? Stupidă întrebare! Fiecare știe că otrava de șobolani este periculoasă. „Dar ca să știi cum acționează, întâi trebuie să fi mâncat din ea.” Cine vorbește în felul acesta, este tot așa de nepriceput ca și unul care citește reviste pornografice și cărți slabe, pentru că să știe ce este imoral.

Un bărbat care a reușit să realizeze ceva în viață și s-a înălțat la mare cinste povestea unui prieten că în anii adolescenței, un tânăr i-a arătat o carte pornografică. Acea carte a avut-o numai câteva clipe în mâinile sale, dar ar da și jumătate din averea lui. Dacă nu s-ar fi uitat niciodată în ea. Ilustrațiile acelei cărți l-au urmărit toată viața, cu toate că și-a dat toată osteneala să le uite.

Semințele de buruieni răsar uimitor de repede. Ele n-au nevoie nici de stropitoare, nici de un pământ arat. Acest adevăr ți-l poate confirma orice țăran. Buruiana se răspândește nemaipomenit de repede. Unde a prins o dată rădăcină, rămâne cu înverșunare. Exact așa este și cu otrava care se răspândește prin reviste, filme și fotografii rele. Aceasta otrava roade adânc în inimă și în memorie, se întinde și nu se lasă stârpită.

Se întâmplă ca și cu scaietii din Australia. Când englezii au luat în stăpânire Australia, după cum se relatează, în această regiune a globului nu erau scaietii. Un scoțian, care posedea în Australia plantații și dorea să aibă această plantă națională (scaietele reprezintă stema națională), a adus din patria sa semințe de scai. El le-a semănat pe acestea într-un colț din grădina lui. Dar vântul a purtat semințele scaietilor până departe, iar astăzi e plin de ele în Australia. Cărțile proaste, videoul și discuțiile murdare duc sămânța răului în inimi, iar această sămânță încolțește repede, crește și se înmulțește în inimă.

Există o lege dumnezeiască, ce sună astfel: „Ce seamănă omul. aceea va și secera” (Galateni 6.7). Toate vorbele oamenilor sunt „semințe”. În mod deosebit însă cuvintele tipărite. Toate ilustrațiile pe care le vezi. toate cărțile pe care le citești sunt semințe care într-un fel oarecare răsar și se dezvoltă. Cine citește lucruri rele și cine le privește, va găsi

fructele acestor semințe rele chiar în viața lui. Da. el va „secera”. putrezirea", cum spune Cuvântul lui Dumnezeu în Galateni 6.8.

În fața unui tribunal pentru minori a avut loc o dezbatere judiciară împotriva a doi băieți de 15 și 16 ani. care erau acuzați de delict sexual. La întrebarea judecătorului, ce anume i-a determinat să intre pe făgașul delictelor și implicit al pacatului, amândoi au răspuns că în ultimul an școlar au primit de la un coleg de clasă videocasete pornografice.

Asemănător le merge multora. Cu siguranța, nu întotdeauna urmările sunt delict împotriva comunității, dar otrava răului roade mai departe în viața unora.

Viața noastră de fiecare zi și mai ales petrecerea timpului liber este atât de dominată de sexualitate, încât făptui devine o problemă. De sub pana unor scriitori se revarsă un adevărat puhoi de scrieri și cărți josnice și dezgustătoare. Revistele, televizorul și internetul răspândesc într-un mod nerușinat imoralități, crime și fapte violente, otrăvind cu ilustrațiile și articolele lor fantezia unei mulțimi imense de oa-meni și mai ales a copiilor și a tinerilor. Toate gazetele și revistele pornografice sunt dăunătoare. Totul se învârtă în jurul dragostei, însă nu al dragostei adevărate. ci al patimilor impuse. Urmarea nemijlocită a acestora este înmulțirea delictelor sexuale și a violențelor de orice fel.

Am muncit greu pentru a reconstrui orașele noastre bombardate în cel de-al doilea război mondial. Ne dăm multă osteneală ca orașele noastre să fie curate și în exterior. Pretutindeni avem un sistem exemplar de purificare a apelor menajere și industriale. Tot gunoiul și apa murdară sunt eliminate prin canalizare subterană. Asupra acestei reglementări sunt dispoziții legale. Sunt interzise șanțuri pentru scurgerea apelor menajere, ca și puțuri absorbante. În alte domenii însă, dispozițiile legale nu sunt așa de severe. O altă murdărie se scurge peste orașe și sate. mult mai periculoasă, sub forma filmelor și a imaginilor care pătrund nestingherit. Urmarea este o descompunere tot mai adâncă a societății noastre. Se împlinște exact ceea ce Domnul Isus a profețit când a spus: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului" (Matei 24.37). Aceeași degenerare morală ca și odinioară se va repeta nemijlocit înainte de sfârșitul istoriei lumii. Anormalul a devenit deja peste tot normal, iar normalul amenință să devină o excepție. Decăderea morală. care se răspândește tot mai mult, este de asemenea un semn sigur al timpului de pe urma.

Dar poate și tu, care citești aceste rânduri, ești afectat. Animat prin multe ispite din jurul tău, cauți vreo satisfacție păcătoasă, pentru ca în cele din urmă să descoperi ca ești mai nefericit ca niciodată. Urmarea este ca tot cauți noi posibilități și experiențe". După

toate acestea îți merge ca unui morfinoman. El trebuie mereu sa-și ridice do/a pentru a ajunge la starea dorită. De aceea viața unui om legat de păcat este o tortură tara pereche. Pe de o parte patima, de cealaltă parte sentimentele de vină si pocăință care te zguduie într-o parte si alta. aducându-ți tot mai multa nemulțumire”. Și de continui tot așa. atunci starea fizică si psihică slăbită te vor face incapabil sa mai suporti excesul de împovărare, te vor duce la prăbușire. Vei recolta „putrezirea”. Chiar si radiosul tânăr care trăiește numai pentru plăceri sau zâmbitoarea femeie sexy sunt în realitate doar niște ruine arse care și-au vândut zâmbetul, ba chiar si viața pentru bani cât mai mulți. In realitate sunt după cum o serie de articole a unei reviste trebuia sa recunoască profund nefericiți si își petrec zilele lor triste nu rareori într-un ospiciu sau se sinucid. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu avertizeaza: „Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii. nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii. nici malahii, nici sodomiții”. nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu" (I Corinteni 6.9).

Dar cine ma poate ajuta? Unde este salvare pentru mine? poate întrebi. Isus Hristos a întâlnit odată la fântâna lui Iacov în Sihar o femeie, al carei suflet era foarte apasat. El i-a spus multe lucruri, dar cel mai important a fost următorul: „Dacă ai fi cunoscut tu ilarul lui Dumnezeu”. (Ioan 4.10). Și acest „dar" a facut-o si pe ea libera. Acest dar nespus de mare al lui Dumnezeu este Isus însuși. El este Salvatorul, Eliberatorul! Și pe tine vrea să te facă liber. Numai El îți poate dărui ceea ce inima ta dorește.

Când ai apă de izvor proaspătă, atunci nu mai dorești să bei zeama tulbure dintr-o băltoacă infectată. De aceea nu te-a ajutat la nimic dacă numai ți s-a spus mereu ce nu ai voie și nu trebuie să faci. Predicile de morală nu eliberează. Trebuie să ai ceva mai bun. da, cel mai bun. Până acum. metaforic vorbind, ai încercat să-ți astâmperi setea cu ape din băltoace murdare. Acest fapt însă te-a făcut tot mai nemulțumit. De aceea îngăduie să ți se arate izvorul nesecat și proaspăt! Acest izvor real de viață este Isus. care dorește să devină Domnul și Mântuitorul tău. O. de ai cunoaște și tu darul lui Dumnezeu!

„Vino la apa vieții. Setos, ostenit și slab! Vino. că nu în zadar vii. Aici vei afla repaus. Grăbește-te, nu-ntârzia! Viața veșnică-ți va fi plata. Aici e apa vieții. Aici fie ținta ta!"

Parisul nu mai există

„La ora 17:00 a fost aruncată o bombă II asupra Parisului. Ea a explodat la 500 de metri înălțime. Exact o secundă după aceea, Parisul a încetat a mai exista."

Așa se poate citi în cartea unui cunoscut scriitor al zilelor noastre. Cartea sa poartă titlul: „Nici unul nu a scăpat cu viață”. În ea, autorul descrie cititorilor săi o imagine a groazei, pe care alții. Înaintea lui și după el. au înfățișat-o în culori la fel de înfiorătoare.

Când la 16 iulie 1945 asupra pustiului Noul Mexic s-a aprins deodată o lumină, care a fost mai luminoasă ca 1.000 de sori, un observator a exclamat: „Ajutor, acum am pierdut controlul!” Iar de când, la 6 august același an la Hiroshima. primul nor atomic aducător de moarte indica spre cer ca un deget arătător, amenințător și prevenitor, teama de o nouă calamitate nu ne-a mai părăsit. Un război cu arme atomice ar răspândi groaza, iar toate grozăviile din lunga istorie a omenirii ar trebui să pălească față de ea. Numeroși scriitori ai timpului nostru s-au ocupat cu această temă înfricoșătoare. Unele titluri ale acestei teme despre sfârșitul lumii suna astfel: „Nici unul nu a scăpat cu viață”, „Rămâi cu bine lume mica”, „Frica”. „Nu va mai fi timp”, „După naufragiu și apoi?”, „Războiul și bomba”.

Însă nici o fantezie omenească nu va putea ajunge până la realitatea crunta a distrugerii atomice. Armele nucleareucid și distrug împătrit. Cine va supraviețui valului arzător de căldură care înaintează cu viteza luminii, va fi distrus de radiațiile radioactive care pătrund prin ziduri și blindaje, distrugând într-o fracțiune de secundă toate celulele din corpul său. Acela, care va învinge cele două atacuri prin împrejurări fericite. va fi zdrobit de valul enorm de presiune care îi va smulge organele din trup. După aceea va veni moartea într-un chip deosebit de înfricoșător, pentru că este invizibilă, nu o poți atinge, nu o poți gusta sau auzi. În fața acestei morți, toate simțurile omului vor înceta să mai funcționeze. La o bună distanță de punctul de detonație se vor mai vedea încă urme de case și vor mai curge râuri și pâraie, însă fantomele radiațiilor morții, ale precipitațiilor atomice vor îndeplini și acolo lucrarea lor ucigătoare. Nici o casă nu va mai da adăpost oamenilor în fața radiațiilor. Fructele pomilor, apa râurilor și a pâraielor vor fi radiate și vor purta perfida, chinuitoarea moarte lentă.

Unul dintre cele mai mari produse ale inteligenței umane descoperirea dezagregării atomului pare într-adevăr un blestem pentru omenire. Infernul de la Hiroshima însă nu este grozăvia cea mai teribilă ce pândește în întunericul viitorului. Astăzi bomba de la Hiroshima este numită „o bombă mică”. în fosta Uniune Sovietică a fost aprinsă în ghețarul arctic pe insula Nowaja Semlja o bombă, care a avut o putere de explozie ce corespunde cu forța a peste 65 de milioane de tone de explozibil tradițional, dezvoltând energia a 3.250 de bombe de la Hiroshima.

În nici într-un alt domeniu, oamenii nu sunt mai ingenioși ca într-acela de a se ucide reciproc. Cu câțiva ani în urmă erau deja depozitate în arsenalele de armament ale marilor puteri mii de bombe nucleare. Iar de la Hiroshima încoace, numărul țărilor care posedă bomba atomică a crescut considerabil. Cu toate străduințele popoarelor de a menține pacea și siguranța, cu toate pactele de neagresiune și ostenelele O.N.U., omenirea se află în continuare la marginea prăpastiei. Însăși posibilitatea declanșării masinării distrugătoare generată de o eroare se apropie tot mai mult de domeniul posibilului. La aceasta se adaugă amenințarea nucleară prin teroriști.

Așadar, cine descrie cruzimile unui război atomic nu este un pesimist care, din cauza unei bucurii răutăcioase, vrea să răpească liniștea altora. Nu numai scriitorii sunt aceia care ne prezintă tablouri ale viitorului plin de groaza, ci și oamenii lucizi, oameni de specialitate: militari.

Astfel, în S.U.A. specialiștii, folosind toate resursele tehnicii și ale științei moderne și ținând cont de toate punctele de vedere posibile, au calculat cum ar arăta un singur atac atomic compact asupra Statelor Unite și ce urmări ar avea. „Ziua în care începea războiul” ar fi fost o zi blândă, liniștită de toamnă. Dar ziua următoare avea să fie ziua unui bilanț de o înimaginabilă distrugere.

Specialiștii militari și posturile guvernamentale au calculat mai dinainte ce ar fi trebuit să întreprindă un agresor pentru a lovi decisiv S.U.A. Cel puțin 224 de obiective orașe, zone industriale și instalații militare aveau să fie lovite de rachete intercontinentale.

Din totalul de oameni care trăiau în S.U.A., 19.7 milioane de oameni, conform bilanțului teoretic făcut, nu aveau să mai trăiască a doua zi. Alte 22.8 milioane de cetățeni americani urmau să moară în acea zi în urma rănilor grave. Deci prin acțiunea unei singure zi de război nuclear 42.5 milioane de morți! Afară de aceștia, pe 40,2 milioane de supraviețuitori răniți prin radiații, arsuri sau din cauza presiunii exploziei îi așteapta haosul: milioane de locuințe distruse, de asemenea legăturile de comunicație, alimentele și apa contaminate, spitalele distruse fără a mai putea acorda primul ajutor.

Acesta a fost bilanțul pe care l-au făcut oameni cu o judecată sănătoasă, oameni de știință din sectorul de cercetări științifice al aviației militare, al armatei și marinei militare americane, meteorologi, oameni specializați ai oficiului federal pentru apărarea civilă, funcționari administrativi, tehnicieni de comunicații și politicieni comunali. Numai în S.U.A. ar fi 42.5 milioane de morți printr-un singur atac atomic. Aceasta înseamnă că ar fi mai mulți morți decât a produs al doilea război mondial în toate popoarele. Când te

gândești la cei 600.000 de morți care au fost victime în cel de-al doilea război mondial în rândul populației civile germane prin atacurile aeriene, acest număr ne apare de-a dreptul modest. Să presupunem că poate specialiștii americani au greșit ceva în calculele lor. Tot așa de bine însă puteau greși. Încât bilanțul să fie cu câteva procente și mai înspăimântător.

Cunoscutul evanghelist Billy Graham a publicat recent o carte cu titlul „Lumea în flăcări”. Acest titlu se va împlini odată literalmente. Odinioară, batjocoritorii din timpul lui Noe au refuzat să creadă în potopul care urma să vină, deși au fost avertizați. Ei au pierit cu toții. Niciodată însă nu va mai fi pământul nimicit de un nou potop (citește Geneza 9.12-15), dar va fi nimicit prin foc, va fi „o lume în flăcări”. Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește „că lumea de atunci a pierit tot prin ele. înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți” (2 Petru 3.6-7). Nimeni nu va putea scăpa de această judecată afara de aceia care și-au găsit un refugiu în Isus Hristos. El, Fiul lui Dumnezeu, a mers pentru ei prin apele adânci ale morții și a fost atins de focul judecății dumnezeiești.

Astăzi, acest loc de refugiu, această corabie mai este disponibilă! Prin Cuvântul Său, El cheamă astăzi pe fiecare, care încă nu este salvat: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea mila de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55.67).

Escaladorul

Mașinile claxonau, insultele erau aruncate încolo și încoace, polițiștii fluierau strident”. Oamenii ordinii reușeau cu greu să împingă masele spre trotuarele supraaglomerate, în centrul orașului Los Angeles, pulsantul oraș cu paisprezece milioane de locuitori din sudul Californiei, urma să aibă loc din nou ceva deosebit. Vis-a-vis de unul din cele mai mari magazine universale ale orașului se îngrămădeau mii de oameni agitați. Toți priveau spre fațada înaltă și alunecoasă. construită din șiruri lungi de geamuri a magazinului universal.

Un escalador făcuse cunoscut printr-un afiș că în acea zi la o oră stabilită va escalada fără vreun ajutor peretele magazinului până la acoperiș. Toți stăteau acolo înghesuiți ca

ciorchinii de struguri, așteptând nerăbdători marea senzație. Mulți din mulțime se uitau iarăși și iarăși la peretele neted și înalt, după care dădeau din cap tară să spună un cuvânt. Alții gesticulau violent pentru a explica vecinului care se îndoia ce drum va alege escaladorul pentru temerara sa ascensiune.

În sfârșit, sosi momentul mult așteptat. Un tânăr cu trupul zvelt, îmbrăcat într-un trening de culoare albastru deschis care atrăgea privirea, își făcu apariția și, încet, cu grijă, începu să escaladeze peretele. Cu binoclul se puteau vedea trăsăturile feței cățărătorului, exprimând firescul unei asemenea tentative.

Deja balansa pe bordura unei terestre, apoi urcă pe o cărămidă ieșită puțin în afară, apoi”. mai departe pe o cornișă îngustă. În felul acesta, el urcă bucată cu bucată, urmărit cu încordare de privirile unei mulțimi imense. Imposibilul părea să devină realitate. Era deja aproape de acoperiș. Se putea observa clar cum tânărul pipăia la dreapta și la stânga peretele de deasupra lui, pentru a găsi iarăși ceva care să fie destul de solid pentru a-i susține corpul și a-l ajuta să înainteze. Și parcă a zărit ceva care arăta ca o bucată de tencuială de ciment cenușiu sau o cărămidă albicioasă, ieșită în afară. Se întinse după ea cât putu, însă nu ajunse până la ea. Cu răsuflarea tăiată, mulțimea privea în sus. Pe mulți îi trecură fiorii. Tânărul de pe zid ezita o clipă, după care făcu o mișcare fulgerătoare pentru a apuca presupusa ieșitură din zid. În acel moment, sub ochii îngroziți de spaima ai spectatorilor se prăbuși la pământ. În mâinile sale mai ținea un ghemotoc cenușiu ce s-a dovedit a fi din pânza de păianjen îmbâcsită de praf. Ceea ce considerase el că ar fi o piatră era un nimic.

Cât de mulți oameni se aseamănă în închipuirea lor religioasă cu acest escalador! Pe baza propriei lor străduințe și cumpăniri, ei încearcă să ajungă în cer. Cred că pot li mântuiți după propriul lor model sau trăiesc după motto-ul: „Fii corect și nu te uita la nimeni!” La sfârșit însă vor face o amara experiență, pentru că s-au încrezut doar într-o pânza de păianjen, fiind pierduți pentru veșnicie. Pesemne, zâmbești. După tine, acestea sunt „concepții învechite”. Nu te înșela însă! Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt și infailibil și va mai dăinui încă și atunci când tot ce vedem cu ochii va trece, se va nimici. El spune despre aceia care pornesc cu puteri proprii spre Împărăția lui Dumnezeu: „„.șes pânze de păianjen”. Pânzele lor NU slujesc la facerea hainelor și nu pot să se acopere cu lucrarea lor”.” (Isaia 59.5-6).

De aceea nu-ți pune încrederea și speranța într-o pânză de păianjen care nu rezistă la nimic! Pune-ți speranța numai în Fiul lui Dumnezeu, care este Mântuitorul Isus Hristos!

El a murit la cruce pentru păcatele talc. Podoaba și haina de sărbătoare să-ți fie sângele și dreptatea lui Isus și nicidecum o pânză de păianjen! Numai Domnul Isus este stânca; El te poate purta prin furtuni și chiar prin moarte. El și numai El dorește să te aibă aproape de Sine și să-ți dăruiască de pe acum siguranța și bucuria veșnică. De-ai declara cu încredere și cu inimă fericită: „Da, El este Stânca și Ajutorul meu” (Psalmul 62.2)! De aceea nu mai țese pânză de păianjen, ca să nu se mai poată spune despre tine: „încrederea lui este zdrobită și sprijinul lui este o pânză de păianjen” (Iov 8.14)!

Facturi neachitate

Un mare latifundiar din Irlanda, în același timp un creștin devotat, a ținut odată o predică originală și impresionantă oamenilor care lucrau pe moșia lui.

Într-una din zile a pus în locurile principale ale domeniilor sale afișe cu următorul text:

„Lunea viitoare între orele 10-12 mă voi afla în biroul vilei mele de la țara. În timpul acela sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moșia mea le au. Aduceți cu dumnevoastră toate facturile neachitate!”

Zile la rând. acest anunț a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobișnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alții ziceau ca „aici este ceva la mijloc”, alții erau de părere ca moșierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, ca un om cu judecată sănătoasă să lăsa asemenea oferte de binefacere.

Când sosi ziua stabilită, nenumărați oameni se îndreptară spre biroul moșierului. La ora 10, în fața biroului era adunată o adevărată mulțime de oameni. Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul său sosiră cu mașina și. fără a scoate un cuvânt. intrară în birou, după care închiseră ușa. Oamenii de afară începură o discuție aprinsă: „Sa fie ceva la mijloc sau nu? Să fi luat în serios anunțul sau vrea să-și bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas și să-i umilească pe aceia care în mod cinstit își vor prezenta datoriile.” Alții, la rândul lor. amintiră ca semnătura lui proprie se afla sub anunț. Desigur, nu va abuza de propriul său nume. ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurse o oră. fără ca vreun om să fi intrat pentru a-și prezenta facturile neachitate. Dacă vreunul statuia pe un altul ca totuși să încerce să intre, acesta primea răspunsul: „Eu nu am așa mari datorii ca tine”. Eu n-am nevoie”. Încearcă tu mai întâi”. Și așa se scurgea timpul prețios.

În cele din urmă se făcuse ora 11:30, când o pereche de oameni vârstnici, care locuia ia hotarul cel mai îndepărtat al moșiei, se apropie de biroul moșierului. Bătrânul ținea în mână o legăturică de facturi. Cu vocea tremurândă întrebă pe un oarecare: „Este adevărat, vecine, că moșierul plătește toate facturile celor ce vin acum la el?” Dar răspunsul disprețuitor sună: „Până acum nu a plătit nici una!” Un altul adăugă: „Eu cred că totul este numai o șarlatanie!” Când cei doi bătrâni auziră aceste vorbe, li se umeziră ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: „Și noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii.”

Se întoarseră să plece necăjiți, când cineva le strigă: „încă nu a încercat nici unul. De ce nu intrați? Dacă vă va plăti factura, să veniți repede afara și să ne spuneți ca să intrăm și noi!” Atunci, cei doi îl luară pe moșier pe cuvânt și cu sfială deschiseră ușa și intrară în birou. Acolo li se spuse: „Bun venit”. Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunțul este adevărat, secretarul răspunse: „Credeți că domnul moșier v-ar putea înșela? Dați-mi toate facturile neplătite!” Ei le prezentară pe toate. Secretarul adună sumele la un loc și primiră un cec semnat de moșier.

Cu inima săltând de bucurie, au vrut să părăsească biroul, dar li s-a spus: „Vă rog, mai rămâneți aici încă puțină vreme, până ce biroul se va închide la ora 12.” Ei răspunseră ca afară așteaptă mulți sa li se spună că oferta este adevărată. Moșierul însă ramase la hotărârea sa și spuse: „Dumneavoastră m-ați luat pe cuvânt și ați intrat. Și cei de afara trebuiau să facă același lucru, dacă voiau sa le fie plătite datoriile.” Așa treceau prețioasele minute. Mulțimea de afara se uita neliniștită spre ușă. Nici unul nu îndrăznea sa apese pe clanța ușii și să intre, cum au făcut cei doi bătrâni. În fine, la ora 12 fix. perechea de bătrâni ieși cu fețele radiind de bucurie. „Și-a ținut cuvântul?”, întrebă mulțimea pe cei doi. „Da, uitați-vă. aici este cecul prețios ca aurul curat!” „De ce nu ați venit imediat afară, ca sa ne spuneți și nouă?” „Moșierul ne-a rugat să așteptăm înăuntru, pentru ca si voi trebuia să-l credeți pe cuvânt și sa intrați tot așa cum am intrat și noi.”

Scurt timp după aceea, ieși și moșierul urmat de secretarul sau și se grăbiră spre automobil. Au fost asaltați de către mulțime; oamenii întindeau spre ei facturile neachitate. Unii strigau nerăbdători: „Nu vreți să ne achitați și noua datoriile, cum ați făcut cu cei doi?” Dar în timp ce se urca în mașină, moșierul se mai întoarse o dată spre oameni și le spuse: „Acum este prea târziu. Ați avut prilejul si suficient timp. Eu v-aș fi achitat toate datoriile, însa nu m-ați crezut.” Apoi folosi ocazia pentru a compara evenimentele din dimineața aceea cu modul în care oamenii nesocotesc oferta lui Dumnezeu, și anume de a

li se ierta păcatele, dacă se refugiază la Isus Hristos cel răstignit și înviat. Da. Isus este singurul Domn și Mântuitor care poate să plătească și să șteargă păcatele omenirii. El îi avertiză pe oameni cu seriozitate să nu fie așa de nebuni să refuze oferta mare a lui Dumnezeu și să piardă timpul care trece așa de repede.

Cred că oamenii moșierului au înțeles predica atât de sugestivă. Dar cuvântul moșierului, chiar dacă acesta a fost un om cinstit, a rămas un cuvânt al unui om. Cu cât mai grav este când nu te încrezi în Cuvântul Lui și disprețuiești oferta Lui, când critici Cuvântul Său sau nu vrei să crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aceasta te incomodează! Isus Hristos a spus despre astfel de oameni: „V-am spus”. și nu credeți" (Ioan 10.25). Ce tristă constatare, care îi privește pe toți scepticii, pe toți criticii și tăgăduitorii lui Dumnezeu, însă și pe cei nepăsători deopotrivă! „Nu credeți!" Crezi tu Cuvântul Său?

Visul Măriei Popescu

O cunoști pe Maria Popescu? Nu? Atunci vreau să ți-o prezint. Însă mai întâi vreau să spun cine nu este ea; nu este o doamnă tânără îmbrăcată modern și coafată după moda cea mai nouă, care răspunde la modestul nume „Maria Popescu". Maria Popescu este o noțiune colectivă pentru masele largi de oameni. Ea este consumatorul de filme, de emisiuni la radio și televiziune și al ilustratelor. Desigur, o întâlnești și în magazinele de muzică unde își cumpără noile CD-uri ale formației preferate.

Maria Popescu este foarte curtată. Toți se orientează după ea: producătorul de film, cântăreții de mare succes. întreaga publicitate, căci toți au pus ochiul pe punga Măriei Popescu. De altfel, ei și obțin această pungă. Pe nenumărate fotografii și pe copertile viu colorate, Măriei Popescu i se surâde, ba mai mult este privită de radiouri. Ea este privită de radiouri săptămână de săptămână tot mereu în alte poziții, cu surâsul cel mai fericit din lume și de o frumusețe ireproșabilă. Ii se surâde vedeta sau actorul pe care îl adora. Iar zâmbetul care îi place cel mai mult atârna deasupra patului ei.

Atunci cine se mai mira când Maria Popescu crede ca trebuie sa arate si ea exact așa ca modelul sau vedeta de pe ecran? Și cine mai are motiv de iritat ic când tinerii cred ca si ci trebuie să vorbeasca sau sa strige CU o voce răgușită ca și cântărețul lor milionar? Aceasta se petrece adesea inconștient si este tot sa de stupid pe cât este de răspândit. Da. sa fi măcar o singura dată o vedetă așa de fericita sau măcar o data sa te poți îmbrăca in pielea unei vedete mult admirate si divinizate! Aceasta este dorința Mariei, insa din păcate nu este posibil.

Exista insa unele lucruri pe care Maria Popescu le da la o parte: „Femeia sexy nr. 1 este moartă”. Sub astfel de titluri sau altele asemănătoare, s-a putut citi si despre sinuciderea renumitei artiste americane de cinema. Marilyn Monroe. Menajera lui Marilyn a găsit-o pe vedeta în vârstă de 36 de ani moarta în locuința luxoasă, după ce și-a administrat o supradoză de somnifere. Doi medici, care au fost chemați imediat. n-au putut decât să constate decesul. O mare mulțime o adora pe Monroe. Fotografia ei cu surâsul radios atârna pe pereții camerelor multor femei de serviciu și pe ușile garderobelor soldaților. Când însă vedeta Hollywood-ului a fost înmormântată în Memorial Park, cimitirul somităților din Los Angeles. în urma sicriului au mers doar foarte putini: coafeza ei. garderobierul, cel de-al doilea soț. jucătorul de base-ball .Joe Dimaggio și încă vreo câțiva. Nici măcar o singură vedetă de cinema nu a putut li văzută în micul convoi mortuar. Robert Wagner. eroul principal din numeroase filme, care divorțase de Natalie Wood cu puțin timp înainte, a vorbit în numele tuturor când a zis: „Ocolim cimitirul câtă vreme putem. Tuturor ne e frica de cimitir și de Hollywood.”

Elvis Presley a fost de asemenea un renumit star. Ca și cântăreț de muzica rock. și-a câștigat repede faimă mondială si a devenit foarte bogat. A murit 15 ani mai târziu după Monroe la vârsta de 42 de ani. Mormântul său din Memphis Tennessee se aseamănă unui „loc de pelerinaj”. Elvis a murit din cauza obezității, a deprimării și a abuzului de medicamente. Soldații din garda lui personală își aminteau că lua toată ziua pilule: pilule contra mirosului corpului, contra durerilor de cap, pilule pentru dormit și pentru excitare, pilule pentru piele bronzată si marijuana contra deprimărilor sale. Sub cămașa sa de mătase strălucitoare purta o vestă de plumb, li era frica în ciuda pazei de care dispunea. Maria. as dori sa te întreb: Liste aceasta o viață demna de dorit?

Ar putea fi scrise cărți în mai multe volume despre mizeria strălucitoare a acestor idoli, căci Monroe si Presley au fost numai două verigi din lanțul lung al vedetelor de compătimit și deznădăjduite.

Acest gol imens, care roade în conștiința care nu ajunge niciodată la odihnă, i-a condus pe nenumărați artiști și cântăreți la o deznădejde absolută, iar aceștia i-a urmat sinuciderea. Să trecem cu vederea multe evenimente triste de la Monroe și Presley și să facem un salt în timp spre tânărul care a influențat într-un mod deosebit cu muzica sa anii nouăzeci: americanul Kurt Cobain. El a fost conducătorul grupei de muzică rock, cunoscută în toată lumea: "Nirvana". Unul din cântecele sale poartă titlul sinistru "I Hate Myself and I Want to Die". Titlu care s-a și îndeplinit. La vârsta de 27 de ani și-a pus capăt vieții. Canalul MTV și-a întrerupt pentru multe ore emisiunea. Acest lucru a fost numit de ziarul TIME un semn al doliului și a fost asemănat cu doliul după asasinarea președintelui american John F. Kennedy. Astfel și Cobain cu moartea sa timpurie se alia în șirul multor altor staruri de muzică rock ca Jimi Hendrix, Janis Joplin și Jim Morrison. Maria. nu îți dau toate acestea de gândit?

Viața multor staruri este caracterizată prin divorțuri, scandaluri, crize de nervi și tentative de sinucidere. Unii dintre ei sunt mai des la psihiatru decât în atelier.

Dar mai bine să încheiem cu acest capitol întunecat care se poate continua la nesfârșit. Maria Popescu cunoaște numai partea strălucitoare, zâmbitoare a monedei. Însă falsă, care o atrage cu farmecul ei. În realitate este greu de imaginat o influență mai mincinoasă decât aceea a vedetelor, care aproape în toate cazurile eșuează din punct de vedere uman. Sunt ca niște robi care lucrează din greu în branșa lor. Însă amăgitoarea lor însemnătate este primită de obicei de public drept autentică. Aceste personalități artistice se pot lăuda că sunt socotiți zeii timpului acestuia. Ei se bucură de o adorare ce nu li se cuvine nici personalității. nici realizărilor lor. Ceea ce este mai îngrozitor. după părerea mea, este faptul că ei prezintă o imagine de viață care în majoritatea cazurilor este falsă și în mod conștient neadevărată.

Ce păcat că Maria Popescu e dusă de nas în felul acesta! Nu-i așa? Ce trist este de asemenea, că Maria Popescu își jertfește într-un mod așa de nehibzuit banii munciți cu trudă zeilor timpului nostru și desigur, și organizatorilor lor! Cel mai trist lucru este însă că Maria Popescu. pe lângă toate acestea, nu se simte prea bine, este chiar nefericită.

Gândește-te că ești chemat la o fericire adevărată. Ești mult prea prețios pentru o bucurie aparentă și înșelătoare, pe care lumea ți-o oferă de atâtea ori.

Adevărata bucurie a inimii se poate găsi numai și numai în Domnul Isus Hristos. De aceea, vino la El! El îți face cunoscut drumul vieții adevărate și înaintea Feței Sale sunt bucurii nespuse (Psalm 16.1 1).

O săgeată de foc

Episcopul englez John Taylor Smith, care a fost și duhovnic militar al armatei britanice, a vorbit odată într-o biserică mare despre textul din evanghelia după Ioan 3.7: „Trebuie să vă nașteți din nou”. La sfârșitul predicii sale a rezumat încă o dată totul și a spus: „Dragul meu prieten, nașterea din nou **NU** o poți înlocui cu nimic, dar chiar cu nimic! Poți să fii membru al unei biserici, chiar al unei biserici mari. ca aceea din care fac eu parte, venerabila fracțiune catolicizantă a bisericii anglicane. Însă calitatea de membru al unei biserici nu înseamnă că ești născut din nou! Isus spune clar: «Dacă un om nu *se naște din nou*, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu»" (Ioan 3.3).

Preotul ședea la stânga episcopului. În timp ce ținea brațul stâng întins arătând spre preot, episcopul a continuat: „Poți să fii chiar și preot ca prietenul meu de aici. de lângă mine, și totuși să nu fi născut din nou, căci Isus spune: «Dacă un om nu *se naște din nou*, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.»" La dreapta episcopului stătea președintele prezbiteriului pe înaltul sau scaun. Vorbitorul a întins mâna direct spre el și a zis: „Poți să fii chiar aici. ca prietenul meu. președintele prezbiteriului. și totuși să nu fi născut din nou! Isus însă spune: «Dacă un om nu *se naște din nou*, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!» Poți să fii chiar episcop ca mine și să nu fi născut din nou. Dar Isus spune: «Dacă un om nu *se naște din nou*, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!»" Și cu aceasta, predica sa despre nașterea din nou a luat sfârșit.

La scurt timp după aceasta, a primit o scrisoare de la președintele prezbiteriului. În care acesta îi scria: „Mult stimat episcop! Mesajul lui Dumnezeu prin dumneavoastră mi-a pătruns inima. De peste treizeci de ani îndeplinesc funcții bisericești, dar niciodată n-am știut despre bucuria nașterii din nou, despre care vorbesc creștinii. Niciodată n-am simțit ceva din aceasta. Partea mea a fost să-mi îndeplinesc cu strictețe serviciul conform cerințelor regulamentului bisericesc. Nu știam însă care este realitatea cu mine. Când însă dumneavoastră ați arătat cu mâna direct spre mine și ați spus: «Poți să fii chiar președintele prezbiteriului și să nu fi născut din nou».», atunci am înțeles clar unde se găsea răul fundamental. N-am trăit niciodată nașterea din nou." Din seara aceea, relatează el în continuare, s-a simțit nefericit și ticălos, iar predica îi produsese o neliniște atât de mare în starea lui sufletească, încât îi tulburase până și somnul, li spunea în scrisoare episcopului ca dorește să aibă cu el o discuție între patru ochi.

Episcopul John Taylor Smith a fost dispus sa aibă o asemenea convorbire. Au citit împreună Cuvântul lui Dumnezeu și în scurt timp amândoi au căzut pe genunchi în rugăciune. Cel atins de săgeata de foc a Cuvântului lui Dumnezeu și-a luat locul înaintea lui Dumnezeu ca un biet păcătos pierdut si și-a pus încrederea numai în Isus. care devenise Domnul si Mântuitorul său. Ca unul care era născut din nou. se ridică din îngenunchere mulțumind si laudând din toată inima pe Dumnezeu.

Din nefericire, sunt mulți oameni care se numesc creștini, dar în realitate sunt creștini numai pe hârtie. Ei își bazează speranța mântuirii lor pe hârtiile si documentele lor creștine, de parcă ar putea prezenta cândva în fața unui Dumnezeu preasfânt certificatului de botez sau ceva asemănător. Preotul elvețian Luscher, care a fost pentru mulți spre binecuvântare, a scris aceste rânduri în legătură cu acest subiect: „Nenumărați creștini sunt într-adevăr de părere ca sunt mântuiți, pentru că au un crez sau pentru ca sunt botezați. Insa nici botezul, nici apartenența la vreo biserica sau confesiune nu mântuiește pe oameni! Isus a spus: «Daca un om nu *se naște din nou*. nu poate vedea Comparația lui Dumnezeu.»"

Nașterea din nou este o noțiune biblică si nu una ezoterica. Nu are de-a face cu reîncarnarea. Aceasta ar însemna păgânism ridicol. Naștere din nou înseamnă „naștere de sus”, și anume din Dumnezeu, Întoarcerea la Dumnezeu și nașterea din nou sunt cele doua laturi ale acestei acțiuni minunate si simultane. Întoarcerea la Dumnezeu este partea omenească, nașterea din nou este latura dumnezeiască. Ascultă cu atenție: in ambele exista un dăruitor și un primitor. La întoarcerea la Dumnezeu îi dai Dumnezeului sfânt toată vina vieții tale. iar El ți-o ia pentru totdeauna! La nașterea din nou. Dumnezeul cel drept îți dă viață nouă, veșnică, iar tu o primești uimit și cu mulțumire pentru totdeauna!

De-ar fi trase cât mai multe săgeți de foc ca cele ale episcopului John Taylor Smith! Mulțumiri fie a duse lui Dumnezeu că sunt și astăzi vestitori fideli ai Cuvântului lui Dumnezeu! Aceștia, ca vestitori ai lui Isus Hristos. doresc să trezească mulți oameni din somn. din somnul fatal al presupusei siguranțe bisericești.

Probabil, cuiva i se pare prea tare acest cuvânt. Dar nu este. Să ascultăm ce spune pastorul Wilhelm Busch în cartea sa. „Isus. destinul nostru”: „În zilele noastre, oamenii se comportă ca și cum o data cu moartea totul s-ar sfârși sau ca și cum ar merge automat în cer daca sunt botezați și îngropați de un pastor sau un preot. Iadul va geme într-o zi de oameni care sunt botezați de un pastor sau de un preot! Aș vrea să înțelegeți că vă aflați

într-un serios pericol de moarte. Mai devreme sau mai târziu, va trebui sa ne înfățișăm toți înaintea judecății lui Dumnezeu."

Citește Cuvântul lui Dumnezeu! El vrea sa dovedească fiecărui om și să-l apere de siguranța de sine ce duce la moarte. „Nu este Cuvântul Meu ca 1111 foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?" (Ieremia 23.29).

Semnătura decisivă

Țarul Rusiei, Petru cel Mare, avea obiceiul ca din când în când să-și dezbrace haina împărătească și să se îmbrace modest, ca să nu fie recunoscut atunci când dorea să meargă în mijlocul poporului simplu. Cu multă vreme înainte de a urca pe tron în anul 1682. când făcea călătorii îndepărtate, s-a deghizat ca meșteșugar sau negustor, pentru a cunoaște țara și oamenii altor popoare. În felul acesta, el a străbătut Europa fără să fie recunoscut. În Olanda, el a lucrat pentru mai multa vreme ca tâmplar, ceea ce a dat compozitorului german Lortzing subiect pentru piesa sa muzicală: „Țar și tâmplar".

În anii de mai târziu, cu cât afacerile de stat îl captivau tot mai mult, rareori mai reușea sa se deghizeze ca un simplu supus, ca pe aceasta cale sa poala afla direct grijile și nevoile poporului său. De cele mai multe ori îmbrăca pentru scurtă vreme uniforma unui simplu ofițer sau îmbrăcămintea unui funcționar, pentru a se informa despre opinia și disciplina soldaților săi.

În acel timp, un tânăr ofițer rus lucra in calitate de casier la o fortăreață de la granița împărăției Rusiei. El trebuia să plătească solda regimentelor staționate acolo. Acest tânăr ofițer ajunsese sub o influența rea. Începuse sa joace cărți. Și după cum se întâmpla cu cei mai mulți jucători, acest viciu l-a dus treptat la ruina. Foarte curând, toate economiile sale au fost pierdute la jocul de cărți și în cele din urmă nu s-a putut împotrivi ispitei de a se atinge de banii încredințați lui. Din când în când, lua câteva ruble din casa de bani. A făcut acest lucru câteva luni în șir. Câte ruble a luat în total, nici el nu mai știa.

La un moment dat însă sosi o înștiințare neplăcută. I se tacea cunoscut că a doua zi va veni un funcționar al curții imperiale care îi va examina contabilitatea și situația casieriei. Această înștiințare a fost ca un șoc asupra lui: Acum va fi demascat”. așa că s-a isprăvit cu el! Numaidecât se apucă să-și revizuiască registrele. Calculă și calculă”. ore în șir. Capul îi ardea, iar cifrele îi jucau înaintea ochilor. De mult se lăsase noaptea, iar el aprinse un felinar. În sfârșit adună toate cheltuielile plătite ca soldă, apoi scăzu această

sumă din totalul sumei ce îi fusese pusă la dispoziție de administrația militară. Cu mâini tremurânde și aproape fără să vrea, începu să numere banii rămași în casa de bani.

Dar vai, lipsea o sumă uriașă! Nota totul cu mare exactitate pe o foaie de hârtie: suma de bani încredințată lui, plățile făcute, restul de bani, iar dedesubt, suma lipsă. Ochii săi priviră trist această sumă. Deznădăjduit, scrisă alături cuvintele: „O mare datorie! Cine o poate plăti?”

Își dădu seama că niciodată nu va fi în stare să achite acești bani. Așa că în mintea lui se contura hotărârea de a nu mai supraviețui demascării de mâine, Încă în acea noapte avea de gând să-și pună capăt vieții. Pe masa intenționa să lase toate dosarele deschise împreună cu foaia de însemnări, ca oricine să poată vedea ce s-a întâmplat aici. Stând aplecat peste masa de scris, a trebuit să recunoască reproșându-și că a dat greș și unde l-a împins pasiunea jocului de cărți. Abuzase în chip rușinos de marea încredere ce i se acordase. Delapidase! Era un hoț și un ticălos! De aceea intenționa să-și pună capăt vieții ratate. Pistolul încărcat era pus pe masă. Și pe când reflecta la ceea ce făcuse, dintr-o dată îl cuprinse o oboseală de plumb și i se închiseră ochii.

Tocmai în noaptea aceea, Petru cel Mare veni în acea fortăreață deghizat ca ofițer de pază. Spuse parola soldaților de pază din ghereta din fața porții și primi imediat intrarea. Pași apoi prin coridoarele largi ale fortăreței. Conform ordinului, toate luminile trebuiau să fie stinse. Când trecu însă prin coridorul principal, văzu pe sub una din uși o rază de lumină, Își puse urechea la ușa, dar nu auzi nici o mișcare. Apăsă ușor pe clanță și aruncă o privire în camera. Văzu casa de bani deschisă, dosare, hârtii pe masa, iar pe ofițerul superior așezat cu revolverul lângă el. Ce-ar putea să însemne toate acestea? se întreba țarul. Intra în camera în vârful picioarelor, se strecură încet pe la spatele tânărului care dormea, privi peste umăr și citi cifrele de pe foaia de hârtie ce se afla în fața lui. Într-o clipă, țarul își dădu seama de toată situația. Individul furase de multă vreme în mod sistematic. Primul lui gând a fost să-i pună mâna pe umăr și să-i strige: Sunteți arestat!

În ultima clipă însă i se făcu milă de tânărul ofițer. Cât de tânăr era! Oare cine să-l fi corupt? Ce vor zice părinții lui? Apoi privirea îi căzu asupra aceluși suspin adânc scris în cuvinte: „O mare datorie! Cine o poate plăti?” Adânc impresionat, țarul luă până ce căzuse din mâna celui ce dormea și scrisă numai un singur cuvânt pe hârtie. Apoi părăsi camera încet și închise ușa.

Trecură o oră, două”. Dintr-o dată cel ce dormea se trezi. Se uită la ceas și își dădu seama că se făcuse ziuă. Se ridică brusc, puse mâna pe revolver și îl ridică spre tavan.”.

Tocmai vru să apese pe trăgaci”, când privirea i se opri pe foaia de hârtie din fața lui și pe un cuvânt care nu era acolo înainte ca el să fi adormit. Era numele „Petru”. Lăsă pistolul să-i cadă din mână, își frecă ochii și murmură în sinea lui: „Cum este posibil așa ceva?” Apoi merse repede la dulapul cu arhivă, alese un document care purta semnătura originală a țarului și o compară cu numele ce se afla sub rândul „O mare datorie! Cine o poate plăti?”. Nici o îndoială! într-adevăr, era semnătura țarului.

„În noaptea aceasta, țarul a fost aici! Știe totul. Cunoaște datoria mea și totuși el însuși vrea să o plătească. Deci nu trebuie să mor.” Și în loc să-și pună capăt vieții, cuvântul țarului îl determină să oprească râul pe care îl gândise.

Dimineața devreme sosi un curier de la curtea țarului, ceru să-i vorbească ofițerului superior și îi înmâna într-un săculeț de pânză o mare sumă de bani. Ofițerul îi numără și găsi exact suma ce îi lipsea din casa de bani. îndată depuse banii în tezaur, iar la scurt timp. când funcționarul de revizie îi tăcu verificarea casei, găsi totul în ordine.

Țarul a plătit totul, cu toate ca în nici un caz nu era obligat la aceasta. Dimpotrivă, l-ar fi putut alunga pe necredinciosul administrator, pedepsindu-l cu severitate. Însă l-a iertat, plătindu-i și datoria.

Tot așa este și cu vina mea și cu a ta înaintea lui Dumnezeu. O mare datorie! Cine poate să o plătească? Eu nu! Nici tu! Ce bine că a venit Unul care a achitat totul! Acesta este Isus Hristos. Gândește-te însă, pe El nu l-a costat doar o semnătură, pentru ca noi să fim împăcați cu Dumnezeu. Nu, ci El a părăsit slava cereasca. S-a dezbrăcat de Sine. iar la urmă S-a lăsat pironit pe cruce. Acolo, în cele trei ceasuri de întuneric, Dumnezeu Tatăl a încheiat cu Fiul Său preaiubit toate socotelile, decontând datoria mea și a ta. El era curat și fără păcat. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53.5). Ai trăit acest lucru personal? Poți spune ca și contele Zinzendorf: „Eu știu sigur că polița cu vina mea este ruptă, căci Isus a murit pentru mine!”

La bătaia gongului va fi ora.

Am vizitat odată un muzeu neobișnuit: un muzeu de ceasuri. A fost foarte interesant. Rămâi uimit de ceea ce le-a trecut prin minte oamenilor să facă de-a lungul veacurilor, pentru a împărți și a măsura timpul. Exista cadrane solare care arata timpul exact, apoi ceasuri cu apă. precum și ceasuri cu nisip cu o precizie uimitoare. De asemenea,

interesant de văzut este și primul ceas de buzunar, „oușorul viu din Nürnberg" al lui Peter Henlein din anul 1511. care seamănă într-adevăr mai mult cu un ou de găină decât cu ceasurile noastre plate, moderne, apoi un marc număr de ceasuri cu muzică, ceasuri astronomice și alte ceasuri ingenioase până la cunoscutul ceas cu cuc.

Într-adevăr, aproape că nu este un alt domeniu al tehnicii care până în zilele noastre să fi însuflețit spiritul inventiv al oamenilor ca și construcția de ceasuri. Un ceas cu adevărat unic se poate admira în primaria din Copenhaga. Cu cele peste 15.000 de piese, este o minune a tehnicii ceasornicăriei. Pe lângă aceasta, creatorul lui. Jens Olsen, nu a fost decât un simplu lăcătuș. Numai calculele și pregătirile i-au luat acestui om 50 de ani din viață. Iar când în anul 1945 s-a putut începe montarea, el a murit. Ajutorul sau a continuat lucrul și zece ani mai târziu a finalizat opera. Printr-o apăsare pe buton, regele danez a pus în mișcare pendulul ceasului-minune.

La trei sute de ani. el deviază de la timpul exact cu mai puțin de o jumătate de secundă. Pe un total de 17 cadrane și discuri, acesta arată printre multe altele: ora locala, timpul real al soarelui și al stelelor, toate răsăriturile și apusurile de soare, mișcarea stelelor, eclipsele de soare și de lună, mișcările planetelor și. bineînțeles, calendarul exact. Ceasul are un așa-numit „mecanism fix pentru calendar", care numai o dată pe an. la anul nou. lucrează exact timp de șase minute. În aceste puține minute, acest mecanism efectuează 570.000 de mișcări și atunci arată pentru anul nou datele tuturor zilelor de sărbătoare fără dată fixă. De asemenea, o rotiță face să se arate migrațiunea polului ceresc. La această piesă, niciodată nu vei putea observa vreo schimbare, căci este rotița eu cea mai buna mișcare din câte au fost instalate la vreun ceas. Ea face numai o singură rotație în 25.700 de ani.

Există încă multe alte curiozități în acest domeniu. de exemplu ceasurile minuscule care sunt introduse într-o verighetă, precum și ceasurile gigantice. Unul din cele mai cunoscute orologii mari despre care a auzit aproape oricine. Big Ben, în românește „marele Ben". după numele ce îl poartă, are un clopot greu de 15.5 tone care este montat în clădirea parlamentului din Westminster. De acolo, în fiecare seară însoțește eu gongul lui emisiunea principală a buletinului de știri englez la radio. Acest gigantic orologiu de turn, ale cărui arătătoare mari măsoară peste patru metri lungime, trebuie sa funcționeze cu marc precizie, deoarece milioane de oameni se orientează după el. „Marele Ben" este controlat de trei ori pe săptămână de către un specialist. Acesta unge și curăță mecanismul uriaș, al cărui pendul cântărește mai bine de 300 de kilograme. Greutățile sale de peste

două tone și jumătate trebuie să fie ridicate, când este tras ceasul, mai sus de 50 de metri. Specialistul nostru însă nu trebuie să aiba aparate complicate pentru a-l menține în funcționare pe „marele Ben”. Își ia doar telefonul mobil și vorbește cu un coleg din biroul firmei sale, care supraveghează un ceasornic special. Apoi așteaptă amândoi ca „marele Ben” să bată ora exactă. Dacă se stabilește vreodată o diferență de timp, să zicem de o secundă, specialistul nostru se duce la locul din turn unde oscilează pendulul și scoate din buzunar un peni, pe care îl pune pe bucata transversală, netedă, de la capul pendulului. Acesta este suficient pentru ca durata normală de oscilație a pendulului să se modifice într-atât, încât să meargă iarăși corect. De altfel, până acum se află acolo exact noua peni și jumătate. Este interesant și îmbucurător în același timp, că astfel de neregularități de importanță mondială, ca ora exactă a „marelui Ben”, acum, în zilele zborului spre lună, să fie reglate prin simplul fapt de a vârî mâna în buzunarul pantalonului.

La capitolul ceasuri ar mai fi de relatat unele lucruri, ca de exemplu despre ceasurile meteorologice care sunt trase numai prin presiunea aerului și a oscilației temperaturii sau ceasurile fotoelectronice care asimilează lumina în celulele lor și o transforma în curent electric, iar acesta la rândul lui pune în funcțiune un mic mecanism un cadru solar ca să zicem așa. Mai există apoi ceva foarte modern, „ceasul marțial”, care a fost construit în America pentru a satisface o „necesitate foarte importantă”. El sta la dispoziția astronautilor la un preț convenabil și arata în paralel și timpul pe vechea noastră planetă. Pământ.

Încă un lucru însă te va interesa în mod sigur. Mai demult crainicul, care anunța la radio știrile, spunea: „Dăm ora exactă. La bătaia gongului va fi ora”. Ei bine, el nu se uita la ceasul de pe mâna și nu lovea cu pumnul într-un gong. Nu, el nu făcea mare lucru. Apăsă numai pe o mică clapă și aștepta ca și noi bătaia electronică a gongului, care era declanșată prin impulsul mecanismului unui ceas cu cuarț.

Da, vechiul și bunul ceas cu cuarț! El folosește pentru măsurarea timpului vibrațiile din structura atomică a cuarțului. Acest ceas cu cuarț care merge foarte exact a fost înlocuit ca aparat științific deja cu mulți ani înainte de ceasurile atomice cu cesiu. Două dintre aceste ceasuri foarte exacte se găsesc în instituția federală tehnico-fizică din Braunschweig. Ele sunt în funcțiune din anul 1985. Exactitatea lor este așa de mare, încât devierea ar fi de numai o secundă în 2 milioane de ani dacă va mai exista atunci pământul. Oricât de ciudat pare, chiar și acest ceas cu cesiu a fost depășit. Cu ajutorul razelor laser și a atomilor de hidrogen a fost dezvoltat un nou ceas, care este de zece ori mai precis.

În definitiv, pretutindeni este important acest lucru: ora exactă. Un călător veni grăbit și gâfâind la gara și îl întreabă pe un funcționar al gării: „Când pleacă trenul de opt?” „Exact la ora opt!” primi răspunsul. „Mai ajung oare trenul?” „Nu. chiar acum a plecat!” „A plecat?” striga calatorul decepționat. „Pe ceasul de la biserică este ora 7:58. pe ceasul de la poștă este 7:55. iar la ceasul dumneavoastră este 8:01. Pe care ceas mă mai pot bizui?” „Aceasta rămâne la aprecierea dumneavoastră”, zise funcționarul, „însă pentru plecarea trenurilor, timpul de pe ceasurile noastre este decisiv.”

Tot așa este și în viața ta și a mea. Ceasul lui Dumnezeu dă ora exactă. Acest ceas este Cuvântul sfânt și veșnic. Când ne orientăm după acest ceas, nu vom fi decepționați niciodată și nici înșelați. El arată exact unde ne găsim. Iar arătătoarele ceasului de har al lui Dumnezeu sunt în dreptul lui „acum”. „Iată că *acum* este vremea potrivită; iată că *acum* este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2). Cine nu vine *azi* la Isus Hristos nu știe dacă *măine* va mai avea un prilej. „Tu ai murit la cruce pentru mine. Acolo ai luat locul meu. Sângele Tău m-a câștigat pe deplin. Cu trup și suflet sunt al Tău.”

Depinde de momentul potrivit. Odată va suna și pentru tine bătaia hotărâtoare a gongului. Nu lăsa să fie prea târziu!

Jaguarul

Acest cuvânt are un răsunet magic. Vedem înaintea ochilor noștri fantasticul automobil englez de sport, perfect ca formă și gonind ca un bolid. El este extraordinar de rapid și scump, râvnit de mulți și posedat de puțini. Dar lasă-mă să întrerup”. Nu despre mașini de sport este vorba acum.

Vreau să relatez despre un jaguar adevărat. Acesta este cu mult mai puțin cunoscut decât automobilul care îi poartă numele. Jaguarul este o pisică mare cu o blană frumoasă, galben-aurie cu pete negre. Asemenea leopardului, are o lungime de până la 1,50 metri. Jaguarul este animalul cel mai feroce și periculos din America Centrală și de Sud.

Un bogătaș mexican fiind în excursie a găsit într-o zi un pui de jaguar. El l-a luat la ferma lui și l-a hrănit cu biberonul. După câteva săptămâni mânca deja bucățele mici de carne crudă. Încetul cu încetul, din micuța arătare ciufulită a ieșit un jaguar adult cu mădulare puternice și cu o blană netedă. Vizitatorii fermei rămâneau uimiți privind neobișnuitul animal domestic.

Însă câțiva vânători de prin împrejurimi l-au avertizat pe proprietar să nu țină animalul periculos pe lângă casă. să-i redea libertatea sau, dacă nu, să-l închidă într-o cușcă.

Jaguarul este o tiara salbatică, niciodată nu va deveni destul de îmblânzit pentru a deveni un animal domestic. îi spuneau ei. Dar proprietarul de mândru ce era, ținea la părerea lui. Credea că, prin îngrijirea lui plină de dragoste, animalul își va pierde toată firea sălbatică și va deveni un animal domestic. Toate sfaturile, care i le dădeau alții, le socotea ca date din invidie. În felul acesta, jaguarul a rămas mai departe la el. Și într-adevăr, acesta îl urma ca un câine credincios. Zi de zi, îl lăsa pentru un timp să cutreiere în deplină libertate în jurul gospodăriei. Ajunse cu timpul însoțitorul său permanent și cel mai preferat.

Dar într-o seara, stăpânul se așeza ca de obicei comod în fotoliul sau să citească ziarul. În timp ce citea, observa că jaguarul torcea în felul pisicilor, se freca pe la picioarele lui cu corpul său greoi. Animalul făcea deseori acest lucru. Voia să fie ușor scărpinat. Întinse în mod automat mâna și îi mângâie corpul mare. Apoi jaguarul începu să-l lingă pe mâna. Dar ce era aceasta? Limba o simțea mai aspră ca de obicei. Deodată își aminti că în după-amiaza acelei zile se rănisese la mână într-o tufa de trandafiri. Și într-adevăr, când puse ziarul la o parte, văzu că rana abia vindecată a fost deschisă iarăși de limba aspră a jaguarului și sângera din nou.

Rămase încremenit. Porunci animalului să plece de lângă el. Însă acesta nu-l ascultă. Astfel, îi dădu un brânci cu piciorul pentru a se duce în colțul opus al camerei. Apoi luă iarăși ziarul ca să-l citească mai departe.

Dar ceva era neobișnuit. Liniștea ce se așternu i se păru sinistră. Un pericol neprevăzut plutea în aer.

Privi spre jaguarul său peste marginea ziarului. Atunci făcu ochii mari de spaimă și deveni palid ca moartea. Ceea ce văzu, nu mai era îmblânzitul său animal domestic. Jaguarul cu ochii înflăcărați pândea ca un animal de pradă și agitat își mișca încoace și încolo coada. Fiara cu putere uimitoare și cu multă energie, cu umerii încordați sta gata de atac. Abia ea putu să gândească până la capăt ce s-ar putea întâmpla, când puternica felină și făcu saltul să-și maltrateze victima fără apărare într-un chip nemilos și crud.

Vânătorii au avut dreptate. Un jaguar nu își va tăgădui niciodată natura sa de animal de pradă. Acum însă era prea târziu.

Și diavolul procedează exact așa cu oamenii. Mai întâi îi momeste să se joace cu păcatul. Atunci cel ademenit ajunge ca o minge de joc a păcatului. La început, totul arată așa de frumos și ademenitor și chiar inofensiv. Apoi devine o sclavie amara și urmează sfârșitul îngrozitor. Însă nu trebuie să fie așa. Lauda și mulțumiri să fie aduse lui

Dumnezeu, ca exista un Eliberator! „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului" (Ioan 8.34), însă „daca Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8.36). Isus a venit în lume. deci avem motive pentru o bucurie veșnică!

Două relatări demne de amintit

La începutul anului 1945, corespondentul de război Clarence W. Hall a ajuns în micul sat de circa o mie de suflete. Shimabuku, pe Okinawa. Acolo a făcut o uimitoare descoperire. Iată relatarea lui:

Satul se afla exact pe linia de înaintare americană împotriva japonezilor. Când patrula de recunoaștere ajunse până la intrarea în sat. soldații rămaseră pe loc ca înrădăcinați. Calea le era baricadată de doi bărbați. care se înclină adânc în fața lor și începură să vorbească. Subofițerul călit în luptă crezând că e un șiretlic ostil și fiind vigilent făcu semn unui translator să se apropie. Acesta, după ce ascultă, dădu din cap: „Nu înțeleg. Se pare ca suntem bine veniți ca și frați creștini. Unul spune că este primarul, iar celălalt este învățătorul satului. Cartea, pe care o ține cel mai în vârstă în mână. este o Biblie." Subofițerul dădu din cap și zise: „Să-l aducem mai bine pe preotul nostru." Și numaidecât preotul militar veni. împreună cu el și câțiva corespondenți de presă. Nouă însă ni se păru de-a dreptul suspect și mai întâi ne lăsarăm conduși prin sat de cei doi bărbați. Mai văzuserăm deja și alte sate din Okinawa. Toate făceau o impresie proastă. Shimabuku, din contră, strălucea ca o piatră prețioasă. Pretutindeni eram salutați surâzând. Plini de mândrie, ne arătară casele de o curățenie perfectă, ogoarele plantate în terase, grâнарul și mica fabrică de zahăr.

Amândoi povesteau cu mare entuziasm, iar translatorul ne spuse: „Până acum au întâlnit doar un singur american și aceasta cu multă vreme în urmă. Pentru că era un creștin, ne consideră și pe noi tot creștini. Nu pot înțelege însă prea bine de ce am tras cu arma când am ajuns aici." Încetul cu încetul, ieși la iveală toată povestea. În urmă cu 30 de ani. un misionar american în drum spre centrul țării a tăcut un popas în satul acesta. Prin mărturia lui s-au convertit doi oameni, adică cei doi bărbați. Misionarul i-a învățat câteva cântări creștine și le-a lăsat o Biblie tradusă în limba japoneză, îndemnându-i totodată să trăiască după principiile acestei cărți. De atunci n-au mai venit în contact cu creștini din exterior, însă cu Biblia în mână au reușit să ducă o viață cu adevărat creștină.

Cum a fost posibil acest lucru? Cei doi convertiți au citit neobosit în Cuvântul lui Dumnezeu și au găsit în Isus Hristos Domnul lor, un model de viață ideal, iar în predica Lui de pe munte un îndreptar pentru comportarea în comunitate. Și prin Biblie, tot mai

mulți locuitori s-au convertit cu adevărat. Astăzi, studiul Bibliei este disciplina principală în școală. unde elevii citesc zilnic și învață pe de rost pasaje importante. În felul acesta, deja o generație întreagă a crescut prin Cuvântul lui Dumnezeu. Succesul era evident. În Shimabuku nu existau închisori, nu erau locuri de distracții, alcoolismul nu constituia o tema. Locuitorii se bucurau de o adevărată sănătate și trăiau fericiți și mulțumiți.

Serviciul lor divin era simplu, însă cu toate acestea solemn. Nu exista liturghie. Unul citea din Biblie, alți credincioși se rugau, apoi cântau împreună. Șoferul meu și cu mine am fost de-a dreptul acaparați de puterea melodică a cântării: „Lăudați cu toții puterea Numelui lui Isus”. Încât am început să cântăm și noi cu însuflețire. Apoi, privirea ni s-a oprit pe Biblie. Cartea legată în imitație de piele era uzată, coperta plesnită și paginile pătate. Nu era de mirare, dacă a fost folosită mereu timp de treizeci de ani. Însă ei o țineau în mână cu atenție și respect.

După terminarea serviciului divin, pe când mulțimea se împrăștia, iar noi așteptam, șoferul meu îmi șopti cu o voce emoționată: „Deci toate acestea a reușit să le facă Biblia și doi oameni care cred în Isus.” Apoi privind într-o parte spre o groapă în pământ făcută de un obuz de tun. murmură: „Poate totuși noi întrebuițăm arme false pentru a îmbunătăți lumea.”

Aceasta a fost relatarea corespondentului de război. Și acum. zboară cu mine în gând spre Elveția pașnică, bogată și neutră de peste o sută de ani! Evanghelistul francez Erino Dapozzo, originar din Italia, a relatat:

Cu câțva timp în urmă am dat un anunț în câteva ziare din Elveția franceză, și anume în Geneva, Montreux și Lausanne. Prin aceste anunțuri căutam Biblii noi și vechi pentru lucrarea misionară din Franța. Multă vreme nu s-a anunțat nimeni. Într-un târziu am primit o înștiințare de la un birtaş. Remarcați. o comunicare dintr-un restaurant, nu de la o parohie! Birtaşul mi-a scris câteva rânduri: „Stimat domn! Vă rog să treceți pe la mine. Am multe Biblii, pe care le pot dăru.”

Imediat am pornit la drum. Birtaşul a fost foarte prietenos: „Am un teanc întreg de Biblii”, zise el. „Interesant, interesant”, am spus eu curios. Apoi am ieșit împreună în fața casei. Birtaşul zise: „Vreau să vă explic totul. Vedeți acolo biserica?” „Da. desigur.” „Acum fiți atent! Acolo este biserica, aici restaurantul meu. Perechile, care se cununa în biserică, primesc de la domnul pastor o Biblie, cadou de nunta. Pe prima pagină a Bibliei stau scrise frumos numele și prenumele lor. După cununie, nuntașii vin la mine în restaurant pentru masa de prânz. Mănâncă bine și beau mult. iar. când pleacă, rup din

Biblie prima pagina cu numele, iar Biblia o lasa aici." Apoi birtașul m-a condus într-o camera laterală. Pe masa se găseau 62 de Biblii. Biblii noi. aruncate. în Elveția cea evlavioasă.

Aceste două relatări vorbesc de la sine. nu mai trebuie adăugat nimic. Să-mi fie însă permisă o întrebare către tine. care trăiești de asemenea într-o țară creștină: Cum prețuiești Cuvântul lui Dumnezeu? Înseamnă el totul pentru tine. numai puțin sau chiar nimic? Care este răspunsul tău? Dacă s-a depus praf pe Biblia ta. atunci și pe sufletul tău s-a depus, la în mână minunată scrisoare a lui Dumnezeu adresată ție! Vei găsi în ea comori neprețuite, ca îți oferă viața veșnică. Deci: „Căutați în Cartea Domnului și citiți!" (Isaia 34.16). „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!" (Luca 1 1.28).

O scrisoare eficace

Chicago al doilea oraș ca mărime din S.U.A". Lux, bunăstare, localuri de petreceri, dar și locuințe întunecoase, cârciumi și baruri". O fată nimerise în drojdia societății din Chicago. La început, totul părea pentru ca așa de ademenitor. însă după aceea nu ramase decât o tristă amăgire.

Se amuza cu prieteni și prietene. În adâncul inimii ci însă rodea dorul de casă al unei fiice pierdute. De ani de zile. acasă o aștepta cineva; aceasta era mama ei. care ar fi dorit chiar să meargă să o caute. Dar unde? Unde?"

Dragostea găsește remediu. Ii va scrie o scrisoare. Însă unde? Chiar și pentru poliția judiciară, domiciliul fiicei era necunoscut. Fiica ei era dată dispărută.

Atunci își făcu o serie întreagă de fotografii cu chipul ei îmbătrânit de necaz. Aceste poze le lipi pe bucăți de hârtie, iar dedesubt scrise: „Vino acasă! Mama te așteaptă!" Cu aceste fotografii merse prin cârciumile din Chicago și ceru permisiunea să le afișeze pe pereți. Sa folosească oare la ceva? Oare va citi și fiica ei? Va răspunde la apelul ei?"

Afară era întuneric. Înăuntru doar puțină lumină.

iar în acest semiîntuneric. într-un local de noapte, o orchestră cânta. O tânără femeie cu sufletul gol și cu o viață ruinată se mișca în acea atmosfera sinistă. Dintr-o dată rămase pe loc. ca lovită de trăsnet. Ce vrea să însemne aceasta? Pe perete atârna chipul unei femei bătrâne". „Vino acasă! Mama te așteaptă!" Atunci scoase un strigăt sfâșietor: „Mama!"

Câteva ore mai târziu a fost acasă. Au fost suficiente numai cinci cuvinte. În ele se află și cuprinsul scrisorii pe care Dumnezeu ți-o adresează și ție: „Vino acasă! Unul care te iubește te așteaptă să vii!” El vrea să-ți dăruiască pace, bucurie și fericire (Matei 11.28). Să dea Domnul ca scrisoarea Lui către tine să fie tot atât de eficace ca și scrisoarea mamei către fiica ei. Vino acasă și nu vei regreta niciodată!

Pătruns cu privirea

„Ah, dacă ar fi omul transparent ca o meduză, pentru ca să poți privi locul bolii lui.” Cu aceste cuvinte, un doctor își exprimase dorința fierbinte în numele multor medici. Stăteau neputincioși în fața necunoscutului din corpul omenesc. O privire directă în interiorul bolnavului le era cu neputință.

Cine putea bănuia că un astfel de vis va putea deveni vreodată realitate? Și totuși, aceasta zi avea să sosească: 8 noiembrie 1895. În acea zi memorabilă, peste frumosul și ingeniosul oraș Würzburg, pe care îl cântase odinioară Walther von der Vogelweide și în care Tilman Riemenschneider crease operele sale de artă, iar Balthasar Neumann își ridicase clădirile sale splendide în stil baroc, se lăsa înserarea timpurie a unei zile umede de noiembrie. În oraș era liniște. Luminile erau stinse. În noaptea aceea însă, un bărbat nu putea dormi. Acesta era Wilhelm Röntgen, profesor de fizică la universitate. Încă de cu seara se comportă foarte ciudat. Mânca puțin și abia auzi ce se vorbea. Se grăbi să meargă din nou în laboratorul său. O neliniște inexplicabilă domnea înăuntrul lui. Röntgen bănuia că se află pe urma unei descoperiri nemaiauzite. Însă toată chestiunea era încă atât de nesigură și plină de enigme.

În săptămânile care au urmat, noapte de noapte au ars luminile în dosul perdelelor din laboratorul său din Pleicherring, care astăzi poartă numele de Röntgenring. Din când în când, ferestrele laboratorului se întuneau, ca apoi să scape iarăși luminile îndărătul geamurilor. Cine dorea să afle ceva mai detaliat, nu avea succes. Röntgen era tăcut și lucra de unul singur. În cele din urmă, a trebuit să i se aducă mâncarea în laborator și tot aici și-a aranjat și un pat de dormit. Doar soției sale i-a dat de înțeles când i-a spus: „Fă ceva despre care, când va afla lumea, va zice: Röntgen a înnebunit!” În felul acesta, a lucrat 43 de zile în singurătatea laboratorului său. Numai când el însuși a fost sigur de reușită, a intenționat să vorbească despre aceasta. Iar când Röntgen, pe 28 decembrie 1895, i-a prezentat președintelui societății fizico-medicale din Würzburg rezultatele muncii sale neobosite, această comunicare a cuprins 17 puncte clar formulate ca rezultat

al experiențelor sale țara număr, care l-au preocupat săptămâni la rând, zi și noapte. Lucrarea purta titlul modest „Un nou gen de raze”, deși era o senzație în domeniul fizicii. Întrucât tăcea cunoscuta descoperirea unui tip de raze atotpătrunzătoare. Această lucrare s-a tipărit imediat, după care la 23 ianuarie 1896 s-a convocat o ședință a societății, la care Röntgen însuși urma să relateze despre descoperirea sa. Însă despre Röntgen și descoperirea sa, publicul a început să afle cu mult timp înainte. într-un mod cu totul neintenționat. Röntgen scrisese prietenului și colegului său, profesorul Exner de la Viena. o scrisoare în care îi făcea cunoscut cele mai importante lucruri despre noua sa descoperire. punând alăturat și un clișeu al mâinii radioscopate. Exner s-a consultat cu câțiva prieteni asupra acestui lucru și le-a arătat și radioscopia.

Presa vieneză a aflat și a doua zi. pe 7 ianuarie 1896. a scos un articol cu titlul „O descoperire senzațională”. Telegramele alergau în toată lumea și în toate ziarele apăreau rapoarte senzaționale: „S-au descoperit raze-minune!”, „Corpul omenesc a devenit transparent!”“. Nu numai laicii, dar și mulți învațați s-au îndoit de autenticitatea comunicărilor presei. Apoi s-a făcut cunoscută vestea că împăratul, pe data de 13 ianuarie, l-a chemat la el pe savant, iar acesta i-a prezentat descoperirea sa.

În data de 23 ianuarie 1896. la ședința societății fizico-medice era o mare înghesuială. O mare tensiune domnea în sala. într-un proces-verbal al ședinței se putea citi: „Salutat prin aplauze de lungă durată, savantul în vârstă de 50 de ani, cu o statură înaltă, uscățivă, cu păr închis la culoare și barbă, intră în sala. Realist și obiectiv. Röntgen relatează despre descoperirea lui. explicând referatul prin exemple concrete. executate de aparatele construite de el însuși. Oricine din sală putea să vadă pe ecran scheletul mâinii sale vii sau contururile obiectelor împachetate etanș. Bătrânul anatomist, consilierul secret von Koelliker. puse mâna în fața tuturor pe o placă fotografică izolată față de lumină, care se afla sub o lampă. Încă în timpul referatului, placă se developa, iar imaginea acestui schelet de mână a fost privită cu uimire. Röntgen numise aceste raze cu litera «X». Însă la sfârșitul ședinței, domnul von Koelliker tăcu propunerea ca razele să poarte numele savantului care le-a descoperit, fapt ce a declanșat o nouă explozie de entuziasm general.”

De la acea zi de noiembrie a anului 1895, corpul omenesc a devenit explorabil spre folosul suferinzilor. Orice loc dorit se lasă expus în clișeu. Nici acum însă un lucru nu îl poate face omul, și anume să fotografieze și să recunoască ce se ascunde dincolo de starea aceasta corporală. Gândurile și caracterul în multiplicitatea lor de forme nu se lasă

radiografiate. Chiar psihologia cu grandioasele ei cunoștințe științifice stă în fața pragului unei case mari. necunoscute: omul creatura necunoscută așa s-ar putea aproape spune. Câtă camuflare, fățarnicie și joc de-a v-ați ascunselea este posibil, tară ca vreun alt om sa le observe! Câte gânduri rele și imorale nu se ascund! Nimeni nu le poate observa. Sau poate totuși?! Aceasta este de neînchipuit. Insa așa este! Orice om este pe deplin transparent și poate fi pătruns cu privirea până în cutele cele mai tainice ale inimii și totul este însemnat cu exactitate, chiar si gândurile tainice. căci „Doamne, Tu de departe îmi pătrunzi gândul”. chiar și căile tainice, căci”Tu cunoști toate caile mele”, chiar orice cuvânt, „căci nu-mi ajunge cuvântul pe limba, și Tu. Doamne, îl și cunoști în totul” (Psalm 139.2-4). Judecătorul ceresc va da într-o zi totul pe față. da. cu adevărat totul. „Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va li descoperit, nimic tănuit, care nu va li cunoscut si nu va veni la lumina” (Luca X. I 7).

Mediteaza asupra vieții tale! Fii sincer! Nu te înșela pe tine însuși! Numai atunci Dumnezeu te poate ajuta. Mai întâi trebuie să-ți descoperi păcatele înaintea Lui și numai după aceea El le poate spala si ierta. Dacă nu o faci acum, atunci o va face El la judecata, când te va și condamna. El îți oferă astăzi încă iertarea prin Isus Hristos, în fața lui Dumnezeu, iertare înseamnă ștergere și uitare cu adevărat. Contul tău de datorii și de vina poate sa fie șters cu desăvârșire. De aceea începe o viața nouă cu Salvatorul tău! El îți promite: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și pacatele ca o ceață. întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat!” (Isaia 44.22).

Cel mai minunat lucru secundar din lume

Sportul este ceva minunat! Nu mă refer la modernul „sport de spectatori” care se extinde din ce în ce mai mult; căci nu puțini par să creadă într-adevăr că sunt deja tipi sportivi atunci când populează locurile la peluză în stadioane ori stau numai în fața ecranelor de televizoare ca să privească întrecerile sportive.

Nu, ci tu însuși să-ți oțelești corpul pe cât posibil în aer proaspăt și în natură, primind un nou avânt pentru fiecare zi. Dacă este înțeles în felul acesta, sportul creează o echilibrare fizică și psihică ce favorizează starea sănătății, având în vedere felul nostru de viață adesea stresant. Deci când faci gimnastică. bați mingea, înoți sau schiezi, atunci nu e importantă stabilirea de noi recorduri, ci fortificarea corpului tău pentru a-l păstra flexibil și sănătos.

De fapt, de unde provine cuvântul „sport”? Vine cum putea fi altfel din Anglia, patria sportului. Acolo a fost preluat în secolul al cincisprezecelea, provenind din verbul latinesc „disportare” (a împrăştia, a distra). În înţelesul original, „sport” înseamnă, prin urmare, distracţie, deci petrecere a timpului. Această noţiune, ce depăşeşte cu mult semnificaţia antrenamentului fizic, continuă să existe şi astăzi, de altfel în termeni cum sunt: „sport al minţii”, „sport filatelist”, „sport cu undiţa” şi multe altele. Chiar şi expresia „să-ţi faci din ceva un sport” conduce spre înţelesul iniţial al cuvântului. Şi exact aceasta ar trebui să fie exerciţiile sportive fizice: o petrecere sănătoasă a timpului, care să reprezinte un balans pentru îndeletnicirile noastre profesionale adesea sărace în mişcare. Doctorii de asemenea accentuează mereu faptul că sănătatea noastră ar fi mai bună, dacă ar fi mai puţini spectatori în faţa televizorului, cât şi la marginea terenului de sport, dar în schimb să fie practicate mai mult exerciţiile fizice pentru întărirea corpului.

Şi tocmai cei pasivi, care se considera sportivi, tocmai aceştia iau sportul aşa de brutal, încât pot să se înfurie sau chiar să se lovească unii pe alţii când e vorba dacă mingea a fost într-adevăr în plasa sau nu. Prin aceasta uită cu desăvârşire ce este sportul de fapt. Un englez înţelept s-a exprimat odată în felul acesta: „Sportul este cel mai minunat lucru secundar din lume”.

Cel mai minunat lucru secundar din lume? Uneori îţi vine să te îndoieşti, de exemplu atunci, în iulie 1966 la campionatul mondial de fotbal din Anglia. La marea finală din 30 iulie de pe stadionul londonez Wembley, echipa engleză a învins echipa naţionala germana cu scorul de 4:2 şi a primit din mâna reginei mult râvnita cupă mondială de aur. A fost un joc captivant, un joc frumos. Cu prelungiri, ambele echipe au luptat 120 de minute şi în cele din urmă germanii au pierdut. Ceea ce s-a întâmplat însă în sferturile de finală şi în semifinală nu a arătat nicidecum că sportul ar fi cel mai minunat lucru secundar din lume, ci mai degrabă a dat impresia de a fi luptă pe viaţă şi pe moarte. Acest fapt a inspirat un mare cotidian german să dea comentariului său asupra jocurilor mondiale de fotbal titlul semnificativ: „Tragedie”. Despre frumuseţe şi imparţialitate sportivă nu s-a putut simţi nimic în unele momente. Din păcate, arbitrii au fost nevoiţi prea de multe ori să elimine câte un jucător de pe teren. Unii jucători au fost eliminaţi chiar complet. Se pare că ei confundaseră terenul de fotbal cu un ring de box. Pe lângă aceasta, încălcarea regulilor a fost aşa de perfida, încât adevărata dimensiune a trebuit dezvăluită prin filmarea cu încetinitorul. După terminarea meciului însă, atmosfera a continuat în acelaşi spirit degradant. Uwe Seeler, căpitanul echipei germane, a trebuit la

rândul lui sa se lase pălmuit de un jucător eliminat din echipa adversară. Arbitrii au putut părăsi stadionul numai sub protecția poliției și aceasta pe cai secrete. Președintele F.I.F.A” Sir Stanley Rous. a trebuit să se lase caracterizat ca „idiot”, după care a spus resemnat: „Privesc cu multă îngrijorare monstruozițiile”.

Cel mai minunat lucru secundar din lume! Adesea ai cu totul o altă impresie. Afară era întuneric beznă când echipa națională de fotbal a Italiei, învinsă de echipa Coreei de Nord. ateriza pe aeroportul de la Genua. Ora exactă era 3:28 noaptea. Jucătorii nu aveau bărbi false, după cum dăduse sa se înțeleagă un caricaturist, ci mai degrabă recuseră la protecția nopții și a poliției. Aceasta a fost pricina pentru care sosiră la acea ora neobișnuită. Când seara se apropie de avion, iar echipa sportivă coborî, nu li se întinse nici un covor roșu, iar în lumina palidă a becurilor de pe aeroport nu li se înmâna nici un buchet de flori. Însă chiar și momentul și ora sosirii bine chibzuite nu îi apărară de „salutul de primire” al concetățenilor lor. O ploaie de pătlăgele roșii și altele se îndreptară spre ei”. O mulțime de 700 de capete îi întâmpină cu țipete și huiduieli însoțite de cuvinte murdare. Răsplătiți în felul acesta, sportivii străbătură drumul de la avion până la mașinile ce îi așteptau sub paza trupelor italiene de jandarmerie. Chiar și când coloana de mașini se puse în mișcare, mulțimea înfuriată azvârli în mașini cu lovituri de picior.

Sportul, cel mai minunat lucru secundar din lume? Oricât ar fi de regretabil, dar nu aceasta este realitatea. Și aceasta fără să mai relatez, ca într-adevăr pe ici, pe colo s-a întâmplat ca cineva și-a pus capăt vieții, pentru ca televizorul s-a defectat în timpul transmisiunii jocurilor mondiale de fotbal sau pentru că echipa sa preferată a pierdut întrecerea. Acestea pot fi câteva cazuri izolate, regretabile ale unor oameni orbiți pentru un moment. Dar când sute sau chiar mii își pierd controlul și nu mai știu ce fac, atunci cheștiunea devine și mai îngrozitoare.

Timp de două ceasuri, străzile Lisabonei rămaseră pustii. întreaga populație stătea în fața aparatelor de radio și a televizoarelor și urmărea meciul cu Brazilia. Apoi. dintr-o dată orașul parcă exploda. Ca la un ordin, mii de oameni se năpustiră pe străzi cântând și dansând cu o bucurie exaltată. Spre cer erau aruncate rachete luminoase. „Suntem mai buni decât cei mai buni din lume”, strigau oamenii, nemaștiind ce să facă de entuziasmul ce îi cuprinsese și cu toții se îngrămădiră în restaurante pentru a închina un pahar în cinstea victoriei. Cu totul altfel a fost atmosfera în Brazilia, și mai ales în Rio de Janeiro. Într-o piață mare, centrală din Rio a fost ascultată de o mulțime de circa 5.000 de oameni transmisia directă prin radio a meciului din Anglia. Când a devenit clar că iubiții idoli ai

fotbalului au fost învinși și detronați, mulți au căzut în leșin, în timp ce proprietarii de baruri, prevăzători, au lăsat în jos zăbrelele la geamuri.

Si au avut dreptate, căci mulțimea înfuriată s-a pus în mișcare. Între suporterii fierbând de mânie și poliție s-a desfășurat o adevărată luptă de stradă. Numai cu mare greutate, poliția a reușit să oprească mulțimea decepționată, să nu ia cu asalt cartierul general al federației braziliene de fotbal. S-a ajuns la periculoase lupte corp la corp și mulți s-au ales cu leziuni serioase. Asemănător s-a petrecut în San Paulo, al doilea oraș mare al Braziliei. Aici, oamenii de ordine au trebuit să formeze un cordon de paza în jurul locuinței antrenorului național, Feola. Suporterii fotbalului strigau plini de ură: „Linșarea lui Feola! Spânzurarea lui Feola!” Acesta a fost crudul adevăr. Cel mai minunat lucru secundar din lume a devenit nebunie și fanatism dezastruos.

Și acum fă împreună cu mine un salt sportiv, o săritură în lungime, ea să spunem așa. Vreau să te conduc de la ceea ce trebuie să tic „cel mai minunat lucru secundar din lume” la esențialul decisiv al vieții tale. Pavel, marele și curajosul mesager al iubitului său Domn, a parcurs în viața sa mii de kilometri pe jos în călătoriile sale. iar pe mare a avut călătorii aventuroase. El s-a supus unor eforturi corporale mult mai mari decât mulți eroi sportivi ai timpurilor noastre. Iată ce i-a scris tânărului său prieten Timotei: „Căci deprinderea trupeză este de puțin folos, pe când evlavie este folositoare în orice privință, întrucât ea arc făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” Și a continuat solemn: „Iată un cuvânt adevărat și cu totul vrednic de primit!” (I Timotei 4.X-9). Același lucru vreau să ți-l adresez și ție. Oțelirea fizică nu este nimic rău. Deci nu este rău a te căii prin exerciții fizice și sport. De aceea practică sportul mai departe consecvent! Fă ceva pentru fizicul tău! Gândește-te însă ca un lucru secundar nu trebuie niciodată să devină un lucru principal! „Principal este ca principalul să rămână principal!” Așa s-a exprimat odată un om înțelept. Și ce este principalul? Principalul este să-ți pui viața în ordine față de Dumnezeu și apoi să trăiești viața pentru Domnul tău. Atunci ai făgăduința vieții veșnice și te așteaptă o cunună de biruință, care nu se veștejește niciodată.

Fii pregătit în orice vreme!

Southampton". În urletul sirenelor, vaporul grecesc de lux „Lakonia” porni în larg într-o croazieră de Crăciun spre Madeira. De pe vas se vedeau batiste fluturând”. Țărml se pierdu în depărtare. Toți pasagerii erau bine dispuși, deoarece își programaseră o călătorie deosebită. În prospectul biroului de voiaj englez stătea scris textual: ”Aici aveți posibilitatea să petreceți o vacanță în care toate riscurile sunt excluse. Aici aveți un concediu de care vă veți aminti mereu și despre care veți vorbi tot restul vieții.” Toate riscurile excluse? Desigur. ”Lakonia” dispunea de o instalație automată de prevenire a incendiilor; oricum avea mai multe locuri în bărcile de salvare decât pasageri la bord. chiar și atunci când toate cabinele erau ocupate. Un concediu despre care se va vorbi tot restul vieții? Și acest lucru era adevărat cel puțin pentru supraviețuitori, căci circa 160 de pasageri de pe vasul „Lakonia” își găsiră moartea în largul mării cu o zi înainte de ajunul Crăciunului. Care a fost cauza? Un uriaș incendiu. Și acesta cu toată existența unei instalații automate de prevenire a incendiilor. Însă cum a putut să izbucnească un astfel de incendiu? Din motive necunoscute”.

Bruxelles”. Paturile erau primenite, iar pe mese erau așezate flori. Erau pregătite mâncăruri deosebite. Multe familii din capitala belgiană așteptau întoarcerea acasă a copiilor lor. Aceștia urmau să sosească cu autobuzul dintr-o frumoasă excursie de vacanța tăcuta în Austria. Se aștepta”. Se făcuse târziu. Se aștepta în continuare”. Curând se strecură zvonul: accident. Apoi acest zvon a fost continuat și se răspândi cu iuțea fulgerului: accident pe autostrada lângă Limburg.

Răniți? Da!

Morți? Posibil!

Morți?? Da!

Câți?”.

Apoi deveni realitate crudă: din cei 43 de pasageri ai modernului autobuz, numai zece au scăpat cu viață, 33 au murit, dintre care 28 de adolescenți și copii. În aula unei școli din Limburg au fost așezate șiruri lungi de sicrie negre.

Londra”. În gara suburbiei Harrow, trenul de dimineața stătea gata de plecare și era ticsit de calatori. Cu toate că era timpul de plecare, trenul încă stătea pe loc. Nimeni nu știa de ce. Dintr-o dată, trenul accelerat din Scoția intră cu viteza nebuna în trenul din gara care aștepta. Vagoanele se izbiră și intrară unele în altele ca niște cutii de chibrituri. După câteva secunde, un al treilea tren, cel de Londra, în plină viteză străpunse în haosul

de dărâmaturi și trupuri sângerânde, împrăștiate de-a lungul și de-a latul șinelor. Peste o sută de oameni, care erau în drum spre locul de munca, nu mai ajunseră niciodată acolo”.

Trăim într-un timp al vitezei. Valul de informații ne copleșește fără răsuflare și deseori țara simț. S-ar putea scrie o carte întreagă despre nenorociri. Să ne amintim de catastrofa de linie ferată din Eschede la Celle. Trenul 884 „Wilhelm Conrad Röntgen” se afla pe traseul său obișnuit de la München la Hamburg. Nenorocirea s-a petrecut la ora 10:59. La unul din vagoane s-a desprins o roată defectă. Trenul înainta cu viteza de 200 de kilometri pe oră. Trenul a deraiat și a intrat într-un pod cu o viteză de neînchipuit. Vagoanele au intrat unul în altul și au rupt podul. Masele de beton au îngropat oamenii și vagoanele. A fost o imagine de groază. Bilanțul groaznic a fost 101 morți și mulți răniți grav.

Cui îi mai spune ceva numele „Estonia”? Nenorocirea s-a întâmplat în noaptea de 28 septembrie 1994 pe Marea Baltică. La bord erau 989 de pasageri în drum spre Stockholm. În scurt timp. uriașul s-a scufundat. Au fost salvate numai 137 de persoane, iar 852 au murit în valurile reci ca gheața.

Care a fost cauza nenorocirii? A fost o greșeală de construcție? Sau un atentat terorist? E adevărat că au explodat 3 bombe la bord? Raportul de cercetare lung de 1.300 de pagini nu a ajuns la nici un rezultat clar.

Paris, 25 iulie 2000”. Un Concorde, avionul de prestigiu al circulației aeriene, a pornit cu zborul numărul AF 4590 de pe aeroportul Charles-de-Gaulle spre New York. Acolo, vaporul de cinci stele „MS Germania” aștepta 100 de persoane din Germania care doreau să-și petreacă două săptămâni de concediu în Marea Caraibilor. Cu o viteză de 2.200 de kilometri pe oră, avionul Concorde urma să ajungă în 3.5 ore în New York. Dar deja startul făcu probleme. Căuciucurile se rupseră în fâșii înainte de ridicare, iar rezervoarele luară foc. La ora 16:44. avionul se prăbuși pe un hotel nu departe de Paris. Într-un infern de flăcări de nedescris își pierdură viața în mod groaznic 113 oameni.

Dar ce rost au aceste relatări? Aceasta ar însemna cumva că nu mai trebuie să călătorești cu trenul sau cu mașina sau să nu mai întreprinzi nici o călătorie cu vaporul sau cu avionul? Dacă te gândești la miile de morți care rezultă anual din accidente de circulație în R.F.G” aproape că ai ajunge la concluzia aceasta. Dar unde te mai poți simți în siguranța? Niciunde. Accidente și boli ți se pot întâmpla și acasă, acestea pot lovi atât pe bătrân, cât și pe tânăr. Am o fotografie unde împreună cu mine se mai văd patru dintre prietenii mei, la scurt timp înainte de bacalaureat. Cinci tineri sănătoși și plini de optimism! Nu după multă vreme, doi dintre tineri au murit, unul într-un accident de

automobil, celălalt în urma unei boli grele; tocmai el. cel mai sportiv și cel mai vânjos dintre noi. a trebuit să sufere de o boală așa de chinuitoare.

Cu mult înainte, când eram în clasele primare, aveam un coleg ștrengar, cu părul creț de culoare blond-roșcat. Era sprinten ca o sfârlează și plin de viață. Când învățătorul nu era în clasa. încalca peste bănci și masa. Pe lângă aceasta era așa de sănătos și sincer, ca l-am îndrăgit în mod deosebit. S-ar fi gândit cineva ca tocmai el să se îmbolnăvească așa de grav? Când am stat lângă patul lui din spital și m-a privit cu ochii lui luminoși de băiețandru, încă nu bănuia nimic din ceea ce cu deja aflasem. Doctorii pierduseră orice speranță în vindecarea lui. Avea numai 15 ani. Curând colegii lui au stat în fața mormântului deschis". Ceasul lui s-a oprit. Toate ceasurile se opresc odată, la unul mai devreme, la altul mai târziu.

Odinioară în Londra, când am fost martor ocular la agitația și consternarea produsă de accidentul de tren din Harrow, am văzut fotografiile în ziare. Pe una din fotografii se putea vedea un ceas. Era ceasornicul de pe peronul gării, unde trenul de suburbie fusese zdrobit cu desăvârșire. Arătătoarele lui indicau ora 8 și 19 minute, exact clipa ciocnirii, care le oprise pe loc. Însă lângă ceas se mai putea vedea ceva. Acolo era atârnat un afiș cu cuvintele: "Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeu tău!" (Amos 4.12).

Cât de puțini vor fi citit acele cuvinte de pe placardă și câți din ei vor fi cugetat asupra lor? Dintr-o dată însă, aceste cuvinte au vorbit cu glas de tunet, căci mulți oameni au trebuit chiar în clipa aceea să-L întâlnească pe Dumnezeu. Ceasul lor se oprise.

O, de n-ai trece nepăsător pe lângă aceste cuvinte biblice! Ele au fost adresate poporului Israel, însă mai vorbesc și astăzi fiecăruia care vrea să le audă. Mai devreme sau mai târziu vine pentru fiecare ora. când trebuie să-L întâlnească pe Dumnezeu. Ești pregătit? Ești la adăpost în Isus Hristos?

Horoscopul săptămânii

În orice ziar cotidian, revistă sau prospect pe care măcelarul ți-l pune amabil în sacoșă împreună cu cârnatul și șunca, peste tot te lovești de același lucru: de horoscop. De fapt ce este un „horoscop” și de ce se întrebuințează în zilele noastre atât de multa cerneala pentru așa ceva?

Cuvântul „horoscop” provine parțial din latina, parțial din greacă și înseamnă „perspectivă a orei”. Se cerceta care era poziția stelelor, una față de cealaltă, în momentul nașterii unui om. De aici se credea că se pot primi lămuriri asupra destinului său. Grecii și

romanii au preluat aceste lucruri obscure de la babilonieni. ai căror preoți păgâni se ocupau în mod deosebit cu prezicerea viitorului, pe baza studiului corpurilor cerești, numit și astrologie. În evul mediu, aceasta superstiție a fost foarte larg răspândită, însă și aceasta ar trebui să ne alarmeze cel mai mult ea a fost în floare nu numai în întunecimea evului mediu, ci astăzi este cu mult mai mult răspândită. Parc a fi o gluma, însă este cruda realitate. În epoca noastră luminoasă, progresistă, în care dezagregăm atomul și trimitem în spațiu nave cosmice, credința în horoscop este superstiția cea mai larg răspândită.

Cum este posibil acest lucru? Mulți oameni nu mai cred în Dumnezeu; sau ceea ce este și mai rău, trăiesc așa ca și cum nu ar exista Dumnezeu. Vor să tic independenți, să facă numai ce le convine lor. De aceea se îndreaptă aproape obligatoriu spre o altă credință, și anume spre superstiție. Aceasta este tot o credință, chiar dacă ea este îndreptată în sens opus. spre diavolul. Cine este superstițios, cade automat în vraja puterilor întunericului. Iar cine îi întinde diavolului degetul mic. aceluia el îi apucă toată mâna. Un astfel de deget mic este horoscopul.

În Germania, conform unui raport al ziarului „Die Woche”. numărul astrologilor s-a înzecit prin utilizarea computerelor. În prezent, aici sunt activi circa 96.000 de prezicători, respectiv astrologi. Ramura ezotericii bubuie. Cifra de afaceri pe an se ridică la 7.5 miliarde euro.

Oare este adevărat ce este scris în horoscop? Dacă horoscoapele din ziarele noastre ar spune adevărul, atunci nu ar exista, conform zodiacului, mai mult de 12 grupe de oameni, dintre care fiecare grupă ar trebui să experimenteze zi de zi aceleași lucruri. În afara de aceasta, horoscoapele din diferite ziare și reviste se contrazic unul pe altul sau sunt redactate într-un fel lipsit de precizie, ca să poată fi interpretate în multe feluri cu multe înțelesuri, ca să se potrivească pentru oricine. De asemenea „regulile de joc” ale astrologiei sunt pe deplin arbitrare și nu au de-a face cu știința câtuși de puțin. Așa ea nu trebuie să ne mirăm când adevărații oameni de știință ai astronomiei sunt adversari hotărâți ai astrologiei cu totul neștiințifice. într-o depoziție a societății astronomice se spune: „Ceea ce se prezintă astăzi ca astrologie. cosmobiologie ș.a.m.d. nu este altceva decât un amestec de superstiție, șarlatanie și afacerism.”

Obiectiv deci. nu se poate da crezare horoscopului. Pentru aceasta însă să credem că poate fi doar o prostie, o gluma nevătămătoare? Nu, în nici un caz, nu! Cine își pune încrederea în horoscop se așază în conflict direct cu Dumnezeu. El ajunge în sfera de exercitare a puterii diavolului. După Biblie, superstiția nu este numai un semn de prostie,

credulitate și lipsă de cunoștință, ci o punere la dispoziția puterilor împotrivoare lui Dumnezeu. „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (Leviticul 19.31).

Credința în horoscop a fost, este și va fi până la sfârșit o credință demonică, drăcească. Urmările acestei credințe ne înconjoară în tot locul: indiferența față de Cuvântul lui Dumnezeu, lipsa de bucurii, deprimare. Este un drum ce conduce la pierzare. într-o astfel de viață se poate zări adesea de aici înspăimântătorul foc al gheenei. Nu în zadar spune Dumnezeu despre acela care face astfel de lucruri: „îmi voi întoarce Fața împotriva omului aceluia". (Leviticul 20.6). De aceea nu trebuie să credem în horoscop. De aceea nu trebuie nici măcar să-l citim. Ca și toate lucrurile oculte, magia, ghicitul în cărți, ș.a.m.d" horoscopul este viclenie perfidă ca o pânză de păianjen. Cine ajunge odată în ochiurile ei. fie chiar și în glumă, se încurcă tot mai adânc în ele.

Cum poți ieși afara din aceasta periculoasă pânză de păianjen? Unde se poate găsi eliberare? Mai întâi trebuie să-ți dai seama că tu singur nu te poți elibera. Nici un om nu este suficient de puternic, ca să poată birui forțele întunericului din această lume. Singurul, care este suficient de puternic, este biruitorul de la Golgota, Isus Hristos. El este Fiul lui Dumnezeu care L-a biruit pe cruce pe diavolul. Această biruință trebuie să o iei pentru tine în mod personal, ca un drept al tău. De aceea vino la El cu toate păcatele tale și constrângerile ce le ai! Mărturisește-I vina ta! El te iartă și îți curățește inima. Isus Hristos îți dă și putere să începi o viață nouă cu El și să spui nu păcatului.

Atunci nu mai ai nevoie de horoscop. Talismanul poți să-l arunci la coșul de gunoi. Coșarul privit în legătură cu norocul tău îți va deveni indiferent. O pisica neagră ce îți va tăia drumul poate să-ți pară frumoasă sau nu, dar norocul sau nenorocul nu depinde de ea. În ziua de 13 a lunii îți vei vedea de treburile tale tot așa de voios ca și în celelalte zile. Cuvintele precum „mult noroc" sau „a ține pumnul strâns", ce nu vin de la Dumnezeu, nu îți vor mai aluneca pe buze și nu va mai trebui să bați de trei ori în masă pentru a-ți asigura imaginara fericire și sănătate.

Când Isus Hristos este Domnul tău. atunci El îți hotărăște viitorul. Iar viitorul, orice om vrea să și-l asigure. Noi nu lăncezim ca un mormoloc. Noi suntem înzestrați cu daruri spirituale, putând să cugetăm asupra noastră retrospectiv. în momentul de față și să privim în viitor. Totuși, despre viitor nu știu nimic;

nici măcar ce îmi va aduce clipa următoare. Nimeni nu îmi poate spune acest lucru. Însă, dacă Isus Hristos este Domnul tău, atunci te știi călăuzit de El în toate situațiile din viață, ajungând în împrejurări gata pregătite. Atunci noi, tu și eu, putem spune cu o încredere neclintită că nu ni se poate întâmpla nimic decât ceea ce El a ales pentru noi și ceea ce noua ne este de folos. Astfel, viitorul nostru nu se află în stele, ci în voia lui Dumnezeu plină de har și de îndurare.

Falsificări

Într-un oraș italian murise un cunoscut expert de artă. Avea lăsată, care cuprindea desene de Paul Gavarni, renumit grafician francez, tocmai era pe punctul de a se vinde la licitație. Atunci un străin, pe semne el însuși un colecționar, intră în sala de licitație și ceru să i se arate foile de artă.

- Acestea sunt falsificări, zise el indignat.

Din pricina unei asemenea impertinențe a străinului, funcționarul însărcinat cu vinderea obiectelor la licitație îi arata acestuia ca desenele erau semnate de către artist. Cu toate acestea, străinul își menținu părerea.

- Doar provin din averea cunoscutului colecționar Arivano, replică agentul care conducea licitația.

- Chiar dacă, răspunse străinul cu vocea iritată.

Persoanele dornice de a cumpăra îi înconjură curioase pe cei doi certareți.

- Răposatul a fost doar un prieten personal al lui Gavarni!

- Aceasta este o minciună! Este ceva cu totul imposibil! sună impunător răspunsul străinului.

Agentul de licitație spumegă de furie și îi striga:

- Cum puteți afirma așa ceva revoltător?

- Pentru că”” replică domnul cel străin foarte liniștit, pentru că eu însumi sunt Gavarni.

Se auzeau strigăte furioase din partea mulțimii.

- Aruncați-l afara! Șarlatanul. înșelătorul!

Agentul, care era de părere că ar putea să facă cu un alienat mintal, dădu ordin ca cel ce a tulburat liniștea să fie îndepărtat fără întârziere. Licitația continua, iar prețurile pentru desenele oferite urcară mereu”.

Această întâmplare s-a petrecut cu mulți ani în urmă, iar străinul a fost cu adevărat Paul Gavarni. Însă pentru că el nu a vrut să fie tratat cu neîncredere de către admiratorii săi plini de temperament, nu i-a trecut prin minte altceva mai bun decât să tacă pentru moment.

Aș mai adăuga acestei întâmplări o mica anecdotă a lui Picasso. renumitul reprezentant al picturii moderne, care a fost întrebat odată care ar fi, după părerea lui, cel mai mare talent printre pictori. Maestrul. surâzând, a răspuns: „Peler Paul Rubens, pentru că a pictat în viața lui circa 600 de tablouri, dintre care s-au mai păstrat până astăzi 2.700 de bucăți.”

Înțelegi ce a vrut să spună Picasso cu acest semni ficativ răspuns? Aproape ca nu exista un alt domeniu în care să se facă atâtea falsificări ca în pictură. Prețurile aproape astronomice, pe care le obțin lucrările pictorilor renumiți de pretutindeni, le-au dat idei celor din breasla falsificatorilor. Adesea este extrem de dificil să deosebești un Rembrandt original de unul fals. căci falsificatorii de obiecte de artă sunt foarte rafinați și lucrează de cele mai multe ori după rețetele vechiului maestru.

Ce-i drept, se poate descoperi cu succes din ce elemente sunt vopselele care au fost folosite. Astăzi. cu ajutorul procedeelelor chimice, se poate stabili dacă de exemplu un albastru ultramarin conține elementele artificiale moderne sau corespunde albastrului scos dintr-o aumita piatra prețioasă de vechii maeștri. De asemenea și pânza, care servește ca toiu de pictat, este un important criteriu. În afara de aceasta, mai sunt și fisurile fine în stratul de vopsea care arată vechimea și încă multe altele. Însa după cum am mai amintit, falsificatorii stăpânesc adesea secretele de atelier ale maestrului original tot așa de bine ca și artistul. Vopselele le produc ei înșiși după vechi rețete și știu să își procure pânza veche pentru lotul. Stăpânesc suficiente tehnici, pentru ca un tablou proaspăt să pară în decursul a câtorva ore ca unul vechi de 300 de ani.

Este nevoie de metode criminalistice foarte moderne și de cunoștințe de specialitate bine întemeiate, ca să recunoști o pictură falsă. Ce-i drept, uneori există și puncte de reper mai simple pentru a demasca un fals. Sunt cunoscute cazuri la care o amprentă digitală a falsificatorului sau un tir de par al pensulei. bine lipit, pe care pictorul original nu putea să o folosească, să fi adus deja la lumina toată șarlatania. O pictură renumită, care se pretindea a fi originalul pictat de Franz Hals, a fost recunoscută ca o falsificare cu ajutorul unei radiografii; în lemnul de sub „stratul original de vopsea” s-a putut descoperi un cui de fabricație foarte modernă.

În felul acesta, fotografia, lămpile de cuarț și razele Röntgen ajuta astăzi pentru a putea deosebi originalul de imitație. De exemplu, când se fotografiază printr-un microscop tablouri de Rembrandt, omul de specialitate poate constata pe baza micro fotografiei dacă tabloul indica mânăuirea caracteristică a pensulei maestrului sau nu.

Cu toate acestea însă, breslei falsificatorilor îi merge bine mai departe. Chiar oamenii de specialitate cad adesea în cursa lor. În fața judecății tribunalului din Stuttgart s-au aliat cu ani în urmă falsificatori. care au vândut 54 de copii ale pictorului german Carl Spitzweg drept originale, în valoare totală de peste o jumătate de milion euro. Afacerea a fost penibilă. pentru că și o serie de „experți de frunte” au fost înșelați, căci au semnat dovada de originalitate, așa-numita „expertiză”.

Cu cât este mai cunoscut numele unui artist, cu atât mai râvnite sunt tablourile sale. Se impune o mai mare rezervă, când e vorba de a deosebi o copie de original. Marele pictor olandez van Dyck ar fi putut termina în viața lui cam 70 de tablouri. Dacă s-ar aduna însă la un loc toate tablourile care îi sunt atribuite, ar fi cam 2.000 de picturi în total. Tot așa este și în domeniul graficii. Așa. de pilda, se afirmă ea ar fi în circulație 500.000 de falsificări ale gravurilor în arama și ale sculpturilor în lemn ale lui Durer.

Probabil, cel mai mare falsificator al timpurilor noastre a fost olandezul van Meegeren. El a copiat tehnicile maestrului original cu o așa mare perfecțiune, încât și astăzi, după moartea lui, încă nu s-a încheiat disputa pentru calitatea reală de autor a câtorva din tablourile sale. De regula, tabloul unui maestru original nu se poate găsi așa dintr-o dată într-o cameră de vechituri. De aceea el a descoperit pe baza unui studiu intensiv al biografiei pictorului în cauză o preistorie verosimilă a tabloului. În felul acesta, van Meegeren a încasat suma de 375.000 de guldeni pentru falsul „Ucenicii în drum spre Emaus” al maestrului original Vermeer; și tot pentru un tablou reprodus de el. „Cina cea de taină”, un cumpărător de bună-credință a plătit 1.600.000 de guldeni. S-a tăcut un mare scandal, însă paguba produsă nu a mai putut fi recuperată.

Noile scandaluri se referă și la lucrări ale artei moderne. Genialul falsificator John Drewe a făcut de râs experții caselor acționare Sotheby und Christie și renumite muzee. Din cele 200 de falsificări ale sale, care i-au adus cel puțin 1.5 milioane euro. numai 60 au putut fi până acum stabilite. Căutând un expert, o galerie renumită a dat de John Drewe, pentru că se îndoia de exactitatea unor tablouri de Giacometti. El a atestat exactitatea tablourilor falsificate de el. Pentru expertiză a cerut o sumă substanțială.

Pe lângă toate acestea, cazul van Meegeren a lămurit un lucru: toate copiile sunt minciuni. Ele sunt tot atât de vrednice de disprețuit ca și minciunile. Tablourile, pe care van Meegeren le-a conceput personal și le-a pictat, au fost țara importanța și de calitate inferioară. Nota zece ar fi meritat numai pentru reproducerile lui. Însă tocmai acestea nu au fost veritabile. ci doar imitația tehnic posibilă a maestrului original. Lui însuși i-a rămas numai reputația tristă că a fost un falsificator, adică un mincinos.

Știi ca și în domeniul religios exista falsificatori? Sunt mulți care se pretind foarte importanți, de parcă prin puterea lor ar fi câștigat singuri cerul sau Dumnezeu ar trebui să se bucure în mod deosebit de persoane ca ei. Asculta însă Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 7.21). Se poate deci să spui „Doamne. Doamne!" și să fii un falsificator. O imitație și nimic autentic!

Dar oare care este voia Tatălui din ceruri? Ca tu să îndrăznești să faci pasul de la falsitate la autenticitate. de la minciună la adevăr, să spui că vrei să renunți în sfârșit la întreaga politică de camuflare a vieții tale. Trebuie să fii tu însuși după cum a spus dr. Martin Luther un om pierdut și condamnat. în exterior pari a fi ireproșabil, în profesie, capabil, în familie, cu o conduită exemplară toate acestea nu pot fi tăgăduite -, însă înaintea lui Dumnezeu, linul care poate doar să recunoască: „Doamne, sunt un biet cerșetor în fața Ta! Nimic nu-Ți pot aduce”. Tu ești totul. Doamne!"

Aceasta este minunea pocăinței, minunea nașterii din nou: când sfințenia lui Dumnezeu îmi devine conștientă și mă conduce în lumina Cuvântului Sau către Cel răstignit, când recunosc la picioarele acestui Fiu al lui Dumnezeu vrednic de închinare ca El nu este un oarecare întemeietor de religii, un oarecare reformator social, un martir care a murit pentru ideile lui și nici o culme a piramidei omenești, ci El este Mântuitorul și Salvatorul meu.

Aici se vorbește!

„și oare despre ce nu se vorbește aici! Afirm că nu mai există vreun loc în toată lumea în care să se vorbească mai mult ca aici, în Hyde Park, „marele plămân" al Londrei. În centrul acestui imens oraș cu mai mult de opt milioane de locuitori, el se întinde pe o suprafață de 249 de hectare. încât foarte ușor te poți rătăci în el: dar aceasta i se poate

întâmpla doar unui străin, căci londonezii îl cunosc mult prea bine. Când aceștia doresc vreodată sa scape de agitația și zgomotul metropolei, atunci iau drumul care duce spre llyde Park. Aici se mai poate respira încă aer curat în loc de gaze de eșapament. Zgomotul motoarelor nu răzbate până aici și în felul acesta te poți bucura nestingherit de suprafețe întinse de iarbă verde, frumos îngrijită și de foșnetul frunzelor. Pentru relaxare însă, cine vrea să practice și vreun sport oarecare. poate ti satisfăcut și în acest fel: baie. plimbare cu barca, pescuit, călărie, totul se orientează după dorința ta, însă. ce-i drept, și după punga ta. Pentru acela însă care nu prea are bănuți de prisos. Hyde Park are și pentru el ceva care nu costă nimic. Poți asculta aici atât de multe discursuri, câte dorești. în Hyde Park, oricine are dreptul să-și deschidă gura în public și să spună tot ce are pe inimă și ce gândește ca e bine. Poți să-ți închipui că în felul acesta auzi fel de fel de lucruri.

Haide sa facem într-o dupa-amiază frumoasa de sâmbătă o plimbare prin Hyde Park! Când pășim prin larga intrare principală la „Marble Arch” (Arcul de marmoră), vedem mai întâi mii de șezlonguri pe care londonezii obosiți le pot închiria pentru câțiva bănuți. Mergem mai departe până acolo unde se află primii copaci și tufișuri. Acolo zărim deja pe aleile largi primele grupuri de oameni. În mijlocul unui astfel de grup stă vorbitorul înălțat pe o lada de săpun sau un fel de scară cu trepte. „Speakers corner” (colțul vorbitorilor) este în cele din urma cel mai animat colț din Hyde Park; aici sunt așa de mulți vorbitori, încât poți să asculți cu o ureche un „Tory” (membru al partidului conservator), iar cu cealaltă un comunist. Aici găsești reprezentanții celor mai diferite partide și organizații, „apostoli ai sănătății” și alți vorbitori particulari și reformatori, care, după concepțiile lor proprii, vor să îmbunătățească lumea.

Vorbitorii se deosebesc ca ziua de noapte. Aici. un gentleman cu frac și papion, acolo, un individ aventuros cu frizura arici și tatuaje pe brațele musculoase. iar în urechi cu o mulțime de cercei mari și mici pe care îi poți număra numai cu calculatorul! Dincolo vorbește un tânăr evreu uscățiv, dar care prezintă o barbă impunătoare, ondulată, ce îi acoperă tot obrazul, lângă el, un călugăr durduliu, ras bine. cu o pereche de ochelari pe nas cu o rama din corn, neverosimil de groasă! De altfel, nu toți sunt așa de pașnici cum par, ci pot să facă scandal si să-l privească mânios pe cel care vrea sa-i fotografieze. În arta retorica se antrenează si oameni de culoare, de toate nuanțele, căci acolo, unde bate inima unui fost imperiu mondial, poți vedea toate culorile pielii. De exemplu, aici poți vedea un negru îmbrăcat băcător la ochi de elegant, care pledează cu toată pasiunea pentru frații săi asupriți din Sudan.

Vis-a-vis vorbește un ateist. El vorbește cu cuvinte pline de ura despre Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu, afirmând ca Isus a murit și nu a mai înviat niciodată. Făcând abstracție de faptul ca eu împreună cu mulți alții putem sa mărturisim cu bucurie că Isus este Fiul lui Dumnezeu si Domnul viu al vieții noastre. totuși în sunetul meu s-a iscat o alta întrebare: de ce aruncă acest ateu toata ura sa asupra unuia despre care afirmă ca este mort? Pe cei morți nu îi urâm. ci îi lăsăm în pace. Astfel, aceste cuvinte urâte ieșite din gura unui vorbitor necugetat și îngâmfat, oricât de curios ar suna. sunt pentru mine o dovadă pentru El. Cel viu. Și El, „Cel ce șade în ceruri râde. Domnul își bate joc de ei” (Psalmul 2.4).

Isus cel înviat este prezent chiar și aici. în Hyde Park. El, a cărui împărăție nu este din lumea aceasta, chiar și aici. în inima marii metropole, își are ambasadorii Lui. Iata un cerc restrâns de fete și băieți care cânta veseli cântări de pocăință! În încheiere, flăcăii tineri și fete dau o mărturie vie despre Domnul și Stăpânul lor. „Binecuvintează. suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!” (Psalmul 103.1). „Ah. dacă L-ai primi și tu pe Isus ca Domnul și Mântuitorul tău. și viața ta ar fi frumoasă și fericită”.”, spune chiar acum un tânăr simpatic dintre ei. Spune aceasta cu atâta convingere, după care răsună din nou un cântec voios creștinesc.

Hyde Park este ciudat de curios. Câte cuvinte sa fi auzit tu până acum? Câte cuvântări au fost fără folos sau chiar răutăcioase și au fost de mult uitate! Doar cuvintele vieții veșnice ieșite din gura martorilor curajoși nu își pierd valabilitatea nici chiar în Hyde Park.

Omul din mijloc

Guvernatorul roman medita și iar medita”. Ce să facă? Cum L-ar putea scapa pe acest Isus Hristos, la care nu putea găsi nici o vină, de mânia nestăpânită a marilor preoți și a poporului ațâțat de aceștia? Atunci îi veni un gând. El avea obiceiul ca la fiecare sărbătoare a paștelui să slobozească poporului iudeu câte un întemnițat. Însuși poporul avea voie să aleagă cine să fie eliberat.

În timpul acela se afla în închisoare un om deosebit de rău, care fusese închis pentru o răscoală, care avusese loc în cetate, și pentru un omor. Acel om, Baraba, era un șef de bandă foarte periculos. Legionarii romani au făcut, într-adevăr, un serviciu bun când. în sfârșit, au putut sa pună mâna pe el. Acum poporul era la adăpost de acel om violent. Am găsit soluția, se gândi Pilat. voi lăsa poporul sa aleagă pe cine vrea sa îl eliberez, căci nu-l va alege pe ucigaș.

Poate știi cum continuă povestea. De trei ori s-a adresat Pilat mulțimii adunate în fața palatului administrativ. Le-a cerut de trei ori să aleagă: „Vreți să vi-l eliberez pe Isus sau pe Baraba? Ce rău a tăcut acest Isus? Eu nu găsesc nici o vina în El!” Și de trei ori, poporul ca orbit a strigat: „Pe cruce cu El! Pe cruce! Dă-ni-l pe Baraba!” Și lui Baraba i s-a dat drumul”.

Străzile capitalei iudaice erau ca pustii. Mulți din oraș erau la Golgota, la locul de execuție, ca să asiste la răstignirea răufăcătorilor. Să ne închipuim ca de-a lungul străzii se strecura un om: Baraba. Nu-i venea să creadă că este liber. El era liber! Însuși guvernatorul roman îi dăduse drumul.

Atunci îi veni un gând în minte: Vreau să merg și eu o dată până la Golgota. Doar astăzi, acolo, ar fi trebuit să-mi bată ceasul. Astfel urcă încet și se amestecă necunoscut printre norodul, ce se uita cu gura căscată, și slujitorii zeloși ai călăilor. Când se opri în dreptul celor trei cruci, cugetă în sinea lui: Pe cel din stânga îl cunosc bine, iar cel din dreapta a fost tovarășul meu de furt și omor. Da, aceștia au fost tovarășii mei. Acolo, în mijlocul celor doi ar fi trebuit să-mi fie sfârșitul. Dar omul din mijloc, pe acela nu-l cunosc. Nu era dintre ai noștri. Însă un lucru știu precis: crucea, pe care este el răstignit, a fost pregătită pentru mine”.

Ai stat și tu vreodată să cugeți la Isus? Ai recunoscut și tu zicând că acest Isus a suferit în locul meu? Dumnezeu a făcut un schimb minunat. Eu trebuia să cad pradă blestemului de a fi părăsit de Dumnezeu. Eu trebuia să mor din pricina dreptății și nu Fiul lui Dumnezeu care este sfânt și fără pată.

Aceasta este taina de la Golgota. Păcatele mele, care sunt roșii ca sângele. Ie-a luat asupra Lui. Dumnezeu L-a tratat pe Fiul Său ca pe un păcătos, trebuind să-L părăsească. Ce iubire incomensurabilă, care a putut găsi o astfel de cale pentru a merge pe ea! Adoră-L, inima mea! Eu sunt eliberat de păcate, sunt împăcat cu Dumnezeu!

Aceasta este vestea cea mai bună din lume. Ce faci tu cu ea? Ai luat cunoștință de ea? Ai răspuns cu un „da”? La tine este totul în ordine? Sau te mulțumești cu puțină emoție și un pic de încuviințare? Acesta e tot răspunsul tău? Ascultă! Dumnezeu vrea ca această măreață solie să fie primită în întregime în inima ta. Această hotărâre este cea mai importantă din viața ta. Dumnezeu te întreabă cum vrei să răspunzi la fapta dragostei Sale. Un dar de o valoare incomensurabilă este pregătit pentru tine. Însă tu trebuie să-l accepți, să-ți-l însușești. Pentru aceasta sunt necesari doi pași:

1. Recunoaște că tu ai meritat blestemul, pedeapsa și moartea pe care Isus. Fiul lui Dumnezeu, care este fără vină, le-a suferit pe cruce! Privește-ți păcatele în mod serios! Umilește-te adânc și nu-ți ascunde vina! Învinge-ți orice sfiala înainte de a te ruga și vorbește-I cu glas tare, căci „daca ne mărturisim păcatele. El este credincios și drept, ca sa ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1.9)! Apoi urmeaza-L (Marcu 8.34 și Luca 18.22)!

2. Cu toată inima și plin de încredere, mulțumește-l pentru iertarea păcatelor tale! Ceea ce Isus Hristos a împlinit este valabil fără limita și pentru tine. Nu trebuie să faci ceva deosebit. Credința ajunge pe deplin aceluia care se încrede în făgăduința lui Dumnezeu ca un copil și Îl primește pe Domnul Isus Hristos ca Salvatorul și Domnul său personal.

3. Osânda este abrogată! O comunicare specială fără seamăn! Ea este prevăzută cu semnătura lui Dumnezeu și nici o putere din lume nu poate revoca vreodată hotărârea lui Dumnezeu. Însă dacă este valabilă și pentru tine cum am mai spus -, aceasta depinde de tine. De aceea du-te și tu la acele trei cruci de pe Golgota! Privește la Fiul lui Dumnezeu care sângerează până când ți se va limpezi sufletul și vei recunoaște:

Crucea din mijloc a fost înălțată pentru mine. Omul din mijloc a murit în locul meu! „Acum știu aceasta și mă bucur, preamărind milostivirea Ta."

Nu te supăra, frate!

Inventatorul acestui joc bine cunoscut trebuie să fi fost un bun cunoscător de oameni. El a știut cât de ușor ne putem supăra din cauza lucrurilor mărunte, care ni se întâmplă în viața de zi cu zi. atât pe semenii noștri, cât și pe noi înșine. Și aceasta pe drept sau pe nedrept.

Biblia vorbește despre supărarea fatală care există: de a te supăra chiar pe Isus Hristos. într-adevăr, cei ce fac așa ceva sunt de-a dreptul de compătimit, căci este imposibil ca astfel de oameni să fie oameni fericiți. Isus Hristos spune: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire" (Matei 11.6).

Însă cum este posibil așa ceva, ca să găsești în El o pricină de a te scandaliza? Doar nu trăim într-o țară creștină? Ba da. Nu respectăm noi cu grijă formalitățile creștine? Da, desigur. Isus Hristos însă vrea mult mai mult. El nu dorește o fațadă evlavioasă, o spoială creștină. Atunci ce vrea? El te vrea pe tine și inima ta!

De aceea El Și-a dat viața neprihănită pe crucea de la Golgota, ca tu să primești iertarea păcatelor tale și să poți începe o viață liberă, fericită. Acum urmează un lucru,

care de altfel pentru mulți este de neînțeles: Mulți oameni cufundați în păcat pur și simplu nu vor să vină la Isus. Păcatul, ce îi ademenește cu bucuriile lui de o clipă, le este mult mai plăcut. Ce-i drept, lumina dumnezeiască pătrunde și în întunericul sufletului lor. Însă ei se închid față de ea. Căci întunericul le place mult mai mult (citește Ioan 3.19). Ei fac așa precum odinioară unii oameni, când s-au instalat primele linii electrice și s-au pus becuri luminoase. Ei le spărgeau, pentru ea, la lumina lor, dintr-o dată se putea vedea murdăria sau gunoiul din colibe lor. Se supărau pe lumina ca și aceia care se supărau pe Isus Hristos, raza de lumina a lui Dumnezeu.

Pentru alții, oameni morali, adesea sus-puși, crucea de pe Golgota este în mod deosebit un mare prilej de poticnire. „Un Mântuitor răstignit? Pentru vina mea? Nu vorbiți în mod ofensator! Fără fanatism! De un Fiul răstignit al lui Dumnezeu n-am nevoie!” Astfel sau într-un mod asemănător vorbesc sau gândesc mulți.

Apoi continuă: „Știți dumnevoastră ce sunt eu? Sunt un umanist. Pledez pentru libertatea și demnitatea umană. Nu fac nimănui nici un rău, ba chiar sunt gata să ajut. Sunt cinstit și pot privi în față pe oricine.” Niciodată n-au existat atâtea oameni autocrați ca astăzi, care se exprimă deschis sau gândesc în sine: „N-am nevoie de nici un Salvator. Mă ajut singur!” Toți aceștia însă uită că singurul care s-a scos din mocirlă, trăgând de propriul său moț de par, a fost Munchhausen. Iar acesta a fost un mincinos.

Cercetează-te dacă și tu găsești în Isus Hristos un prilej de poticnire, dacă eviți pe cât îți este posibil să pronunți măcar Numele Domnului Isus! Dacă acesta e adevărul, atunci te rog cu seriozitate un singur lucru: descoperă-I răul de bază care este vinovat de această situație! Sunt păcatele talc. Lumina și întunericul nu pot sta împreună. Aici este rădăcina prilejului de poticnire. Însă există ceva care se potrivește foarte bine: o inimă care tânjește după lumina și iertare și un Mântuitor, care vrea să ți le dăruiască.

O. har ce ștergi păcatul

Prin sângele scump al lui Isus.

Tu dai la toți deopotrivă

Iertare, pace de nespus.

Mântuirea ai dat-o în dar.

O. minunat timp de har!

Un cuvânt de încheiere

În cartea de față se amesteca însemnări mai vechi cu menționări de ultimă oră. S-a intercalat câte un citat sau gând din povestirile altora. În mod deosebit merită să fie amintiți Georg von Viebahn și Paul Humburg, ale căror scrieri m-au influențat profund. De asemenea le datorez mult și evangheliștilor din zilele noastre. Tuturor le adresez aici mulțumirile mele din inimă.

Autorul